virtual-project.eu

PETER

Swanson

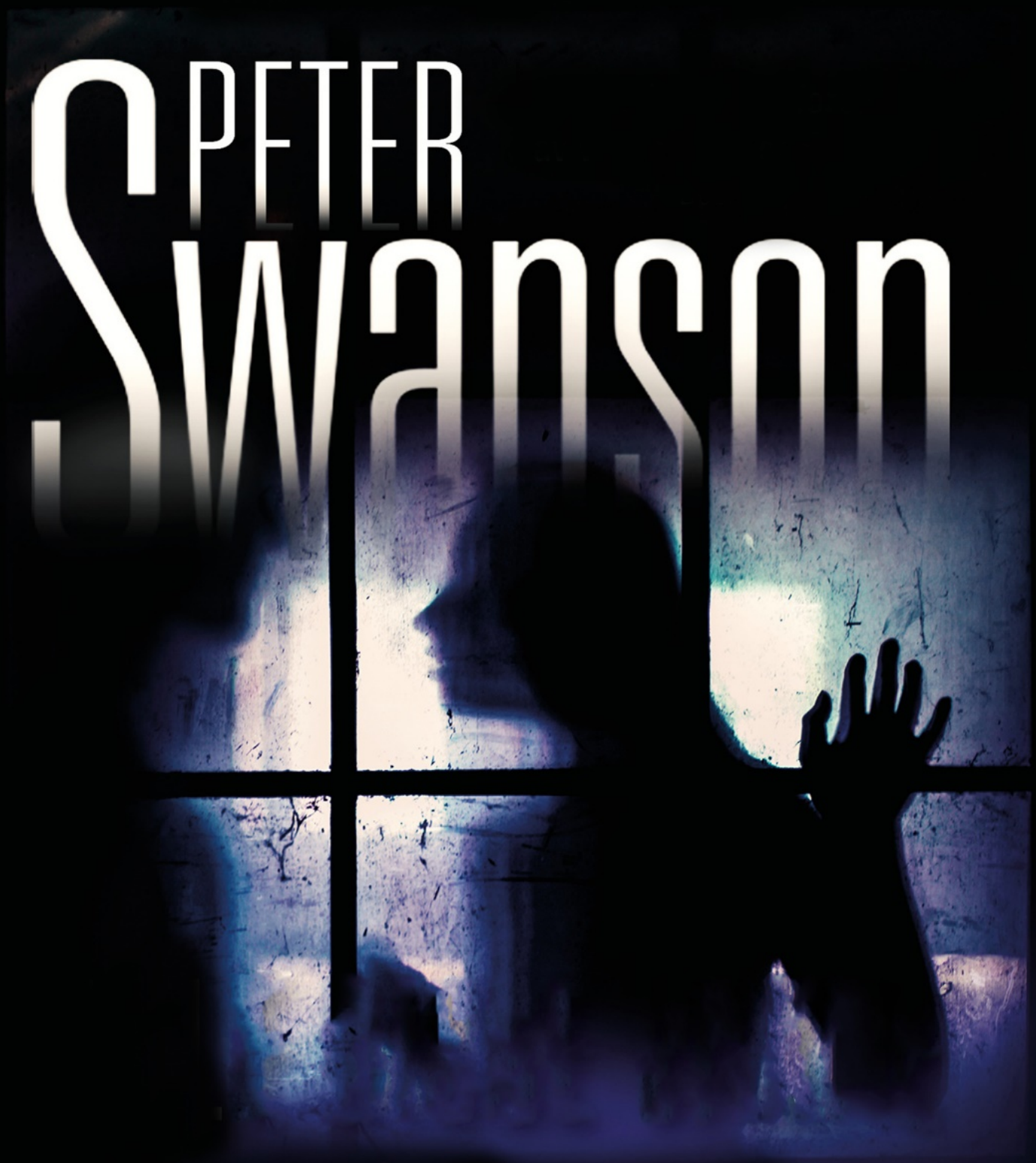

O MINCIUNĂ PERFECTĂ

PETER SWANSON

O MINCIUNĂ PERFECTĂ

Original: *All the Beautiful Lies* (2018)

Traducere din limba engleză și note de:
MARIUS MICHAL KLIMOWICZ

virtual-project.eu

LITERA®

2019

Zâmbind mincinoasă
Cu dinți albi de nea,
În strai de mătase,
E crudă și rea,

Un val își adună,
Pe prada-i sărind;
Un prunc din comună
Se stinge murind.

Elinor Wylie,
Leagănul mării

PARTEA ÎNTÂI

DOAMNA GRI

1. ACUM

Harry fu orbit un scurt moment de lumina puternică a soarelui de mai, ce îi pătrundea prin parbriz într-un unghi perfect, în timp ce cotea pe aleea de scoici pisate din fața casei din satul Kennewick. Trase Civicul lângă Volvoul break portocaliu (o mașină pe care tatăl lui o îndrăgise foarte mult), își acoperi fața cu mâinile și aproape că izbucni în plâns.

Alice, cea de-a doua soție a tatălui său, îl sunase pe Harry dis-de-dimineață, cu o zi în urmă, ca să îi dea vestea că tatăl lui, Bill, murise.

— Ce? Cum? întrebase Harry.

Vorbea la mobil, mergând spre camera lui de cămin prin curtea înconjurată de copaci a campusului. Se tot gândise la festivitatea de absolvire, care urma să aibă loc în mai puțin de o săptămână, îngrijorat de ceea ce avea să facă pentru tot restul vieții lui.

— A alunecat și a căzut.

Alice vorbea cu pauze între cuvinte. Harry își dădu seama că femeia plângea și că încerca să se abțină, afișând o atitudine calmă și rațională.

— Unde? întrebă Harry.

Îi treceau fiori prin tot corpul și i se înmuiaseră picioarele. Se opri din mers, iar fata din spatele lui, care vorbea și ea la mobil, îi șterse ghiozdanul când îl ocoli pe aleea din cărămidă.

— Pe poteca de pe faleză, unde îi plăcea lui să se plimbe.

Acum putea să o audă clar cum plânge; cuvintele lui Alice sunau ca și cum ar fi fost înfundate într-un prosop umed.

— Cine l-a găsit?

— Niște turiști. Nu știu. Nu-l cunoșteau, Harry.

Mai târziu în ziua aceea, la cea de-a doua convorbire telefonică, Harry află toate detaliile. Alice ieșise în oraș după-amiază cu niște treabă. Se oprise la magazin ca să îl vadă pe Bill, iar el o anunțase că plănuia să facă o plimbare înainte să se întunece și că va fi acasă la cină. Ea îi spusese să aibă grijă (ca întotdeauna) și că urma să gătească musaca de cartofi pentru cină, preferata lui, cu cubulețe de carne de miel în loc de carne tocată de vită. Mâncarea fusese gata la șase, ora la care luau de obicei cina, dar nici urmă de Bill. Nici la telefon nu răspundea. Îl sunase pe John, angajatul de la librărie, care îi spusese același lucru pe care îl știa și Alice. Bill plecase cu puțin înainte de ora cinci, ca să facă o plimbare. Deja se întunecase, așa că Alice sună la poliție, unde i se făcu legătura cu ofițerul Wheatley. În timp ce acesta îi explica lui Alice că nu puteau lua măsuri dacă lipsea doar de o oră, auzi o altă voce pe fundal, întrerupându-l. Ofițerul o rugă pe Alice să aștepte o clipă, iar atunci își dădu seama. Când reveni la telefon, vocea ofițerului era schimbată și îi spuse că îi transferă apelul la un anume detectiv Dixon. Fusese descoperit un cadavru în apropiere de portul Kennewick, iar detectivul se întreba dacă Alice era disponibilă pentru a face identificarea.

— Cum a murit? întrebă Harry.

— Nu vor să excludă nicio posibilitate, dar, din câte se pare, ei bănuiesc că a alunecat și s-a lovit la cap.

— Făcea plimbarea aia zilnic.

— Știu. Asta le-am zis și eu. Vom afla mai multe, Harry.

— Pur și simplu, nu înțeleg.

I se părea că mai gândise cuvintele acelea de sute de ori în ziua aceea. Era într-o zi de joi și ceremonia de absolvire era programată duminică după-amiază. Tatăl lui și Alice plănuiseră să vină

în New Chester, Connecticut, sâmbătă seară, să rămână acolo până luni și să îl ajute pe Harry să își împacheteze lucrurile pentru întoarcerea temporară în Maine.

În schimb, Harry își făcu singur bagajele, stând treaz jumătate de noapte. Printre manuale și caiete, Harry găsi ediția de buzunar a cărții lui Hillary Waugh, *Last Seen Wearing…*[1], pe care i-o dăduse tatăl lui la începutul anului școlar.

— E un roman polițist a cărui acțiune se desfășoară la o universitate, îi precizase tatăl lui. Știu că îți place Ed McBain, așa că m-am gândit că ți-ar plăcea și asta. E un roman de proceduri de investigație foarte timpuriu. Dacă îți găsești timp să o citești, desigur.

Harry nu își găsise timp, dar deschise cartea acum. Între file descoperi un bilețel cu scrisul tatălui său. Una dintre activitățile preferate ale acestuia fusese să întocmească liste, aproape întotdeauna legate de cărți. Aceasta conținea:

Cinci cele mai bune cărți polițiste de campus:

Gaudy Night[2] de Dorothy Sayers
The Case of the Gilded Fly[3] de Edmund Crispin
Last Seen Wearing… de Hillary Waugh *The Silent World of Nicholas Quinn*[4] Colin Dexter
Istoria secretă de Donna Tartt

Harry se holbă la acel bilet, încercând să înțeleagă semnificația dispariției tatălui său (singura persoană din viața lui pe care o iubea cu adevărat). De dimineață, îi scrise un e-mail doamnei Jane Ogden, coordonatoarea lucrării lui de dizertație, prin care o anunța că va fi nevoit să lipsească, din motive obiective, de la cina studenților la istorie din seara aceea. Apoi intră pe

pagina de net a facultății, unde găsi o adresă de e-mail prin intermediul căreia studenții puteau anunța conducerea școlii în cazul în care nu puteau participa la ceremonia de absolvire. Pe pagina respectivă, cu litere îngroșate, scria că anulările puteau fi făcute cu cel mult două săptămâni înainte de absolvire. Dar ce puteau să îi facă? Dacă numele lui era strigat și el era absent, ce mai conta?

Nu prea mai avea altceva de făcut. Terminase toate lucrările și examenele, îndeplinise toate cerințele. Mai avea niște prieteni cu care să se vadă, desigur. Și apoi mai era și Kim. Se întâlnise cu ea, cu un weekend în urmă, la petrecerea de la St. Dun. Se sărutaseră în camera de recreere și își promiseseră să se mai vadă o dată înainte de absolvire. Dar nu prea voia să o vadă pe Kim acum; nu voia să se vadă cu nimeni. Prietenii lui vor afla veștile până la urmă, într-un fel sau altul.

Harry își frecă ochii cu palmele, opri motorul și coborî în aerul sărat, mult mai răcoros decât cel din Connecticut. O zări pe Alice la fereastra de la etaj (fereastra dormitorului ei și al tatălui său), care, când își dădu seama că Harry o văzuse, îi făcu un semn scurt cu mâna. Purta un halat alb, iar pielea și părul îi erau lipsite de culoare, arătând aproape fantomatic în fereastra arcuită în stil victorian. După ce făcu cu mâna, femeia dispăru. Trase aer adânc în piept, pregătindu-se să dea ochii cu Alice și să pășească în casa pe care nu o cunoscuse decât ca aparținând tatălui său, plină de lucrurile bătrânului.

În prag, Harry o îmbrățișă pe Alice. Părul ei mirosea a șampon scump, cu iz de levănțică.

— Mulțumesc că te-ai întors mai repede, zise ea, cu o voce mai răgușită decât de obicei, după atâta plâns.

— Cum să nu, zise Harry.

— Ți-am pregătit vechea ta cameră. Te ajut să aduci totul înăuntru?

— Nu, nu, zise Harry. Nu am multe de cărat.

Trebui să facă doar trei drumuri de la mașină până la dormitorul de la etaj. Vechea cameră a lui Harry nu prea fusese niciodată camera lui cu adevărat; în orice caz, el nu o văzuse niciodată astfel. Mama lui murise de cancer pulmonar pe când el avea cincisprezece ani. Pe atunci, locuiau într-un apartament cu două camere deasupra primului magazin al tatălui său (Cărțile Rare Ackerson) în West Village, New York. Pentru că Harry tocmai intrase la liceu când a murit mama lui, tatăl decisese că ar fi mai bine pentru amândoi să rămână în Manhattan până când absolvea Harry liceul. Să locuiască cu tatăl lui în apartamentul acela întunecat și îngust, al cărui spațiu se micșorase cumva din pricina absenței mamei lui, fusese deopotrivă groaznic și consolator. Atât timp cât continuau să locuiască acolo, îi puteau simți prezența lui Emily Ackerson și a tristei realități că aceasta dispăruse pentru totdeauna.

Pe timpul verii, Harry și tatăl lui tindeau să petreacă mai mult timp în Sanford, Maine, decât în New York. Era orașul natal al lui Bill; sora lui și familia acesteia, plus un văr de care era apropiat locuiau încă acolo. În acele excursii, Bill începuse să caute un spațiu pentru un al doilea magazin de cărți rare, unul amplasat undeva pe coastă. Închiriară o căsuță pe plaja Kennewick, pentru ca Bill să poată petrece mai mult timp vizionând diverse proprietăți. Așa o cunoscuse pe Alice Moss, care lucra ca agent imobiliar la agenția Coast Home Realty. Se logodiră în ultimul an de liceu al lui Harry și, când Harry plecă la facultate, tatăl lui se mutase deja definitiv în Maine, căsătorindu-se cu Alice și cumpărând o casă în stil victorian, care avea nevoie de renovare și pe care o botezase Doamna Gri. Partenerul lui de afaceri, Ron Krakowski, administra magazinul din New York, iar Bill împreună cu Alice deschiseră cel de-

al doilea magazin în satul Kennewick, nu departe de casă.

Vacanța de vară dintre anul întâi și al doilea fu singura pe care Harry o petrecu în întregime în Maine, împreună cu tatăl lui și cu noua lui soție. Alice, care nu fusese niciodată căsătorită și nu avea copii, fusese extaziată, transformând unul dintre dormitoarele de oaspeți în ceea ce, probabil, își închipuia că ar trebui să fie camera unui tânăr. Vopsise pereții într-un grena-închis („roșul gecii de vânătoare”, îl numise ea) și cumpărase mobilă de la L.L. Bean ce părea mai potrivită într-o cabană de pescuit. Ba chiar înrămase un poster original al filmului *Marea evadare*, pentru că Harry îi mărturisise la un moment dat că era filmul lui preferat. Fusese recunoscător pentru amenajarea acelei camere, dar se simțea oarecum inconfortabil în ea. Tatăl lui, după cum îi era obiceiul, călătorea prin țară căutând cărți la licitații, pe la tot felul de moșii și prin talciocuri. Harry rămânea singur cu Alice, care își dădea toată silința să o înlocuiască pe mama lui, gătindu-i tot timpul, dereticându-i prin cameră, împăturindu-i hainele cu meticulozitate. Era cu treisprezece ani mai tânără decât tatăl lui, adică cu exact treisprezece ani mai în vârstă decât Harry, deși arăta tânără pentru vârsta ei. Cu toate că locuise toată viața pe coasta din Maine, evita soarele din pricina tenului alb, iar pielea ei era netedă, aproape luminoasă. Singurul sport pe care îl practica era înotul, fie la piscina orașului, fie în ocean, când era destul de cald. Avea un apetit foarte bun, bea pahare întregi cu lapte integral, de parcă ar fi fost adolescentă, și nu era nici slabă, nici grasă, dar avea forme, niște șolduri late, talie îngustă și picioare lungi care se subțiau spre gleznele ca de fetiță.

În vara aceea, vremea fusese caldă și umedă, iar în casă nu exista o instalație centralizată de aer condiționat. Alice petrecuse lunile iulie și august în niște blugi tăiați și într-un costum de baie gri-

deschis, fără să își dea seama de efectul pe care îl avea asupra fiului ei vitreg adolescent. Era înzestrată cu o frumusețe bizară, ochii prea depărtați unul de altul și o piele atât de albă, încât se vedea lesne sub ea rețeaua de vinișoare albastre. Asta îi amintea lui Harry de una dintre acele rase extraterestre atrăgătoare din *Star Trek*, o femeie frumoasă care se întâmpla să aibă pielea verde, să zicem, sau încrețituri pe frunte. Era din altă lume. Harry se afla permanent într-o stare de confuzie ce se traducea într-un tumult sexual, gândindu-se obsesiv cu vinovăție la Alice. Și atitudinea ei maternă față de el (asigurându-se că avea destul de mâncare, că se simțea confortabil) făcea atracția aceasta cu atât mai deranjantă.

După acea primă și singură vară petrecută în Kennewick, Harry făcuse în așa fel încât să își petreacă vacanțele fie în vizită la prieteni, fie rămânând în New Chester, ocupat cu diverse cercetări pentru vreunul dintre profesorii lui. Își vedea tatăl destul de des, datorită faptului că acesta își petrecea în continuare destul timp în New York, întâlnindu-se cu Ron Krakowski, negociind achiziții și vânzări. New Chester era la mai puțin de două ore distanță de oraș cu trenul.

— Ar trebui să vii în Maine mai des, îi spusese tatăl lui recent. Se uitau împreună prin noul lot de cărți sosit la Librăria Housing Works din Soho. I-ar face plăcere lui Alice.

Bill îi spunea rar pe nume, ca și cum, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi întinat cumva memoria mamei decedate a lui Harry.

— O să vin vara asta, promise Harry. Ce mai face?

— Cum o știi, zise tatăl lui. Prea tânără pentru mine, probabil. După o pauză, adăugă: E o femeie loială. Să știi că am avut noroc, de două ori.

Camera (camera lui Harry) arăta aproape la fel ca atunci când o decorase Alice prima oară, cu trei ani în urmă. Diferența majoră consta în faptul că

biblioteca goală, pe care i-o pusese la dispoziție inițial („Poți să-ți lași aici unele dintre cărțile preferate, Harry”), fusese umplută cu o serie de romane polițiste, ediții princeps, ale tatălui său, iar partea de sus a dulapului fusese acoperită de fotografii înrămate, probabil selectate de Alice. Majoritatea erau cu Harry și cu tatăl lui, dar una dintre ele îi înfățișa pe părinții lui, o fotografie pe care nu o mai văzuse niciodată și care data de pe vremea când se întâlniseră prima oară, pe la începutul anilor ’80; cei doi stăteau împreună pe un balcon, fiecare ținând o țigară între degete. Erau cam de aceeași vârstă pe care o avea Harry acum și, cu toate astea, arătau mai maturi cumva, mai sofisticați. Harry se simțea de parcă abia ieșise din adolescență și știa că așa și arăta. Era înalt și foarte slab, cu un păr închis și des care îi venea pe frunte. Kim îl poreclise cu afecțiune „aracul”. La petreceri, fetele îl complimentau uneori, cu invidie, pentru pomeții și genele lui.

— Harry.

Era Alice, chiar dincolo de prag. Îi șoptise numele, iar el tresări.

— Scuze, n-am știut dacă vrei ceai sau cafea, așa că am adus și una, și alta. Făcu un pas în încăpere, cu câte o cană în fiecare mână. Ambele au lapte și zahăr. E bine așa, nu?

— Mulțumesc, Alice. Da, e în regulă. Luă cafeaua; nu voia să bea prea multă, având în vedere că își dorea cu adevărat să doarmă. Simplul fapt de a se afla în această casă deja îl epuizase. E în regulă dacă trag un pui de somn? Nu prea am dormit azi-noapte.

— Desigur, zise Alice, trăgându-se înapoi. Dormi cât vrei.

După ce închise ușa, luă o gură de cafea, apoi se descălță și își scoase cureaua de la pantaloni și se băgă sub plapumă, mintea fiindu-i bântuită de imagini nedorite cu tatăl său în ultimele clipe de viață ale acestuia. Avusese oare o moarte

instantanee, fără să își dea seama ce i se întâmplă? Poate că suferise un atac de cord sau un anevrism și de aceea căzuse? Harry deschise ochii. Deja renunțase la idea de a mai dormi. Nu mai putea să se gândească la tatăl lui, dar gândul îi fugi la facultate, la experiența imersivă a ultimilor patru ani și la felul în care aceasta se sfârșise subit. Sentimentul unei experiențe ireale puse stăpânire pe el, acela pe care îl trăiești uneori când te întorci după două săptămâni dintr-o altă țară, iar excursia se transformă dintr-odată în miraj, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat. Așa se simțea el acum, privind în urmă la cei patru ani de facultate. Anii aceia, grupul lui restrâns de prieteni, Kim Petersen, profesorii cu care interrelaționase erau risipiți acum, permanent, ca o vază ornată ce se sparge într-o sumedenie de bucățele. Tatăl lui dispăruse, de asemenea, vitregindu-l de familie; nu îi mai avea decât pe Alice și câțiva veri la care ținea, dar cu care avea foarte puține în comun.

Stătea lângă pat, neștiind ce să facă în continuare. Alice dădea cu aspiratorul; putea auzi zumzetul familiar de undeva din acea casă imensă.

Îi sună telefonul. Paul Roman, cel mai bun prieten al lui de la facultate. Îl va suna înapoi; ultimul lucru pe care voia să îl facă acum era să vorbească cu cineva. În schimb, se duse la fereastră și o întredeschise ca să lase să intre un pic de aer. Privi peste coroanele copacilor de un verde-aprins. Se vedeau turla clopotniței bisericii congregaționale și acoperișul cu țigle al Hanului Orașului, iar, în depărtare, o porțiune din Oceanul Atlantic, plumburiu sub cerul înnegurat. O tânără cu părul negru prins într-o bentiță mergea încet în lungul străzii. Harry urmări cu privirea cum femeia încetini vizibil în dreptul casei victoriene, ridicându-și ochii spre ferestre. Din instinct, se retrase în dormitor. În micuțul orășel Kennewick, unde bârfele circulau cu viteza luminii, probabil că vestea morții tatălui său se răspândise deja.

Îi sună din nou telefonul. Era Gisela, o altă prietenă de la facultate. În mod clar, vestea ajunsese și la urechile prietenilor lui de la școală. Moartea tatălui său chiar se întâmplase. Ținea telefonul în mână, știind că va trebui să își sune înapoi unul dintre prieteni, dar nu era în stare să își miște degetele. Sunetul aspiratorului se auzea acum mai aproape. Se așeză pe podeaua din lemn masiv și se sprijini de perete, legănându-se înainte și înapoi, tot fără să plângă.

2. ATUNCI

Alice Moss avea paisprezece ani când s-a mutat în Kennewick, Maine.

Mama ei, Edith Moss, după ce, într-un final, a încasat cecul de despăgubire de la fabrica Saltonstall, s-a mutat împreună cu fiica ei dintr-o garsonieră situată în centrul orașului Biddeford într-o casă din satul Kennewick. Mama îi spusese lui Alice că, dat fiind că aveau bani și o casă pe care să o considere a lor, într-un oraș drăguț, sosise vremea ca fata să înceapă să se poarte ca o domnișoară. Alice era fericită doar pentru că era mai aproape de ocean. Ea spunea că nu îl mai văzuse niciodată până atunci, deși Biddeford, situat la mai puțin de treizeci și cinci de kilometri la nord de Kennewick, se afla tot pe țărmul mării.

— Desigur că ai mai văzut oceanul, îi spuse mama ei. Obișnuiam să te duc tot timpul pe plajă când erai mică.

— Nu-mi aduc aminte.

— Alice Moss, ba bineînțeles că îți aduci aminte. Pe atunci ți-era frică de pescăruși.

Imaginea pescărușilor îi declanșă o amintire. Alice și-o închipui pe mama ei hrănindu-i veselă cu fulgi de porumb, în timp ce cârduri întregi din acele păsări murdare roiau în jurul lor. Își mai

amintea și senzația de usturime a pielii ei arse de soare și firicelele de nisip care se lipeau pe marginea cutiei sale de suc. Cu toate astea, mamei îi spuse:

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea. Trebuie să fi fost altă fetiță pe care ai avut-o.

Mama ei râse, dezvelindu-și dinții strâmbi, pătați.

— Ei bine, acum poți să mergi la plajă de una singură oricând ai chef. Dă-te și tu mare cu corpul ăla al tău.

Edith făcu un gest rapid cu mâna spre sânii fiicei sale, gata-gata să o prindă de unul din ei, dar Alice se trase înapoi înainte să o atingă.

— Scârbos, mamă, zise ea și plecă din bucătărie.

Fericirea mamei sale, de când încasase banii de despăgubire, fusese cam greu de suportat. Explozia boilerului aproape că o omorâse, dar când primise cecul, dansase prin apartamentul lor ca o adolescentă, apoi ieșise în oraș și își cumpărase un cartuș din țigările preferate, plus o sticlă de vodcă Absolut. Alice era îngrijorată că mama ei va cheltui toți banii cât ai bate din palme, făcând chestii stupide ca, de exemplu, să-și ducă toate prietenele într-o croazieră sau să își ia o mașină sport nou-nouță, dar după acea vodcă scumpă și țigări, nu și-a mai cumpărat decât câteva haine noi, după care a anunțat-o pe Alice că se vor muta din Biddeford într-un oraș foarte drăguț numit Kennewick. Alice s-a arătat consternată, dar nu s-a opus acestei decizii, mai cu seamă când a aflat că în casa pe care urmau să o închirieze va avea propriul ei dormitor și propria baie. Asta compensa faptul că își lăsa în urmă prietenii și trebuia să o ia de la capăt într-un liceu nou. Și casa era destul de drăguță, cu ferestre mari și podele din lemn în locul mochetei pătate, care mirosea a țigări.

S-au mutat la sfârșitul lui mai și Alice a avut toată vara la dispoziție să facă orice a vrut. În

Biddeford nu aveai unde să ieși decât la restaurantul Earl's Famous Roast Beef și la pista de role, dar aici putea să facă o plimbare până la plaja Kennewick, o porțiune lungă și nisipoasă, aglomerată de turiști cât ținea vara. Și, chiar dacă recunoscuse în sinea ei că mai văzuse oceanul până atunci, tot se simțea de parcă l-ar vedea prima dată. Când soarele strălucea pe cer, apa clară și rece sclipea, arătând aproape ca în acele poze cu peisaje tropicale. De Ziua Eroilor s-a dus pentru prima dată singură până la apă. Plaja era ticsită de oameni, în special familii, dar și de o mulțime de adolescenți, băieți musculoși și fete slăbuțe în bikini. Pe sub pantalonii scurți de blugi cu talie înaltă și tricoul Ocean Pacific, Alice purta un costum de baie dintr-o bucată, de un roșu-închis, care îi era un pic prea strâmt. Și-l cumpărase cu o vară înainte ca să înoate în piscina supraterană a prietenei sale, Lauren, dar mama ei nu i-l spălase decât rareori și se decolorase în jurul cusăturilor de la clorul din apa piscinei.

În acea primă zi pe plajă, s-a plimbat pe țărm, cu sandalele în mâini, plăcându-i senzația nisipului ud ce i se scurgea printre degete. Dar n-a înotat deloc. Câteva zile mai târziu, Alice și-a cumpărat două costume de baie noi, din propriii ei bani, de la un magazin de cadouri de pe Route 1A. Unul era alcătuit dintr-un bikini negru pe care nu era sigură că o să-l poarte vreodată, iar altul, un costum verde dintr-o bucată, destul de anost, dar cu despicături înalte pe șolduri. Și-a mai cumpărat și o geantă de paie, un prosop și ulei de soare Coppertone. A început să se ducă la plajă zilnic, dezvoltând o rutină strictă. Și-a dat repede seama că nu îi plăcea defel să stea prea mult la soare. O mânca pielea și nu se bronza; pielea ei albă doar se ardea sau se alegea cu tot felul de erupții cutanate oribile. A schimbat uleiul de soare cu o cremă cu protecție UV, cu cel mai mare grad pe care l-a găsit, și în fiecare dimineață de vară, după ce făcea duș, se

dădea cu un strat gros de cremă solară pe tot corpul. O făcea să se simtă protejată complet. Apoi își umplea traista cu un sandviș cu ton, un termos cu limonadă Country Time și cu unul dintre romanele de dragoste ale maică-sii și pleca să își petreacă ziua la plajă. Își întindea prosopul imens, asigurându-se că pune pietricele pe fiecare colț al acestuia, ca să nu îl ia vântul. Ședea și își citea romanul de dragoste, luând din când în când câte o pauză ca să se uite la ceilalți oameni cum joacă frisbee sau cum se aruncau în apă și ieșeau din apă. Nimeni nu o aborda vreodată, dar, din când în când, îi mai surprindea pe puști sau chiar pe unii adulți aruncându-i ocheade. Nu conta dacă era doar în costumul de baie sau dacă era o zi mai răcoroasă și purta pantaloni scurți și un tricou, dar i se părea că asemenea reacții erau mai dese când purta slipul negru.

În fiecare zi, înainte de prânz, se ducea să înoate o singură dată, forțându-se să pășească, fără ezitare, direct în apa care o îngheța până în măduva oaselor. Și-a dat seama că, dacă rămâi în apă, înotând întruna cel puțin două minute, îți amorțește pielea și nu mai simți frigul. Apa cu salinitate crescută a oceanului o susținea la suprafață mult mai ușor decât apa din piscina lui Lauren și, dacă își punea brațele sub cap, putea să facă pluta și să privească cerul.

Înota doar o dată pe zi din cauză că îi lua foarte mult să se usuce, asigurându-se că niciun fir de nisip nu ajungea pe prosopul ei. Apoi își mânca sandvișul, își bea limonada și se întorcea la cartea ei.

Mama a însoțit-o pe Alice la plajă doar o dată pe timpul verii. Într-o sâmbătă de la sfârșitul lui iulie, Edith se trezise devreme, făcuse un duș și se machiase, pentru că o aștepta pe prietena ei, Jackie din Biddeford, să vină în vizită în timpul zilei. Dar Jackie sunase și anulase vizita.

— De parcă i-am cerut să traverseze jumătate de stat, zise Edith după ce încheie convorbirea telefonică. E doar la două orașe mai încolo, ce dracu'. Tu ce faci azi, Al?

— Plajă.

— Desigur, *plajă*. Ar trebui să merg cu tine doar ca să verific dacă tu chiar te duci acolo. Cum se face că te duci la plajă în fiecare zi, iar pielea ta e albă ca varul?

— Mă dau cu cremă.

— Când eram de vârsta ta, eu mergeam la plajă tot timpul și mă făceam ca tuciul. Ei bine, poate că de data asta *chiar* o să vin cu tine, doar dacă nu te deranjează.

— Hai și tu. O să mai fac un sandviș.

Lui Edith îi luă o eternitate să se pregătească. Jumătate din lucrurile ei se aflau încă în cutii și pierdu timpul vânzolindu-se încolo și-ncoace, căutându-și costumul de baie perfect, care se dovedi a fi unul întreg, cu imprimeu leopard, ce îi expunea o mare parte din piept; pielea ei părea tăbăcită, plină de pistrui închiși la culoare. Costumul îi lăsa la vedere și brațul stâng, zbârcit și plin de cicatrice după accidentul de la fabrica de hârtie.

— Cred că sunt gata, Al. Pot să aduc o sticlă de vin la plajă, sau nu se cade?

— Îți pun puțin în termos, dacă vrei, zise Alice, deja deschizând ușa frigiderului unde ținea mama ei sticlele de rozé Mateus.

Era aproape amiază când se așezară în cele din urmă pe nisip, fiecare pe prosopul ei. Era o zi perfectă, singurii nori vizibili fiind niște smocuri zdrențăroase la orizont. Aerul era întesat de mirosul oceanic, dar și de loțiune pentru bronzat, și ici-colo se mai simțea câte un iz de țigară plutind pe briza ușoară. Alice se apucă de citit; ajunsese din nou la jumătatea cărții *Dantelă* de Shirley Conran. Mama ei își deschise propria carte, dar nu

se uita la ea. Era agitată și neliniștită și începu să bea din termosul cu vin.

— Vrei să ne plimbăm? întrebă ea după o vreme.

— Sigur, zise Alice.

Merseră în lungul plajei până la capăt și înapoi, Edith ținându-și șalul pe umeri.

— Ai grijă Al, e un pescăruș, o tachina ea încontinuu pe Alice, înghiontind-o în umăr.

— Nu-mi mai e frică de pescărușI, zise Alice.

— Carevasăzică, îți amintești totuși de pescărușI.

— Nu. Tu mi-ai spus că mi-era frică de ei. Nu-mi amintesc excursiile alea, asta, dacă chiar au existat.

Când se întoarseră la prosoapele lor de plajă, Alice se încinsese, iar ceafa îi era leoarcă de sudoare.

— Vrei să înoți? o întrebă ea pe mama ei.

— Dumnezeule, nu, e frig.

Alice se duse singură, înotând până dincolo de locul unde se spărgeau valurile, ca să se poată întinde pe spate și să facă pluta. Închise ochii și privi micile explozii de culoare din spatele pleoapelor; dacă se lăsa destul de mult pe spate și își scufunda urechile în apă, nu mai auzea decât răgetul mut al oceanului.

Când se întoarse la mama ei, un bărbat mai în vârstă stătea în picioare în fața ei, cu picioarele depărtate și mâinile pe șolduri. Purta un șort de baie negru, scurt, deasupra coapselor. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc și tâmplele încărunțite. Deși în formă, era clar că avea o postură extrem de țeapănă, controlându-și abdomenul.

— Alice, el e Jake, zise Edith, mijind ochii în lumina soarelui.

— Salut, Alice, o salută bărbatul, transferând o țigară aprinsă din mâna dreaptă în cea stângă, ca să dea noroc cu ea.

Purta ochelari de soare tip aviator cu lentile reflectorizante. Alice se întreba dacă bărbatul îi privea corpul din spatele acestora. Când îi dădu drumul la mână, se aplecă și își ridică prosopul pe care îl folosea să se usuce, înfășurându-și trupul în el.

— Mama ta…, începu Jake.

— Jake m-a ajutat să deschid un cont la banca locală. Așa am luat ceasul ăla cu radio, cel din bucătărie.

— Aha, zise Alice.

Își uscase părul și se așezase pe marginea prosopului ei, fiind atentă să își țină ferm pe nisip picioarele ude.

Bărbatul pe nume Jake se așeză pe vine. Edith se sprijini într-un cot. Își aprinsese și ea o țigară, ținând-o între degete, căldura emanată de vârful acesteia făcând să se unduiască aerul torid.

— Tocmai îi spuneam mamei tale, zise bărbatul, că mi-ar face plăcere să vă fac turul orașului Kennewick. Din perspectiva unui localnic get-beget. Cele mai bune scoici prăjite etc.

Probabil că Alice se strâmbă, pentru că bărbatul izbucni în râs.

— Bine, în cazul ăsta, cel mai bun loc cu înghețată.

— Sigur, zise Alice și se trase un pic mai departe pe prosopul ei.

Bărbatul își întoarse atenția spre Edith. Alice se lăsă pe spate și se concentră asupra senzației soarelui dogoritor care îi usca picăturile de apă de pe față. Aproape că le putea simți cum se evaporă, lăsând în urmă minuscule sedimente de sare.

— Bine, atunci. Rămâne stabilit, zise bărbatul și Alice deschise ochii.

El se ridicase din nou în picioare, blocând razele soarelui. Nu arăta chiar rău, gândi Alice. Arăta ca un bărbat dintr-o reclamă la țigările Newport.

Jack se lăsă iar pe vine, șortul de baie de pe el strângându-se în jurul zonei intime, astfel încât

Alice putea să îi vadă umflătura organelor genitale. În schimb, ea se uită la ochelarii lui, de un albastru-argintiu în lumina puternică a soarelui.

— Alice, sunt încântat de cunoștință. Dacă mai crești un pic, sexul opus n-o să aibă nicio șansă.

— Asta îi zic și eu, întări Edith. Tot timpul. Să nu crești mare. Nu merită.

Bărbatul se ridică, el și mama ei râzând în felul acela vădit fals în care își manifestă uneori oamenii mai în vârstă amuzamentul. Jack își luă la revedere și se depărtă, fără a renunța la postura rigidă, de parcă ar putea sucomba dacă ar lăsa aerul să îi iasă complet din piept.

Edith își stinse țigara – marca pe care o fuma bărbatul, nu ea – în nisip și zise:

— Ce părere ai despre Jake?

O întrebase nerăbdătoare, cu vocea cam subțiată, și Alice își dădu seama deodată că întâlnirea aceasta fusese oarecum aranjată, că bărbatul și mama ei nu dăduseră din întâmplare nas în nas pe plajă, sau, dacă așa se întâmplase, se mai întâlniseră până atunci. Și nu doar la bancă.

— Părea cumsecade, zise Alice.

— E un bărbat de succes, răspunse Edith, pescuind o țigară din geanta pe care o luase cu ea.

Alice se întinse din nou. Era îngrijorată că nu se dăduse cu destulă cremă pe față în dimineața aceea, așa că își trase prosopul peste cap. Îi plăcea să-l simtă pe față, umed și răcoros. Se gândi la bărbatul pe care îl întâlnise mama ei. Era bătrân și un pic plictisitor, dar deloc rău. Pe când Edith era muncitoare la fabrica de hârtie și mamă singură, se văzuse nevoită să iasă la câteva întâlniri cu un administrator din construcții, care purta tricouri fără mâneci și avea alunițe groase pe umeri și pe gât. Acum, că nu mai trebuia să muncească și locuia într-un oraș drăguț precum Kennewick, Edith putea să iasă cu bărbați care lucrau în bănci și cărora le păsa de aspectul fizic. Așa funcționa lumea. Măcar atâta lucru aflase și ea din cărțile pe

care le citea. Fetele bogate se căsătoreau cu băieți bogați, iar viețile lor erau mai bune. Simplu ca bună ziua.

Nu-l putea vedea, dar un nor trebuie să fi trecut prin dreptul soarelui, pentru că simți pe piele o răcoare subită. Se ridică prea brusc și ameți ușor. Își dădu seama că probabil adormise. Oamenii se împuținaseră pe plajă, și mama ei strângea lucrurile.

— Gata de plecare, Al? întrebă ea.

3. ACUM

Harry nu mai putu adormi în după-amiaza aceea. Se tot gândea la trecut, la perioada care urmase după ce mama lui pierduse lupta cu cancerul și la furia imensă pe care o simțise, pe vremea aceea fiind un adolescent irascibil și agresiv.

— Ne avem unul pe altul acum, zisese Bill după înmormântare. E important să ne amintim ce avem, nu ce-am pierdut.

— Cum zici tu, răspunsese Harry, fără să îl privească în ochi, și tatăl lui nu insistase mai mult.

Totuși, vorbele tatălui i se imprimaseră în minte lui Harry în anii care urmaseră. Îi era dor de mama lui constant, dar se simțea apropiat de tatăl lui, un om studios și discret. Alcătuiau o familie cu doi membri. Nici pe departe suficient, dar asta era situația.

„Și acum am rămas o familie cu un singur membru”, gândi Harry.

Aspiratorul se oprise și Harry ieși din camera lui, coborî scările, tușind intenționat când ajunse la parter, ca să nu o sperie pe Alice. Intră în camera de zi imensă din față, o zări întinsă pe una din canapele cu brațul peste ochi, ca și cum ar fi avut o

durere de cap. Dădea să facă stânga-mprejur, când ea zise:

— Harry, intră. Hai să vorbim.

— E-n regulă. Dormi liniștită.

— Nu, nu. Hai încoa'.

Harry se așeză pe marginea celui mai vechi fotoliu din încăpere, adus acolo din apartamentul din Manhattan, și zise:

— Ți-a mai spus poliția ceva în plus?

— Nu, dar o să facă o autopsie completă.

— Mi se pare ciudat să fi căzut.

— Se poate să se fi întâmplat altceva. Poate că a suferit un infarct.

— Crezi?

— Pentru mine are mai mult sens decât să fi alunecat dintr-odată de pe potecă și…

— Plouase?

— Ăăă, cu câteva zile în urmă, cred, dar nu cred că poteca era încă alunecoasă. O să aflăm mai multe după autopsie. O să fie important și pentru tine, Harry, dacă, spre exemplu, avea probleme cardiace.

— Ah, ai dreptate, zise Harry.

Nu îi trecuse asta prin cap, că moartea tatălui său, la o vârstă timpurie, ar putea fi un semn prevestitor și pentru el; desigur, dacă fusese o moarte naturală. Se mușcă de interiorul obrazului, un tic vechi ce îi reapăru dintr-odată; se întreba dacă i-ar păsa de faptul că un doctor i-ar spune că tatăl lui suferea de vreo maladie coronariană cu potențial transmisibil descendenților. Încercă să simtă ceva (vreo temere pentru propriul viitor), dar nu fu în stare. Ce conta?

Alice se trase ceva mai în față pe canapea.

— Tatăl tău chiar era entuziasmat de venirea ta aici în vara asta. Vorbea des despre asta.

Harry, neîncrezător în propria voce, încuviință din cap, iar Alice întrebă imediat:

— Cum a fost cafeaua? Așa cum îți place?

— Ah, a fost în regulă, răspunse Harry, apoi adăugă repede: Mai mult decât în regulă. A fost foarte bună.

— Mulțumesc, zise Alice, punându-și palmele pe genunchi, de parcă se pregătea să se ridice, și, Harry adăugă:

— Nu te ridica. N-am vrut să te deranjez. Se ridică în picioare. Poate o să fac o plimbare sau altceva.

— Bine, Harry, sună plăcut, zise ea. Dacă e John la magazin, poate treci pe acolo să îl saluți. Amândoi speram că o să poți da o mână de ajutor. John n-o să poată să…

— Da, desigur, zise Harry

Privirea lui Alice se fixă pe fereastra logiei.

— Se întunecă târziu zilele astea, zise ea. Du-te să te plimbi.

Afară, Harry ieși de pe alee și coti la stânga pe strada York, îndreptându-se spre cele câteva afaceri care constituiau satul Kennewick. Magazinul tatălui său era încadrat de o florărie și de o prăvălie de înghețată; toate trei împărțeau spațiul unei clădiri din cărămidă cu un singur etaj, care fusese la un moment dat sediul unei fabrici de cherestea. Harry se uită prin fereastra de sticlă fumurie, pe care erau scrise cu vopsea cuvintele CĂRȚILE RARE ACKERSON. Înăuntru era întuneric (nici urmă de John Richards, asistentul vârstnic al tatălui său), dar era destulă lumină pentru a observa că interiorul era ticsit cu foarte multă marfă, cu vrafuri de cărți aliniate la marginea rafturilor pline. O mișcare bruscă îl făcu pe Harry să tresară. Era Lew, o pisică rasa Maine Coon, care locuia în magazin. Lew țâșni pe vitrina ferestrei, plecându-și capul și frecându-și urechile moțate de ediția princeps a romanului *Peyton Place*. Harry spera că pisica nu fusese complet uitată de la moartea tatălui lui. O va întreba pe Alice mai târziu despre asta.

O luă spre est, trecând prin fața minimarketului Cumberland Farms, apoi o luă pe strada Old Post spre plaja Kennewick. Știa că urma același traseu pe care cel mai probabil o luase și tatăl său ca să ajungă la poteca de pe faleză, dar se simțea împins să o ia într-acolo, spre ocean. Nu luase încă decizia de a merge pe acea potecă și de a încerca să dibuiască vreun semn în locul unde căzuse tatăl lui. Pentru moment, voia doar să își miște picioarele și să fie departe de casă.

Strada Old Post îl duse pe Harry la strada Sohier. Kennewick era compus din patru secțiuni distincte: centrul Kennewick, în prezent dispersat îndeosebi de-a lungul Route 1A; satul Kennewick, cu cele mai vechi clădiri din oraș; plaja Kennewick, cu chirii convenabile și locuri de camping; și portul Kennewick, cea mai exclusivistă zonă a urbei, presărată cu vile părăginite și cu cele mai mari hoteluri din stațiune.

Harry rămase pe strada Sohier și ajunse la plaja lungă de un kilometru, mărginită de strada Micmac, parcarea cu plată de-a lungul fâșiei înguste de trotuar. Plaja în sine era pe jumătate nisipoasă, pe jumătate acoperită cu pietre, mai largă la reflux, dar redusă la o fâșie îngustă la flux. Înaintă de-a lungul trotuarului și găsi casa cu țigle gri pe care el și tatăl lui o închiriaseră pentru o lună întreagă, în vara când tatăl lui decisese să deschidă un magazin în Maine. Arăta dezolant acum, dar sezonul estival era încă la început. Doar câteva dintre imobilele de închiriat aveau mașini parcate în față, iar plaja era în mare parte pustie. Doar o femeie îmbrăcată într-un hanorac se mai plimba pe faleza plajei și un colecționar de pietre păși agale de-a lungul liniei fluxului, aplecându-se când și când să mai culeagă vreo nouă descoperire. Era exact momentul dintre flux și reflux, apa fiind mai liniștită decât o văzuse Harry vreodată, ca o oglindă. O camionetă hurui pe lângă

el, șoferul uitându-se la Harry de sub o șapcă Sea Dogs decolorată de soare.

Decise să meargă până la Farul Buxton Point. Se tot gândea la vara aceea cu tatăl lui, cum petrecuse atât de mult timp cu Alice Moss, agentul imobiliar care îi arătase proprietăți comerciale din zonă. Lui Harry îi plăcuse ideea ca tatăl lui să deschidă un magazin nou, că profita de ocazia de a pleca din New York pentru a se stabili mai aproape de locul în care crescuse. Și o plăcuse și pe Alice. Pentru un agent imobiliar, era foarte discretă, cu o atitudine rezervată. Era o blondă cu picioare lungi, dar nu se machia țipător, nu conducea vreun Lexus alb și își purta unghiile nedate cu ojă, tăiate scurt. Harry nu fusese foarte atent la toate aceste trăsături, în schimb, tatăl lui le observase și i le pomenise în repetate rânduri. Privind retrospectiv, era clar că Alice Moss îi căzuse cu tronc tatălui, care avea nevoie de părerea fiului, temător că Harry ar putea să respingă ideea unei relații. Abia pe la sfârșitul verii, după ce își făcuseră bagajele și se înapoiau cu mașina la New York, unde Harry urma să înceapă ultimul an de liceu, recunoscuse Bill că se înfiripase o legătură amoroasă între el și Alice.

— Mă bucur pentru tine, tată. Îmi place Alice.

Tată lui se simțise extrem de ușurat. Umerii i se relaxaseră și începuse să vorbească despre Alice, despre câte aveau în comun, având în vedere că amândoi își pierduseră părinții de tineri, și cum amândoi simțeau că nu reușesc să țină pasul cu această lume nouă, modernă.

Harry chiar nu avusese nicio problemă ca tatăl lui să se vadă cu Alice, dar în octombrie, ea veni în vizită la New York, iar prezența ei în acel apartament încă plin cu atât de multe lucruri ale mamei lui îl deranjase. Alice era veselă, spunându-i de mai multe ori lui Harry cât de important era pentru ea faptul că băiatul își dăduse binecuvântarea. Prima oară când îi mărturisise

asta, îl îmbrățișase, chiar sărutându-l pe obraz și șoptindu-i la ureche „Dragul meu băiat”. Sărutul acela și senzația pe care i-o trezise respirația ei în ureche îl făcuseră pe Harry să se cutremure involuntar și să se încordeze, iar Alice se desprinsese din îmbrățișare vădit rușinată. Harry se retrăsese în dormitorul lui și încercase să uite acel moment stânjenitor, dar nu îi fusese ușor. Simțea încă în mâini moliciunea taliei fetei și timbrul vocii ei în urechea lui. Fusese plăcut, dar și stânjenitor deopotrivă. În adâncul ființei lui simțea repulsie pentru că era atras sexual de o femeie de care era atras și tatăl lui. Părea anormal și, cu cât încerca mai mult să își alunge acele imagini din minte, cu atât acestea prindeau rădăcini mai puternice.

Dintr-odată, Harry se trezi la Buxton Point, la marginea parcării ce înconjura farul alb cu vârf roșu, un monument istoric și singura atracție turistică de seamă din Kennewick. Dădu ocol reședinței custodelui și porni înapoi spre plaja Kennewick. Mergea de mai bine de o oră, soarele fiind acum atât de jos pe cer, încât arunca umbre lungi pe plajă. Cu toate astea, subit, luă decizia să parcurgă tot drumul până la portul Kennewick, de-a lungul falezei. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi trebuit să o facă și trebuia să vadă dacă exista pe potecă vreo urmă lăsată de tatăl lui și de ceea ce i se întâmplase. Harry ținu strada Micmac, îndreptându-se spre sud. Când părăsea plaja, Micmac începea să cotească și să se unduiască, prilejuind la răstimpuri priveliști spre ocean, pe deasupra stâncii. Terenurile caselor erau mai late, casele, mai mari, majoritatea vechi, dar mai răsărise ici-colo și câte o vilă nouă, o monstruozitate care semăna mai degrabă cu un hotel decât cu o locuință particulară.

La un moment dat, fu nevoit să se întoarcă o bucată de drum, dar, în cele din urmă, intrând printre pinii înțepători, Harry găsi poteca ce ducea

la capătul nordic al traseului de promenadă de pe faleză. Părea mai îngustă decât și-o amintea, tufe de măceșe și ilex agățându-i-se de picioare, și se întrebă dacă mai era umblată. Poate că poteca se afla acum pe o proprietate privată, deținătorii acesteia sperând să fie uitată. Totuși, îl scoase la poteca de pe faleză, a cărei priveliște dădea, peste țărmul pietros, spre plaja în formă de semilună a portului. Aceasta era plimbarea obișnuită a tatălui lui și cea cu prilejul căreia își încheiase viața. Harry merse jumătate de kilometru, încet, uitându-se atent după vreun indiciu, oricât de mic, al locului unde, mai exact, căzuse tatăl lui. Se întreba dacă va găsi locul respectiv împrejmuit cu bandă de poliție, dar respinse numaidecât ideea. Nu era scena vreunei crime. Fusese un simplu accident. Luă o pauză și se așeză pe una dintre băncile din lemn de pe potecă. O plăcuță metalică aplicată pe ea anunța că fusese amplasată acolo în memoria lui Blanche Audet, decedată în 1981. Harry aruncă o privire spre ocean și se gândi de câte ori trebuie să fi făcut tatăl lui această plimbare, întrebându-se dacă se așezase vreodată pe acea bancă. Priveliștea era superbă, dar era totodată oarecum dezolant să privești oceanul. Toată apa aceea plumburie, care zdrobea totul în calea ei și care nu se schimbase niciodată și nu o va face vreodată. Cu excepția noului hotel sezonier de la marginea îndepărtată a plajei portului Kennewick, priveliștea trebuie să fi arătat la fel și pentru Blanche Audet și pentru oricine ar mai fi trecut pe acolo înaintea lui Blanche, și pentru oricine a mai pus piciorul acolo cu mult înainte ca această potecă să fie săpată în stâncă.

Telefonul lui Harry vibră în buzunarul blugilor, dar îl ignoră. Rămase pe bancă până i se făcu frig, trăgându-și puloverul pe el, apoi mai zăbovi o vreme.

Când se ridică, într-un final, avea picioarele înțepenite. Își ieșise din formă, își dădu el seama,

având în vedere că își petrecuse tot semestrul trecut scriindu-și lucrarea de diplomă, aplecat asupra laptopului său. Nu mai înotase și nu mai jucase squash încă dinainte de Crăciun.

Își verifică telefonul. Mai mulți prieteni de la facultate îi dăduseră mesaje sau îl sunaseră. Își băgă telefonul la loc în buzunar, simțind o furie irațională, nejustificată față de îngrijorarea lor. Țineau la el, dar lui Harry îi era groază de conversațiile inevitabile. Nu era întotdeauna un foarte bun partener de conversație. Cuvinte și propoziții îi umpleau creierul (se simțea de parcă își nara constant propria viață), dar să scoată la suprafață acele cuvinte dinlăuntrul său și să le articuleze fusese întotdeauna o treabă dificilă pentru el. În copilărie fusese peltic, cuvintele ieșindu-i deseori în niște șuierături stânjenitoare. Logopedia îi corectase această deficiență, deprinzând tehnici de articulare a fonemelor, dar faptul că fusese peltic îi dăunase.

Își trecu telefonul pe silențios și se hotărî să își încheie plimbarea pe faleză înainte de a se întoarce la Doamna Gri.

Urcă o pantă scurtă, apoi se aplecă pentru a trece pe sub crăcile unui copac îndoite de vânt. Ajunsese în cel mai înalt punct al promenadei și într-una dintre cele mai înguste porțiuni ale potecii. O pantă abruptă ducea la un mănunchi de pietre negre, verzi, lucioase, unde ajungea apa mării în timpul fluxului. Valurile se izbeau de stânci, aruncând în sus evantaie de spumă. Poteca era din pietriș bătătorit și din plăci de argilă. Nu era alunecoasă, dar nici complet plată. Continuă să meargă și aproape rată micul buchet legat și lăsat rezemat de rădăcina întortocheată a unui pin alb.

Se aplecă și ridică buchețelul; era făcut din viță-de-vie americană cu bobițe roșii, unele încă învelite în galben, care înfloreau toamna. Supraviețuiseră cumva iernii, având fructele nedezvoltate și aproape negre. Fuseseră legate

laolaltă slab cu un fir lung de iarbă. Harry se uită la capetele tulpinilor de viță-de-vie; fuseseră rupte, nu tăiate. Cel care făcuse acest buchet, indiferent cine ar fi fost, acționase impulsiv, fără a folosi foarfece sau o sfoară adecvată. Era menit tatălui său? În acel loc alunecase? O va întreba pe Alice dacă știa exact locul în care căzuse. Deodată, părea important. O va întreba și dacă ea lăsase buchetul acolo, dar se îndoia. Îl puse înapoi unde îl găsise, unele dintre fructele ofilite căzând de pe viță când o sprijini de copac.

Era aproape întuneric când ajunse pe aleea Doamnei Gri. Se opri, întrebându-se dacă ar fi cu putință să intre neobservat în casă și să se ducă direct în dormitor. Adusese cu el de la facultate niște bourbon ieftin și se gândea că ar putea să bea până uita de toate și să rămână în starea aceea următoarele câteva zile. O lumină slabă răzbătea prin fereastra logiei, perdelele fiind trase.

În loc să intre direct pe ușă, Harry tăie curtea scurtă din fața casei pe diagonală și se postă în fața ferestrei. Printr-o fantă dintre perdele putea să vadă prin camera de zi, până în bucătăria bine luminată, unde Alice se mișca de colo-colo. Pe insula din mijloc erau un pahar de vin și un tocător încărcat cu legume, dar Harry urmărea felul în care se mișca Alice, unduindu-și ușor șoldurile de parcă ar asculta muzică. Ea se întoarse, își găsi paharul cu vin și luă o înghițitură prelungă. Fața îi era ușor distorsionată de geamul ferestrei, dar părea… era fericită? Nu, nu tocmai, dar arăta oarecum împăcată, relaxată. Harry o mai privi o vreme, făcându-i-se din ce în ce mai frig, așteptând să vadă dacă femeii i se va schimba expresia facială. Dimpotrivă, Alice continua să se miște prin bucătărie, cu pas ușor, șoldurile mișcându-i-se în ritmul muzicii pe care Harry nu o putea auzi.

4. ATUNCI

Edith și Jake s-au căsătorit vara următoare la primăria din Portland, Maine. Au participat și Alice, și unul dintre prietenii plictisitori de-ai lui Jake de la bancă. După aceea, s-au întors cu mașina în Kennewick, oprindu-se în Ogunquit ca să ia un prânz târziu la un restaurant select, a cărui sală de mese era făcută aproape în întregime din sticlă. Construit pe o faleză, avea vedere la o porțiune stâncoasă de coastă. Edith și Jake alegeau case pe care le-ar fi plăcut să le dețină dacă ar fi câștigat vreodată la loterie. Alice a comandat antricot de vită, deoarece mama ei îi spusese că putea alege orice dorea.

După nuntă, Edith și Alice s-au mutat în apartamentul cu trei dormitoare al lui Jake, situat în partea de nord a plajei Kennewick, în apropierea farului. Cu excepția locului în care era amplasată, exteriorul clădirii nu impresiona cu nimic, o cutie de trei etaje, cu țiglă gri, împărțită în patru spații locative cu suprafețe egale, fiecare având atribuite câte două locuri de parcare la subsol. Dar interiorul apartamentului era cu adevărat impresionant. Jake angajase un decorator de interior, astfel că totul arăta impecabil și strălucitor, cu o bucătărie plină de accesorii și de plante. Singurul lucru din casa lor închiriată de care îi era dor lui Alice erau podelele din lemn, cu senzația pe care o simțea pe tălpile goale. Aici aveau o mochetă albă, groasă, imaculată, pentru că Jake avea o menajeră care venea săptămânal. De asemenea, Jake a instaurat regula de a nu se fuma în casă. El își fuma țigara pe terasa de la etaj și insista ca și Edith să procedeze la fel, chiar și pe ger.

— Nu se așteaptă să faci curat prin casă? o întrebă Alice pe mama ei, când află despre menajeră.

— Nu, zise Edith, de parcă o întrebase dacă e canibală. Bineînțeles că nu. Doar câștigă bani frumoși.

Alice se întreba cu ce își va ocupa mama ei tot timpul liber pe care îl avea la dispoziție, acum, că nu mai trebuia să se ocupe de treburile casnice. De fapt, nu-și punea problema. Știa că va bea mai mult. Nu o deranjase atât de mult acest aspect când locuiau doar ele două, dar acum o îngrijora, pentru că mai exista un al treilea membru în familie. Oare Jake știa ce metehne are noua lui soție? Va vrea să divorțeze și vor trebui să părăsească acea casă elegantă?

Până la urmă, s-a dovedit că Alice nu avea de ce să își facă griji. În primii doi ani de căsnicie, Edith și-a petrecut diminețile făcând exerciții aerobice în camera de zi; Jake avea un aparat video, iar Edith investise bani într-o sumedenie de casete de aerobică. După-amiezile plănuia cina din seara respectivă, gătind după rețete complicate găsite în tot felul de cărți de bucate cu denumiri franțuzite. Când se întorcea Alice de la școală, mama ei era de obicei în bucătărie, uitându-se la vreo emisiune de după-amiază la televizorul montat pe dulap, pregătind ingredientele și bând un smoothie de fructe, dar Alice presupunea că băutura respectivă conține vodcă în proporție egală cu cantitatea de căpșune. De îndată ce intra Jake pe ușă, prepara băuturi adecvate, de obicei martiniuri și un Shirley Temple pentru Alice, și televizoarele se închideau.

Până la cină, lui Edith i se împleticea limba în gură și abia ciugulea din mâncare. După cină, Alice trebuia să se ocupe de spălatul vaselor, deși Jake o ajuta de obicei, aducându-i-le. Edith se retrăgea în camera de zi cu un coniac.

— Am nevoie să mă relaxez un pic, zicea ea de fiecare dată.

Pornea televizorul și își termina coniacul, apoi adormea. Pe Jake nu părea să îl deranjeze. O împingea cu tandrețe mai încolo pe canapeaua albă, apoi prelua controlul telecomenzii, găsind de obicei vreun meci pe care să îl vizioneze. Dacă Alice nu-și făcea temele în camera ei, se uita la

televizor împreună cu el și, uneori, o lăsa pe ea să aleagă emisiunea.

Dar cel mai des, Alice stătea în camera ei. Nu era vorba că n-ar fi vrut să se uite la televizor cu Jake. Îi plăcea la nebunie să stea la televizor. Dar nu putea suporta să își vadă mama leșinată pe canapea, cu gura întredeschisă, sforăind răgușit. Jake părea să nu observe, schimbându-i doar ocazional poziția când sforăiturile deveneau prea gălăgioase.

Într-o seară, după ce Alice își terminase temele, venise în camera de zi. Jake se uita la hochei și Edith era cu fața în jos pe canapea, iar din gură i se prelingea un fir de salivă.

— Scârbos, zise Alice, neputând să se abțină.

Jake râse.

— Mamei tale îi place să bea, zise el, de parcă tocmai îi înmugurise în minte gândul ăsta.

— Te deranjează?

— Nu foarte mult. Oamenii sunt cine sunt, nu crezi?

— Presupun că da.

— Ți-ai terminat temele?

Jake aruncă o privire spre fotoliul gol și Alice își luă locul obișnuit, acceptând telecomanda de la tatăl ei vitreg.

— Da, n-am avut multe. Doar algebră și puțin de citit.

Alice mută canalul pe CBS. Se difuza serialul de comedie *Sora mea Sam*.

— E totul în regulă la școală?

Alice ridică din umeri.

— Da, e în regulă.

— Ți-ai făcut prieteni?

— Gina.

— A, da, Gina.

Alice se întoarse spre Jake, care încă se zgâia la televizor; își ținea buzele lipite strâns una de alta, de parcă se concentra la ceea ce se întâmpla pe ecran. Alice presupunea că probabil îi pune

întrebările acestea doar pentru că îl rugase Edith să o facă sau pentru că discutaseră asta împreună. Dar ce să discute? Despre faptul că, din câte se pare, Alice avea doar o prietenă la școală?

Adevărul era că Alice ura Liceul Kennewick și pe elevii acestuia. Incidentul care născuse această ură avusese loc în primul ei an acolo, când cunoscuse un elev din ultimul an, pe nume Scott Morgan, pentru că aveau dulapurile unul lângă celălalt. Era un jucător de lacrosse cu un zâmbet drăguț și cu o acnee urâtă pe frunte. Când Alice îi spusese că e din Biddeford, el zisese că tatăl lui deținea o reprezentanță auto acolo și pomenise numele unei pizzerii pe care o știa și Alice. Ori de câte ori se întâlneau la dulapuri, o întreba invariabil: „Cum e Biddeford?”, de parcă ea încă ar fi locuit acolo. În prima zi caldă de aprilie, el îi spusese de o petrecere care urma să aibă loc pe plajă la miezul nopții. Lui Alice îi fusese ușor să se strecoare afară din casă; nici măcar nu trebuise să fie precaută pentru a nu face zgomot, de vreme ce știa că mama ei putea să doarmă în orice condiții. Purta niște pantaloni tăiați scurt și un hanorac lălâu și luase o sticlă de Sprite în care turnase vodcă de la mama ei: nu pentru că ar fi vrut să bea, ci doar pentru că obiceiul era să duci alcool la o petrecere. Când ajunse la zona de pe plajă pe care i-o indicase Scott, băiatul era singur acolo. Îi întinse lui Alice o doză deschisă de bere și zise:

— Am mințit despre petrecere.

— Cum așa?

— Ca să te aduc aici singură.

Erau la capătul sudic al plajei publice, aproape de locul de joacă și de o zonă de picnic umbrită de pini. Merseră până la cea mai întunecată bancă și începură să se sărute, mâinile lui Scott bâjbâind imediat pe sub hanoracul lui Alice și trăgând de fermoarul pantalonilor ei.

— Ești virgină? întrebă Scott când îi dădu pantalonii jos în jurul gleznelor.

— Da.

— Prietenul meu mi-a zis că toate fetele din Biddeford o fac în școala generală.

— Ei bine, eu n-am făcut-o.

— Vrei s-o faci acum?

— Sigur, zise Alice.

Nu plănuise asta, dar acum, că se întâmpla, părea momentul potrivit. În mod cert, în Kennewick se făcea asta, iar dacă lăsa să se întâmple acum, atunci nu va mai trebui să își facă griji mai târziu pe această temă. Scott deschidea un ambalaj mic de plastic care semăna cu un prezervativ, deci nu trebuia să se îngrijoreze pentru vreo eventuală sarcină nedorită. Alice întinse mâna să îl atingă, dar el își trase șoldurile în spate și zise:

— Nu vreau să termin încă.

Dar chiar și fără să îl atingă, intră doar pe jumătate în ea înainte să se cutremure, maxilarul încleștându-i-se, tendoanele încordându-i-se pe gât.

— Să nu dea dracu' să spui cuiva, bine? zise el în timp ce ieșea din ea, ținând de prezervativ.

— Bine. N-o s-o fac.

Dar luni, la școală, cuvântul CURVĂ fusese scris cu un marker argintiu, cu majuscule, pe dulapul lui Alice și, în timp ce traversa pentru a treia oară pasajul deschis spre clădirea de științe, o fată, pe care Alice n-o mai observase până atunci, îi strigase din locul pentru fumători:

— Ține-te departe de Scott, târfă împuțită ce ești!

Era o blondă cu părul ondulat. Una dintre prietenele blondei o ținea de braț, împiedicând-o să vină la ea. Alice își văzuse de drum, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. De ce fusese Scott gură-spartă după ce îi ceruse ei să păstreze secretul? Tot restul zilei se simțise de parcă toți cei din școală se holbau la ea și fie râdeau, fie o judecau. Nu l-a văzut pe Scott nici măcar o dată, toată ziua, și a presupus că o evită.

A doua zi, când l-a văzut în sfârșit pe Scott, băiatul nici măcar nu s-a uitat la ea, doar a trântit ceva în dulap și a luat-o din loc. Alice l-a urmărit cum pleacă, întrebându-se în continuare ce se întâmplase, când o fată, o altă prietenă a blondei, a împins-o pe Alice puternic în umăr și i-a zis:

— Nici să nu te uiți la el, târfă!

Un grup de elevi care treceau pe acolo au izbucnit în râs. Preț de o fracțiune de secundă, Alice aproape că s-a luat după fata respectivă. Își imagina cum o prinde de păr, doborând-o brutal la podea și călcând-o pe gât. Dar s-a controlat; nu a schițat nici cel mai mic gest.

Abia la sfârșitul primului an de liceu a aflat Alice toată povestea. Gina Bergeron era o altă boboacă a cărei familie se mutase recent în Kennewick. Era înaltă și slăbănoagă și vorbea atât de repede, că uneori i se adunau broboane de salivă în jurul buzelor. Se cunoscuseră la ora de științe, unde făcuseră echipă pentru a diseca un fetus de porc. Avea doi frați mai mari și două surori mai mici, între care era diferență de aproximativ un an. Alice și Gina deveniseră prietene. Amândouă erau nou-venite în Kennewick și amândouă nu aveau prieteni, dar cam atât aveau în comun. Totuși, avea pe cineva cu care putea să ia prânzul în cantină.

Frații Ginei erau amândoi sportivi; cel dintr-a zecea era jucător de tenis, iar cel din clasa a unsprezecea, Howie, era bun la lacrosse. Gina a aflat povestea de la Howie. Într-adevăr, în noaptea în care Alice făcuse sex cu Scott avusese loc o petrecere, dar nu pe plaja Kennewick, ci mai jos, pe plaja portului. Scott dispăruse de la petrecere ca să se întâlnească cu Alice, dar, la întoarcere, s-a îmbătat și s-a lăudat tuturor prietenilor că i-a tras-o unei boboace. Iubita lui, cu care ba se certa, ba se împăca, Stacy Homstead, fata cu părul ondulat, a auzit despre asta; ea a fost cea care a împânzit vestea în toată școala a doua zi, povestea cu

boboaca curvistină din Biddeford, care fură iubiții altora. Târfa.

— Chiar ai făcut sex cu el? întrebă Gina.

Mergeau împreună spre casa lui Alice, pe trotuarul ce mărginea plaja.

— Oarecum, presupun. N-a durat prea mult.

Gina își acoperi gura și scoase un hohot de râs ce semăna mai degrabă cu un grohăit.

— Cum a fost?

— N-am simțit nimic, zise Alice cu sinceritate.

— Doamne! exclamă Gina.

Alice știa că, în ciuda faptului că se arăta fascinată, chiar și Gina o judecase. Știa, de asemenea, că Gina, deși acum era o împiedicată, cu picioarele ei de girafă și capul care i se clătina pe umeri, va deveni o frumusețe până în ultimul an și că prietenia lor nu va dura. Nu prea îi păsa. Oricum, se hotărâse deja să treacă prin liceu singură. Toată copilăria și-o petrecuse singură, la urma urmei, fără tată sau frați ori surori. O avea pe mama ei, care nu prea conta. De când se știa, Alice simțea că numără zilele până va ajunge un adult independent. Nu prea avea nevoie de prieteni, chiar dacă ea și Gina au rămas cât de cât apropiate pe toată perioada liceului. Dar prima predicție a lui Alice s-a adeverit. Între clasele a unsprezecea și a douăsprezecea, Gina și-a pierdut stângăcia și s-a transformat într-un top-model. Totuși, nu a devenit atât de populară pe cât se așteptase Alice. Părea că fetele o invidiază, iar băieții erau intimidați.

Într-a douăsprezecea, Alice era aproape la fel de frumoasă ca Gina. În ciuda atitudinii ei detașate, băieții flirtau cu ea ocazional, uneori invitând-o în oraș, dar ea nu își manifesta niciun interes. Își învățase lecția de la Scott. Știa cum sunt adolescenții și decisese că preferă compania bărbaților maturi. De fapt, ea prefera compania lui Jake Richter, tatăl ei vitreg. Meteahna lui Edith de a bea după-amiaza se înrăutățise și, de obicei, ori uita să pregătească cina pentru soțul ei, ori era deja

leșinată când ajungea el acasă. Într-o vineri, Alice și Jake au ajuns la apartament în același timp, găsind-o pe Edith adormită în fotoliu, cu unul dintre piureurile ei de căpșuni cu vodcă între picioare. Au găsit un pui în cuptor, dar cuptorul nu fusese pornit. Jake s-a amuzat copios.

— Nu e amuzant, zise Alice.

— Așa e, ai dreptate, Ali.

Era singurul care îi spunea așa.

— Am o idee. Maică-ta oricum nu pleacă nicăieri. Ce zici să luăm cina în oraș?

— Bine.

— Perfect. O să beau ceva repede până te schimbi tu, apoi plecăm.

Alice presupunea că vor merge la Papa Gino's, pe 1A – era locul în care obișnuiau să mănânce atunci când Edith nu era în stare să pregătească cina – și îl întrebă pe Jake de ce trebuia să se schimbe.

— Mergem într-un loc special, zise el. Pune-ți cea mai frumoasă rochie pe care o ai.

Parcurseră tot drumul cu mașina până în Kennebunkport și mâncară la un restaurant de pe malul apei care era lipit de un hotel. Jake încă purta costumul de serviciu, deși își mai slăbise cravata, iar ea era îmbrăcată într-o rochie roz pastel fără mâneci, cea pe care o purtase la cea de-a treia nuntă a unchiului ei, în vară.

— Ai mai mâncat preparate franțuzești până acum? întrebă Jake după ce se așezară la o masă pe colț.

— Cartofii prăjiți se pun la socoteală?

Jake zâmbi la gluma ei, buzele separându-se larg în timp ce dinții îi rămaseră împreunați.

— Nu. Nu în seara asta. Îmi dai voie să comand eu pentru tine?

— Sigur.

Jake comandă *escargot* la antreu, care se dovedi a consta din melci în cochilie. Alice fu de acord să îi încerce și nu erau așa răi. La cină, amândoi

mâncară o friptură cu sos bearnez. Jake bău vin, iar Alice, apă minerală. Era clar că ospătărița îi credea tată și fiică, dar Alice se prefăcea, în mintea ei, că formau un cuplu sofisticat, care ieșise la o cină relaxată la sfârșitul unei săptămâni aglomerate. Încerca să nu se gândească la mama ei rămasă acasă în fotoliu și dacă se va trezi și se va întreba unde erau soțul și fiica ei. În schimb, o făcu pe mama ei să dispară și reduse lumea la o bulă perfectă în care se aflau doar ea și Jake.

— Păstrează-te pentru desert, zise Jake.

Cu dumicați din pâinea caldă încă, Alice aduna sosul delicios care îi rămăsese în farfurie.

După *mousse*-ul de ciocolată, pentru ea, și doar un cappuccino, pentru Jake, se suiră din nou în BMW-ul lui Jake, ascultând o casetă a lui cu Roxy Music. Era o toamnă timpurie, dar încă destul de cald ca să lase geamurile jos, și Jake conducea pe șoseaua de pe coastă. Alice își imagina în continuare că mama ei nu exista și că se întorceau la apartamentul unde locuiau împreună, singuri. Ascultau melodia „Avalon”, preferata lui Alice. Când ajunseră acasă, Edith era tot acolo, deși acum era întinsă pe canapea, nu pe fotoliu, și televizorul mergea, cu volumul dat mult prea tare.

— Unde-ați dispărut? întrebă ea, în timp ce Jake dădea televizorul mai încet.

Se ridicase pe jumătate, sprijinindu-se într-un cot, și își scotea o șuviță de păr din gură.

Jake răspunse:

— Am ieșit la cină, Ed. Ai uitat de rezervarea noastră și n-am vrut să te trezesc.

— Ce? Unde?

Vocea ei era îngroșată și somnoroasă.

— Braseria. Din Kennebunkport.

— Ah, da. Îmi pare tare rău, dragule. Am uitat complet.

Alice se duse în camera ei, în timp ce Jake se aplecă să o sărute pe Edith pe frunte. Alice își închise ușa și se așeză pe marginea patului,

întrebându-se dacă Jake și Edith chiar avuseseră planuri să meargă la restaurant și mama ei uitase. Sau inventase Jake totul? Își aminti de pui, tentativa maică-sii de a găti cina, dar asta nu însemna mai nimic. Mama ei era uitucă și, chiar dacă ar fi avut rezervare la cină, asta nu însemna că și-ar fi adus aminte de ea. Tot gândindu-se la asta, pe Alice începu să o doară capul; simțea durerea ca niște degete care i se înfigeau în tâmple, așa că luă patru pastile de Ibuprofen, se schimbă în pijama și se băgă în pat. Stătu întinsă acolo, trează, mult timp, holbându-se la aspectul texturat al tavanului, foarte asemănător cu tavanul apartamentului din Biddeford, deși acela avea sclipici pe el. Inspiră adânc și regulat de câteva ori, încercând să pătrundă iar în acea bulă imaginară în care Jake o ducea la restaurante franțuzești tot timpul și călătoreau prin Europa, iar mama ei nu mai exista. Simțea cum îi dispare durerea de cap, ca o otravă ce se scurge pe perna ei, și apoi membrele îi deveniră grele, pleoapele i se închiseră și adormi.

5. ACUM

Înmormântarea avu loc duminică după-amiază, cam în același timp cu festivitatea de absolvire pe care o rata Harry. Fără a-i respecta dorința lui Harry, Paul Roman absentă și el de la ceremonia de absolvire și veni cu mașina până în Maine. Ajunse cu puțin timp înainte de prânz. Harry era în dormitorul lui, cu fereastra deschisă, și auzi mașina frânând brusc pe aleea de acces. Îl întâmpină pe Paul în prag. Alice era în curtea din spate, tăia niște flori, și Harry își dorea nespus să petreacă puțin timp doar cu Paul, înainte de a trebui să îmbrace costumul și să meargă la slujba

de înmormântare a tatălui său. Îl duse direct la el în cameră.

— Ai vreo idee ce s-a întâmplat? întrebă Paul imediat ce închiseră ușa.

— Adică despre cum a murit?

— Da. S-a împiedicat pur și simplu?

Harry îl cunoscuse pe Paul în primul an la facultate, când amândoi aveau camera de o singură persoană pe același hol. A doua întrebare a lui Paul pentru Harry, după ce făcuseră cunoștință, fusese:

— Te culci cu băieți, cu fete sau cu ambele?

Tulburat, Harry răspunsese cu sinceritate:

— Fete. În teorie doar, nu și în realitate. Până acum.

— Bine. Hai să plecăm în căutarea lor. Fete pentru tine și băieți pentru mine.

Au rămas cei mai buni prieteni pe toată perioada celor patru ani de facultate, strângând un grup în jurul lor. Ei bine, Paul era cel care constituise acel grup, fiind o persoană foarte sociabilă. Harry se simțea privilegiat să fie în compania lui, iar uneori chiar eclipsat. Paul era un tip hâtru, ușor vulgar uneori, dar știa întotdeauna ce să spună și ce să facă. În sinea lui, Harry și-l imagina pe Paul ca pe un tovarăș de arme pe tărâmul social, ce atrăgea focul inamic în direcția lui, astfel încât Harry să poată avansa pas cu pas, tranșee după tranșee.

— O să îi facă o autopsie, îi zise Harry lui Paul, care acum ședea pe marginea singurului scaun din dormitor. Dar probabil doar a căzut. Un banal accident ciudat.

— Nu crezi că a mai fost implicat și altcineva?

— Ce vrei să spui? Adică, dacă l-a împins cineva?

— Nu știu, doar mă întrebam.

— Cred că e mai plauzibilă ipoteza unui atac de cord sau a unui atac cerebral drept cauza căderii de pe potecă și a loviturii la cap. Era o stâncă destul de abruptă.

— Alice ce zice?

— Cred că bănuiește o problemă medicală. S-a gândit că ar fi bine să aflăm. Pentru mine, adică, în caz că e ceva genetic.

— Ah, așa e, zise Paul și apoi adăugă: Și ce ai de gând să faci? Vreau să spun, o să rămâi aici?

— Habar n-am. Bănuiesc că o să rămân peste vară. Nu cred c-aș putea să o abandonez pe Alice, plus că deja m-a rugat să mai dau o mână de ajutor pe la magazin. Sincer, n-am nicio idee.

— Nu te gândi la asta azi.

Paul deschise rucsacul pe care îl adusese din mașină.

— Bei ceva?

Băură gin cu apă tonică (Paul adusese băuturile, inclusiv paharele și o pungă de plastic sigilabilă cu gheață pe jumătate topită), în timp ce Harry se îmbrăcă în singurul lui costum negru, un Ludlow luat de la J. Crew, ale cărui mâneci îi veneau un pic cam scurte. Apoi coborâră împreună la parter, unde o găsiră pe Alice în bucătărie, aranjând cu grijă florile pe care le tăiase. Harry se gândi la buchetul jerpelit de pe potecă și se întrebă din nou cine îl lăsase acolo. Uitase să o întrebe pe Alice dacă știa ceva de el.

Paul probabil că se mai întâlnise cu Alice de cel mult trei ori, dar o îmbrățișă de parcă ar fi fost înrudiți, ținând-o în brațe până când ei îi scăpă un suspin.

— Paul, rămâi la noi? N-am pregătit camera de oaspeți.

— Nu rămân. Doar la slujbă, după care mă întorc la Mather. Ratez absolvirea, dar n-am de gând să ratez și petrecerea de după. Exceptând cazul în care Harry…

Paul se întoarse spre Harry, cu o expresie interogativă pe chip.

— Nu, în niciun caz. Te rog, întoarce-te. O să fiu bine.

— O să mai vin să vă vizitez vara asta, zise Paul, iar Alice își șterse lacrimile de pe obraji cu

degetul arătător.

Părul ei blond era pieptănat pe spate într-o împletitură franțuzească ce îi atârna de-a lungul spatelui. Purta o rochie gri-închis, cu o crăpătură adâncă în față, dar avea un șal negru pe umeri. Fața albă ca varul îi contrasta puternic cu rujul rubiniu aprins cu care se dăduse. Harry încercă să își amintească dacă o mai văzuse vreodată rujată și decise că ultima dată fusese cel mai probabil atunci când se măritase cu tatăl lui, în cadrul unei ceremonii restrânse organizate la un hotel din Ogunquit. Părea să fi trecut atât de mult timp de atunci, dar trecuseră mai puțin de patru ani.

Slujba de înmormântare avea loc la Prima Parohie Unitarian Universalistă, o biserică albă din lemn cu o turlă înaltă, situată pe strada Old Post. Harry, Alice și Paul ajunseră devreme. Harry și Alice vorbiră cu preoteasa, o prăjină de femeie cu păr grizonant, care le povesti ce urma să spună. Harry știa deja în mare totul. Urma să fie o slujbă scurtă; două imnuri, un elogiu, o citire de Carl Ridley, vărul lui Bill din Sanford. Alice se întâlnise în prealabil cu preoteasa pentru a-i oferi câteva detalii ale vieții lui Bill, iar preoteasa le enumera pe scurt din nou acum. Harry era bucuros că avea să se facă o pomenire semnificativă a mamei lui și să se evidențieze faptul că Bill îi fusese foarte devotat. Singurul lui motiv de neliniște era faptul că Alice cunoscuse viața lui Bill de când apăruse ea în peisaj. Dar cuvântarea pe care urma să o țină preoteasa făcea referire la toată viața lui Bill, incluzând ambele lui căsătorii, pe fiul lui, legătura lui strânsă cu cărțile, chiar și abilitățile lui culinare care erau de notorietate. În timp ce Harry, Alice și preoteasa stăteau de vorbă, câțiva oaspeți sosiți devreme începeau să se strecoare în biserică. Harry se întreba câți o să participe și pe câți dintre ei îi cunoștea. Interiorul bisericii era răcoros, dar palmele lui Harry transpirau, și putea să simtă o picătură de sudoare și de-a lungul coastelor. În

toată viața lui nu fusese decât la două înmormântări. A mamei și acum a tatălui. Nu-și cunoscuse niciodată bunicii din partea tatălui, având în vedere că amândoi muriseră înainte să se nască el. Bunicii lui materni erau amândoi în viață, dar nu părăsiseră de mulți ani azilul de bătrâni din Florida.

— Și tu, Harry?

Preoteasa vorbea cu el, dar nu era sigur la ce se referea întrebarea femeii.

— Vă cer scuze, zise el, clipind foarte repede.

— Vrei să rostești câteva cuvinte?

— Ah… ah, nu. Alice m-a întrebat. Mulțumesc, oricum.

— Vă rog, luați un loc aici, în față.

Era o alinare să stea pe scaun, să audă murmurul oamenilor din spatele lui și să știe că nu trebuia să îi ia în seamă, cel puțin nu încă. Se simțea vinovat că nu va spune nimic la înmormântarea tatălui său, dar nu găsea forța de a face asta. Nu avea destulă încredere în sine ca să vorbească în public, îngrijorat că va fi cuprins fie de furie, fie de tristețe, fie de o combinație a acestor emoții. Ba chiar era îngrijorat și de defectul lui de vorbire, de mult vindecat, dar nu și în subconștientul lui, pentru că auzea deseori ecourile felului peltic în care vorbea. După slujbă, urma să vorbească cu fiecare participant în parte, dar era altceva decât să țină un discurs în fața tuturor. Totuși, gândul acesta îi dădea furnicături pe piele și îl făcea să respire sacadat.

Înainte să înceapă slujba, mătușa lui, Annie, și cei trei fii tăcuți și musculoși ai ei, care erau toți elevi de liceu acum, se așezară pe bancă, chiar în spatele lui Harry. Se aplecă pe spate să o sărute și ea zise cu tristețe sinceră în glas:

— Încă nu-mi vine să cred, Harry.

— Știu, zise el, nici mie.

— Am vrut să te sun, Harry, dar nu aveam numărul tău de telefon. Am vorbit cu Alice și ea

mi-a zis că o să te întorci acasă curând, dar țin să vii în vizită la noi imediat ce crezi că poți să o lași singură.

Harry promise că așa va face.

Când începu slujba, femeia îi spuse din nou că era în continuare șocată. Harry se întoarse în timp ce preoteasa ajusta microfonul la amvon. Trase adânc aer în piept ca să se pregătească, dar slujba fu oarecum plăcută. Preoteasa, cu excepția rugăciunilor de început și de sfârșit, nu insistă asupra aspectelor religioase, conștientă că Bill Ackerson se ducea la biserică de cel mult două ori pe an (la slujba de Crăciun și poate în duminica Paștelui). În cadrul cuvântării de elogiere, îi relată pur și simplu viața, copilăria din Maine, serviciul militar efectuat în Corpul Păcii în Insulele Pacificului, anii petrecuți de el ca vânător de cărți și apoi meseria de librar în Manhattan, întâlnirea cu prima soție și fiul pe care îl făcuseră împreună, lupta curajoasă a soției lui cu cancerul și apoi întoarcerea lui în Maine și cea de-a doua căsătorie. Ținu să menționeze și dragostea lui pentru ținutul de coastă din Maine.

— Alice mi-a povestit despre nevoia lui Bill de a vedea oceanul în fiecare zi. Și despre faptul că asta îi dădea un anumit echilibru. Și-a găsit căminul adevărat, spiritual, aici, în Kennewick, și pentru asta ar trebui să fim cu toții recunoscători.

Lângă Harry, Alice își înclină capul și își acoperi fața cu mâinile. El se trase mai aproape de ea și îi înconjură cu brațul umerii micuți. În spatele lui, putea auzi plânsete înfundate.

După elogiu, Carl Ridley merse cu atenție până la amvon, ținând o foaie de hârtie în mâinile tremurânde. Lacrimile îi lăsaseră deja dâre pe obrajii ca de hârtie, chiar înainte să își desfacă foaia. Urmă o pauză lungă, Carl netezindu-și pe spate părul rărit, dar apoi începu prin a spune că biroul lui Bill era decorat cu două lucruri: teancuri peste teancuri de cărți și o poezie, prinsă în

piuneze pe perete. Poezia cu pricina era „Dacă” de Rudyard Kipling (pe care îl pronunță „Kiplin”). Harry mai auzise cândva poezia, sau cel puțin versul: „De-ntâmpini și Triumful, și Dezastrul, tratând pe-acești doi impostori la fel”; dar uitase că poezia era un mesaj al tatălui către fiu. Harry își încleștă maxilarul. Din spate, mătușa lui îi puse o mână pe umăr, înrăutățindu-i starea sufletească. Dar apoi, la sfârșitul recitării – „vei fi Om, băiatul meu!” Paul se aplecă aproape de urechea lui și zise:

— Doamne, ce-nseamnă să pui sare pe rană!

Harry râse în sinea lui, simțindu-se mai bine.

După ce intonară și ultimul imn și rostiră rugăciunea de încheiere, Harry se întoarse și dădu cu ochii de o mulțime numeroasă, mult mai numeroasă decât și-ar fi închipuit. Cei mai mulți dintre oamenii care au dat mâna cu el și și-au exprimat cuvintele de condoleanțe erau necunoscuți, dar unii erau veri primari și veri de gradul al doilea pe care abia și-i mai amintea. Nimeni nu găsea cuvintele potrivite și toată lumea își exprima regretul, iar Harry încuviința din cap, mulțumindu-le.

În timp ce vorbea cu un bărbat care se declarase cel mai fidel client al Cărților lui Ackerson, Harry observă o femeie cu părul negru, de vreo douăzeci și ceva de ani, care rămăsese așezată în strană, spre partea din spate a bisericii. Avu impresia că se holbează la el, dar nu putea fi sigur; poate că femeia se uita fix la cei care stăteau la coadă pentru a-și prezenta condoleanțele, întrebându-se dacă să facă și ea același lucru. Îi era vag cunoscută lui Harry și se întrebă ce legătură avusese cu tatăl lui. Era fiica vreunui prieten? De parcă ar fi simțit ochii lui Harry privind-o, fata își aplecă deodată capul într-o parte, dezvăluind o bărbie puternică și un nas în vânt, iar Harry își aminti unde o mai văzuse. Se plimbase pe strada din fața casei tatălui său în prima noapte în care

ajunsese el. Avea părul prins într-o bentiță și privise casă, de parcă ar fi știut ce se întâmplase acolo.

— Și tu ești interesat de cărți? întrebă bărbatul care încă vorbea cu Harry.

Stătea atât de aproape de el, încât îi simțea respirația înțepătoare care avea un miros rânced de cafea. Harry făcu un efort, ca să nu se tragă în spate, și zise:

— Nu așa cum era tatăl meu, în niciun caz. Dar îmi plac și mie cărțile.

— Nu ești obsedat deci?

— Nu. Nu sunt obsedat.

Bărbatul trecu mai departe și coada înaintă. Când Harry se uită din nou după femeia brunetă, n-o mai zări niciunde.

•

Prietena cea mai bună a lui Alice, Chrissie Herrick, lipsise de la slujbă pentru a pregăti mâncarea și băutura la Doamna Gri, pentru un praznic restrâns comemorativ. Tot discutaseră dacă să îl organizeze acasă sau la un restaurant, dar Chrissie o convinsese pe Alice să accepte prima opțiune, promițându-i că se va ocupa ea de toate detaliile.

Când Harry, Paul și Alice ajunseră acasă, câțiva oaspeți sosiseră deja și se plimbau în liniște în jurul mesei din sufragerie încărcate de mezeluri și salate. Chrissie cumpărase o carte de condoleanțe, pentru ca oamenii să se poată semna în ea, și concepuse pe un laptop un montaj fotografic cu poze în care apărea Bill.

— Cel puțin avem bere, zise Paul și scoase dintr-un răcitor umplut cu gheață două sticle de Shipyard.

Harry își spuse că ar trebui să vorbească cu verii lui; pe cei mai mulți dintre ei nu-i mai văzuse de mai bine de doi ani. Dar înainte să îi abordeze, John Richards îl înghesui într-un colț și se interesă

dacă Alice discutase cu el despre posibilitatea de a ajuta la magazin vara aceea.

— Da, zise Harry.

— Ah, ce bine. Și sper că poți.

John era un pensionar văduv din partea locului, care ceruse să lucreze voluntar la magazinul lui Bill. Bill îl angajase pentru câteva ore pe zi, dar John devenise indispensabil, deopotrivă ca angajat și prieten.

— Pot să dau o mână de ajutor pe perioada verii. Vrei să ții magazinul deschis, să înțeleg?

— Nu știu ce să zic despre asta, dar știu că nu pot să-l închid pur și simplu. Avem anumite comenzi speciale de onorat și cărți de catalogat. Chiar dacă decidem să îl închidem, tot e mult de muncă.

— Așa e, știu. Și magazinul din New York?

Harry fusese surprins de faptul că Ron Krakowski, care cumpărase acțiunile tatălui său în magazinul Cărțile Rare Ackerson din Manhattan, nu venise la slujbă. Ron fusese ani la rând cel mai bun prieten al lui Bill, un veritabil savant, având cunoștințe enciclopedice despre comerțul cu cărți rare. Harry își amintea că auzise de la tatăl lui, o dată, despre Ron că acesta devenise unul dintre acei orășeni îngroziți de perspectiva de a coborî de pe insula de asfalt a Manhattanului. Acesta era probabil motivul pentru care nu ajunsese Ron în Maine.

— Ce e cu magazinul din New York? întrebă John, ușor nedumerit.

— Mă gândeam că poate îți cumpără stocul, dacă ai decide să închizi magazinul.

— Ah, ai dreptate. Nu mă gândisem la asta, dar probabil ar face-o. Când poți să vii?

Harry îi spuse lui John că va începe să îl ajute la magazin de marți. Gândul de a se duce chiar a doua zi era de nesuportat. John părea vizibil ușurat de faptul că urma să primească ajutor cu magazinul.

După ce își termină berea, Harry trecu pe la copiii mătușii Anne; toți trei își făceau de lucru în jurul mesei cu mâncare, răsturnând un bol de chipsuri și un sos franțuzesc de ceapă. Era clar că el își amintea mai bine de ei decât ei de el. Mătușa Anne veni și ea să dea o mână de ajutor, repetându-i lui Harry de câteva ori că putea să vină în vizită oricând dorea și pentru oricât de mult timp. În vreme ce vorbea cu mătușa lui, nu o scăpă din ochi pe Alice, care ședea pe unul dintre scaunele cu spătar în T, cu o farfurie cu salată de paste în poală, de care nu se atinsese. Carl Ridley era în picioare lângă ea, ținând o mână pe spătarul scaunului ei, în timp ce o doamnă cunoscută (vreo bibliotecară oare?) se aplecase de șale ca să îi prezinte lui Alice condoleanțe.

— Ar trebui să te întorci la Mather, îi spuse Harry lui Paul, care tocmai scăpase dintr-o conversație anostă cu Billy Herrick, soțul lui Chrissie, unul dintre acei bărbați care se căsătoresc cu o femeie vorbăreață numai pentru ca el însuși să scape de obiceiul conversațiilor mărunte.

— Ești sigur? zise Paul.

— Da, te rog. Mi-aș dori să pot veni cu tine.

— Ai putea, să știi.

Harry se strâmbă.

— Nu chiar. Vreau să zic, Alice… și chiar dacă n-ar deranja-o, tot nu cred că aș putea să îmi petrec timpul înconjurat de niște cheflii care sărbătoresc absolvirea.

— N-o să fii nevoit să mergi la nicio petrecere. Am putea să mai petrecem o ultimă noapte la mine în cameră. Kim, evident, și-ar dori mult să te vadă.

O clipă, Harry luă în considerare acea propunere. Să-i invoce lui Alice motivul că mai are de încheiat niște socoteli la facultate, asigurându-se că Chrissie își va petrece noaptea cu ea, ca să nu rămână singură, și apoi să se întoarcă cu Paul la facultate pentru încă o noapte, înainte de a începe un nou capitol din viața lui. Gândul era tentant, dar

nu foarte confortabil. Avea să întâlnească mai multe chipuri îngrijorate și să primească mai multe condoleanțe. Ceea ce voia cu adevărat era să urce la el în cameră, să închidă ușa, să își dea jos costumul prea strâmt și să se bage sub pătură. O parte din el voia totuși să stea aproape de Alice, să nu o lase singură în casă. Îi spuse lui Paul că trebuia să rămână, apoi așteptă ca Paul să își ia rămas-bun de la Alice.

Își conduse prietenul la mașină și se îmbrățișară.

— Nu ești singur, amice, zise Paul, iar Harry se sperie pentru o clipă la auzul acestor cuvinte, dându-și seama că acesta fusese sentimentul care îl posedase de când aflase de moartea tatălui său.

Se simțise singur, abandonat de familia lui.

— Mda, bine, zise Harry și începu să se îndepărteze.

— E ceva în neregulă în afară de lucrurile evidente? întrebă Paul.

— La ce te referi?

— N-ai prea fost în apele tale tot anul.

— Despre ce vorbești?

— Nu contează. Nu e momentul acum, asta e clar. Sunt doar îngrijorat pentru tine; și Kim la fel.

— Ești purtătorul de cuvânt al lui Kim acum?

— Sigur, de ce nu? zise Paul, scoțând un pachet de țigări din buzunarul gecii. Am plecat. Dacă ai nevoie de ceva, orice, cum ar fi să mă întorc sau să ai pe cineva cu care să vorbești, dă-mi un mesaj, bine? Și ține-te tare.

Roțile Priusului se rotiră pe scoicile pisate, după care mașina prinse viteză pe strada York. Harry privi cum Paul dispare din raza lui vizuală, lăsând în urmă o dâră de fum de țigară ce ieșea pe geamul deschis. Temperatura aerului scăzuse, iar cerul era întunecat și presărat cu nori. Faptul că Paul își exprimase compasiunea față de el îl enerva pe Harry și trase de câteva ori adânc aer în piept. Luă în considerare ideea de a se întoarce la praznic, unde să își ia rămas-bun, apoi să se retragă în

camera lui, dar, odată ce intră pe ușa din față, se trezi că o apucă direct spre scări. Vorbise cu toată lumea, așa că nimeni nu l-ar blama pentru nevoia de a fi singur.

În camera lui se gândi din nou la femeia brunetă de la slujba de înmormântare, întrebându-se cine era. Era mai ușor să se gândească la misterul ce plana asupra acelei figuri decât la misterul mai adânc al morții tatălui său. Poate o cunoștea Alice, care, din câte știa el, locuise toată viața în Kennewick și cunoștea foarte mulți oameni. O va întreba mâine. Ar avea astfel un subiect de discuție.

6. ATUNCI

Cu o săptămână înainte ca Alice să termine liceul, Edith o anunță că intenționează să dea o petrecere de absolvire. Alice refuză inițial (spunându-i că orice fel de petrecere este ultimul lucru pe care și-l dorește), dar până la urmă acceptă o cină liniștită în familie.

— Invit-o pe prietena ta Gina, sugeră Edith. N-a fost niciodată la noi, nu?

Alice ar fi vrut să spună „Pe bună dreptate”, dar îi promise mamei că se va interesa dacă Gina era disponibilă, deși se îndoia.

Stabiliră evenimentul pentru seara de vineri dinaintea festivității de absolvire de sâmbătă dimineață. Chiar dacă Gina știa totul despre mama lui Alice (și anume că tot ce făcea era să bea și să ia pastile și că întotdeauna se întâmpla un miracol dacă trecea de cină fără să își piardă cunoștința), Alice încă nu era sigură că ar fi vrut ca prietena ei să și asiste la o asemenea scenă. În afară de asta, aceea nu era viața ei reală. Viața reală a lui Alice consta din cinele luate în doi la restaurante franțuzești împreună cu Jake (mai frecvente acum)

și din nopțile pe care le petreceau împreună uitându-se la televizor, când mama ei abia dacă era conștientă.

Uneori, când erau toți trei împreună, Alice plăsmuia fantezii elaborate în care ea și Jake erau căsătoriți, iar Edith era copilul lor bolnăvicios. O povară pe care o purtau împreună. Dar, de cele mai multe ori, Alice își imagina că erau doar ei doi, doar Jake și cu ea, trăind împreună o viață perfectă, de-a lungul câtorva ani. Cumva, în aceste reverii, Alice îmbătrânea, dar Jake rămânea neschimbat. Nimeni nu i-ar mai fi luat drept tată și fiică. Poate că într-o zi vor avea chiar copilul lor. O fiică. Alice o vedea uneori cu ochii minții, de parcă ar fi fost reală, o fetiță adevărată pe care și-o amintea. I-ar fi plăcut să înoate în ocean și ar fi crescut vorbind și franceză, și engleză, datorită timpului pe care l-ar fi petrecut în Franța. Genevieve și-ar fi iubit mama, dar pe tatăl ei l-ar fi adorat.

— Mama pregătește un festin simandicos pentru noaptea dinainte de absolvire, îi spuse Alice Ginei.

— Mă inviți? râse Gina.

— Mă gândesc la asta.

— O să vin. Trebuie să o văd pe adevărata Edith în acțiune.

Alice își încleștă maxilarul, dorindu-și dintr-odată să îi fi spus mamei că Gina avea alte planuri în seara respectivă.

— Îmi pare rău, Al, zise Gina repede. A fost nepoliticos din partea mea, dar, da, vreau să vin. Ce gătește?

— Pui *cornish*, cred. I-am spus acum vreo sută de ani că e preferatul meu, deci…

— Cine-o să mai fie acolo?

— Doar tu cu mine, Edith și Jake. O să ne distrăm pe cinste.

— E perfect, pentru că mama a invitat juma de familie pentru tot weekendul, inclusiv pe verișorii de care ți-am zis, cei cu NASCAR, și o să am

nevoie de o pauză până vineri seară; plus că nu există nicio șansă ca mama să nu mă lase să vin la tine la cină. Dar trebuie să îmi promiți un lucru, Al. Că o să mergem la petrecerea aia dup-aia, acasă la Justin. Nu trebuie să rămâi, dar trebuie să vii cu mine. Nu mă duc singură. Promiți? Și eu aleg cu ce te îmbraci.

Alice promise să meargă. Acum, că avea și alți prieteni în afară de Alice, inclusiv un iubit cam nătărău, dar de treabă, pe care îl cunoscuse când lucra la anuarul școlii, Gina tot încerca să o convingă pe Alice să meargă la petreceri sau să mai stea la taclale cu alți colegi. Alice se mai învoia din când în când, nu pentru că avea cu adevărat chef și nici pentru că voia să îi facă pe plac Ginei, ci pentru că vedea în asta un exercițiu pentru viața în lumea adultă. Era important să știi cum să vorbești cu cineva într-un context social, chiar dacă acea persoană putea fi un băiat de liceu idiot, cu o doză de bere în mână. Și acum, că Alice era în ultimul an, episodul cu Scott Morgan dintr-a noua fusese cu desăvârșire uitat. Alice nu mai era curva din Biddeford care își desfăcea picioarele în fața oricui. Această percepție se schimbase complet, iar în prezent era cunoscută drept fata distantă, prea sofisticată pentru liceeni.

— Ura! exclamă Gina. O să-i spun lui Justin. O să se pișe pe el!

După spusele Ginei, Justin Lashaway, un alt prieten de-ai ei de la cros, era în limbă după Alice.

— Mi-e totuna. Merg cu tine, dar nu stau mult. Ești de acord, da?

— Mda, bine. La cât să vin la maică-ta acasă?

•

În ziua cinei festive, Alice rămase acasă toată ziua, ca să o ajute pe maică-sa. Dereticară prin apartamentul oricum impecabil, pregătiră apetitive (sparanghel învelit în șuncă), aranjară masa și făcură toate pregătirile pentru cină. Era ora patru, cu trei ore înainte de sosirea Ginei, și totul era

gata. Edith nu băuse, cel puțin din câte își dădea Alice seama, dar îi mergea gura ca o moară stricată și scrâșnea din dinți, semn că luase *ceva*.

— Ești bine, mamă? întrebă Alice.

— Desigur că sunt bine. Vreau să pregătesc o cină perfectă în cinstea fiicei mele perfecte, pentru a sărbători absolvirea liceului și faptul că devine femeie.

— Pari un pic cam agitată.

— Zău? zise Edith.

Apoi, cu un rânjet larg pe față, ca de nebună, începu să se agite de colo-colo, păcănind cu pantofii pe gresie. Alice nu făcu altceva decât să se zgâiască la ea. Era obișnuită să își vadă mama leșinată, cu gura întredeschisă, dar nicidecum nu era obișnuită să o vadă comportându-se ca o labilă psihic. Era clar că se drogase cu ceva.

— Mamă. Oprește-te. Mă sperii. Poate-ar trebui să bei ceva.

— Cât e ceasul? întrebă Edith, uitându-se la un ceas imaginar de la încheietura ei.

Cel puțin nu mai era agitată.

— I-am promis lui Jakey că n-o să beau nimic până când ajunge el acasă, pentru că e îngrijorat, am impresia, că o să te fac de râs în fața prietenei tale.

— Pari doar puțin tensionată. Hai să-ți prepar eu ceva de băut. Ce-ai vrea?

— Doar dacă îi spui lui Jake că a fost ideea ta și nu a mea, în caz că se supără. Hai să bem niște șampanie împreună. Am cumpărat-o pentru noi două. Mă gândeam că e-n regulă dacă bei și tu o gură de ziua ta.

— Sigur, zise Alice, neatrăgându-i atenția că era o petrecere de absolvire, nu una aniversară.

Băură împreună șampanie pe terasă, pentru ca Edith să poată fuma. Dădu gata patru țigarete lungi și subțiri, mentolate, cam în treizeci de minute, fără a discuta, în tot acest timp, despre ceva anume. Alice era ușurată pentru faptul că părea să

se fi calmat, dar abia dacă dădea atenție cuvintelor pe care le spunea mama ei. În schimb, privea spre plajă. Era o zi caldă și vântoasă și se vedeau crestele valurilor înspumate la suprafața frământată a oceanului. În timp ce o asculta pe mama ei vorbind despre faptul că, atunci când absolvise ea liceul, avusese o *singură* opțiune, aceea de a lucra în fabrică (o poveste pe care Alice o mai auzise de nenumărate ori), Alice se întreba dacă își iubise *vreodată* mama. Cu siguranță își iubise mama pe când era bebeluș, pe vremea când supraviețuirea ei depindea de asta, dar de atunci, și în mod cert de la încasarea despăgubirii încoace, Alice nu simțea aproape nimic când se gândea la Edith. Mama ei era alcoolică și arăta cu douăzeci de ani mai bătrână decât era. Fusese frumușică la un moment dat, dar țigările și alcoolul îi distruseseră pielea. Ajunsese o epavă și nu avea să se vindece vreodată. Singurul lucru bun pe care îl făcuse fusese acela de a se mărita cu Jake și Alice chiar nu știa de ce el rămânea în acea căsnicie. Nu-i plăcea să mediteze la asta, pentru că dacă se gândea prea mult, s-ar fi convins că Jake va dispărea din viețile lor la fel de repede cum apăruse și apoi vor rămâne din nou doar ea cu mama ei, iar putregaiul acela uscat avea să se întindă de la mamă la fiică.

Când sticla se goli (Alice nu băuse decât un pahar), Edith declară că ar trebui să facă ultimele pregătiri pentru sosirea oaspeților. O rugă pe Alice să aprindă lumânările și să aranjeze pernele în camera de zi, în timp ce ea pregătea umplutura în bucătărie. Șampania mai domolise efectul oricărui fel de pastile luate înainte. Lui Alice i se părea că mama ei revenise la normal (limba ușor împleticită, pielea lăsată a feței) și știa că, înainte să se apuce de treabă, își va prepara o băutură strașnică în bucătărie.

Jake ajunse primul acasă. Era în costumul lui bleumarin, purtând cravata cu ancore micuțe, și

avea două sticle de vin sub braț.

— Ceva miroase bine aici, doamnelor, zise el tare.

Gina apăru la scurt timp după aceea, purtând o jachetă strălucitoare peste un tricou alb și niște blugi strâmți. Își coafase părul, tapându-și bretonul, și avea ochii fardați în plus față de rujul și fardul cu care se dădea de obicei. Jake o măsură din cap până-n picioare când o văzu.

— Nu-mi vine să cred. Mai ieri erai o fetișcană, zise el.

Gina zâmbi, iar Alice se bucură că i se mânjise de ruj unul dintre dinții mari din față. Nici măcar nu luase în considerare faptul că Jake ar putea fi atras de Gina, dar evident că nu era exclus. N-o mai văzuse de cel puțin un an și, acum, prietena ei arăta ca o vedetă de cinema. Sentimentul de gelozie i se risipi când Gina o apucă de braț pe Alice și zise:

— Arată-mi și mie casa. Nu-mi vine să cred că n-am mai fost aici. Apoi adăugă în șoaptă: Cum e Mama-Cloanța?

— Încă în picioare, zise Alice.

Urcă împreună cu Gina în camera ei cu baie proprie, cu care se mândri, apoi ieșiră amândouă pe terasă, unde Gina fumă o țigară de la Edith.

— Deci m-am gândit c-ai vrea să știi, dar deja e oficial. Mă duc la NYU.

Gina oscilase între Universitatea din New York și cea din Maine. Alice știa că Gina va alege New York și că, odată ce va ajunge acolo, își va căuta un agent de modelling.

— De ce nu vii cu mine?

— Unde? La New York?

— Da. Am putea locui împreună și ai putea urma niște cursuri, ca să poți începe apoi un program de studii superioare.

— O să vin în vizită. Ce zici de asta?

Alice se decisese deja să urmeze niște cursuri în campusul sudic al Sistemului de Colegiu

Comunitar Maine. Îi spusese Ginei că o îngrijora idea de a-și lăsa singură mama, dar adevărul era că nu voia să plece de lângă Jake.

— Promiți?

Gina stinse țigara subțire în scrumieră. Filtrul era imprimat cu nuanța rujului ei, un mov-închis.

— Promit, zise Alice, dar nu vorbea serios și nu credea că Gina își va mai aminti de acea promisiune odată ajunsă la New York.

Jake strigă de la parter:

— Fetelor!

Astfel, li se alăturară lui Jake și lui Edith în camera de zi pentru a mânca apetitivul și a bea ceva. Edith se calmase și se mișca în reluare, ca de obicei, zâmbindu-le veselă fetelor de parcă acestea ar fi avut o reușită mult mai impresionantă decât să absolve Liceul Kennewick. Jake întreținea conversația, adresându-i Ginei o sumedenie de întrebări despre planurile ei. Alice era din nou puțin geloasă, dar și fericită pentru faptul că Gina urma să plece din Maine, probabil pentru totdeauna. După apetitive, se mutară la masa din sufragerie, unde fiecare farfurie era plină cu pui *cornish* umplut cu orez sălbatic și cu garnitură de morcovi glazurați cu miere. Arătau apetisant, dar se răciseră. Lui Alice și Ginei li se permise să bea în continuare vin, iar Edith trecu la vodcă cu gheață, vorbind din ce în ce mai greu și mai neinteligibil. Abia dacă ciugulise câte ceva din farfurie. Gina mâncă cu poftă, ca de obicei, concentrată asupra farfuriei sale în care nu mai rămăsese decât o movilită de oase. Alice știa că, din cauza faptului că Gina crescuse cu patru frați, era permanent terorizată de teama că mâncarea nu va ajunge pentru toată lumea.

— Voi, fetelor, ar trebui să plecați la petrecere. Eu și Ed o să strângem pe-aici, propuse Jake.

Mâncase doar jumătate din porția lui, ceea ce lui Alice i se păru ciudat. Părea rușinat, probabil, pentru că un nou martor asistase la

comportamentul soției lui. Nu știa că Gina fusese pregătită în prealabil pentru acel spectacol.

— A fost delicios, zise Gina, împăturindu-și șervețelul la loc și așezându-l pe farfurie.

— Îți cer scuze pentru… Uneori, soția mea bea prea mult.

Edith se învioră și scoase limba la soțul ei.

— Am băut doar trei pahare în seara asta, mult mai puțin decât anumite persoane de pe-aici. Dar nu-ți face griji, nu-ți face griji, o să strâng.

Se ridică brusc, încercă să își recapete echilibrul sprijinindu-se de scaun, eșuă și se prăbuși pe podea. Toți cei de la masă săriră de pe scaune, dar Jake ajunse primul la ea, ajutând-o să se ridice și aducând-o la canapeaua din camera de zi. În timp ce se așeza comod, Alice și Gina duseră vasele în bucătărie. Alice șopti:

— Nu exageram, nu-i așa?

— Nu, zise Gina, zâmbind, dar ochii ei păreau îngrijorați.

La ușă, Jake zise:

— Să aveți grijă de voi diseară. Ai grijă de Alice, bine, Gina?

— N-o să stau decât juma de oră, cel mult, zise Alice, dar Gina o apucă de umeri și o împinse pe ușă afară.

— Mulțumim mult pentru cină, domnule Richter, zise Gina, și, vă rog, mulțumiți-i și doamnei Richter din partea mea.

— Așa voi face, zise Jake și își șterse cu degetul ochiul umed.

Alice nu își mai văzuse tatăl vitreg plângând. Deschise gura ca să îi spună Ginei că rămâne acasă, dar era deja împinsă în hol.

7. ATUNCI

Justin Lashaway locuia într-o casă cu terasă în pădurea de la marginea satului Kennewick. Aleea lungă din față era ticsită de mașini, adolescenții vânzolindu-se pe lângă dozele de bere. Părinții lui Justin erau acasă, dar le puseseră la dispoziție tot parterul, o uriașă cameră de recreere, pentru petrecere. Le oferiseră mâncare din belșug și găleți întregi pline de sucuri, dar majoritatea invitaților de la petrecere – aproape întreaga clasă absolventă – se împrăștiaseră prin pădurea de pini, unde se consumau alcool și iarbă. După ce aruncară o privire prin camera de recreere, Gina înfulecând două prăjituri și o felie de tort, se duseră la lizieră și îl găsiră pe Justin manevrând un butoi de bere. Alice știa că Justin era îndrăgostit de ea de cel puțin doi ani. O întrebase dacă dorește să îi fie parteneră la balul de absolvire și ea îl refuzase cu diplomație, zicându-i că, dacă ar fi fost interesată câtuși de puțin de asemenea distracții, cu el ar fi ales să meargă, fără doar și poate.

— Alice! Nu-mi vine să cred! zise el.

Umplea niște pahare din plastic pentru o clică de colegi.

— Ai un butoi întreg? întrebă Gina.

— E frate-miu acasă și mi-a făcut rost de el. Părinții mei se prefac că nu știu nimic.

Justin le oferi amândurora câte un pahar cu bere, care lui Alice i se păru mai mult spumă. Îl bău în timp ce Gina se duse să își caute iubitul. Când termină berea, îl anunță pe Justin că o ia spre casă, deoarece trecuse numai să îi salute.

— Ah, frate. Nu pleca, insistă Justin. Și, în plus, cum ajungi acasă?

— Îl sun pe tatăl meu vitreg din casă. O să vină el după mine.

— Pot să te duc eu cu mașina. Măcar lasă-mă să te conduc.

Alice acceptă, iar Justin o zbughi în căutarea unei mașini de împrumut:

— Mașina mea e moartă, dar e Brad pe-aici, pe undeva.

Alice se gândi să încerce să o găsească pe Gina ca să își ia la revedere de la ea, dar știa că fata i-ar fi reproșat că pleacă așa curând. Justin se întoarse răsuflând greu, cu cheile în mână.

— Mustangul lui Brad. A trebuit să mă bat cu el pentru astea.

Justin înainta cu viteză redusă, tăind-o prin portul Kennewick, apoi luând-o pe lângă mal. Inițial, Alice credea că Justin conduce încet pentru că băuse și îi era frică să nu fie tras pe dreapta, dar apoi se gândi că voia doar să petreacă mai mult timp cu ea. Îi punea întrebări constant, dorind să afle ce sentiment avea în legătură cu absolvirea, ce cursuri va urma la CCM, de ce nu o vedea niciodată pe la petrecerile liceului. Răspunse cum știu mai bine și se amuză copios când trecu de clădirea în care locuia.

— Mă gândeam c-ai vrea să mergem până la far, să facem o plimbărică, zise el, ridicând din umeri.

— Sigur. De ce nu? acceptă ea.

O parte din ea era pur și simplu curioasă să afle ce simte dacă petrece mai mult timp cu un băiat care dă semne că o place. Plus că Justin era inofensiv, de asta era convinsă.

Nu mai erau alte mașini la Buxton Point. Merseră de-a lungul digului scurt și se așezară pe o lespede de granit, destul de aproape de apă, ca să îi atingă stropii valurilor care se izbeau din când în când de stânci. Îl lăsă pe Justin să o sărute și să îi deschidă sutienul, dar îl opri când mâna lui ajunse la nasturele de sus al blugilor ei.

— Te plac atât de mult, Alice. Nici n-ai idee.

— Am iubit, zise Alice.

Era o minciună, dar, în timp ce o zicea, și-l imagina pe Jake.

— Serios?

— E mai în vârstă. Nu-l cunoști.

— Cât de mai în vârstă?

— Doar un pic. Îmi pare rău, Justin.

— Atunci, de ce ești aici cu mine?

Se lăsă pe spate și, în lumina puternică a lunii, părea realmente supărat. „E un băiat simpatic”, gândi Alice, „dar e doar un puști”. Era drăguț, doar că avea ochii prea apropiați unul de altul, făcându-l să pară născut din incest, și părul negru începuse deja să i se rărească în față. Probabil că va fi complet chel până când va împlini douăzeci și cinci de ani.

— Nu ar fi trebuit să fiu aici, Justin. Nu știu ce fac. Trec printr-o perioadă nasoală, iar mamei nu-i e bine și ar trebui să fiu acasă acum. Nu ar fi trebuit niciodată să permit să se întâmple asta.

Era un truc pe care îl folosea uneori cu Gina, devenind dintr-odată emotivă, ca să scape de ceva. Știa că, fiind atât de serioasă tot timpul, când se prefăcea necăjită, oamenii îi acordau atenție. Trucul funcționa cu Gina – și funcționa și acum cu Justin, care o conduse înapoi la apartament și o lăsă acolo. Îl sărută o dată puternic pe gură, atingându-li-se limbile, apoi coborî repede din mașină. Cel puțin, îl făcea să creadă că îi era greu să își ia rămas-bun.

De când descuie ușa apartamentului și intră, știa că ceva nu era în regulă. Era liniște (se auzea doar jetul mașinii de spălat vase care mergea în bucătărie), dar în casă se simțea un miros urât. O vedea pe mama ei întinsă pe spate pe canapea, dar televizorul nu era pornit. Își agăță cheile de la casă în cui și merse spre ea. Mirosul deveni mai înțepător și, pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, constată că mama ei vomitase. Voma se strânsese într-o baltă pe canapea și i se prelingea pe obraji. Se mai întâmplase asta, dar întotdeauna capul mamei sale fusese întors într-o parte. De data asta, capul mamei era dat pe spate, buzele crăpate, întredeschise, ochii, parțial deschiși.

Alice o privi, înlemnită pentru o clipă, și apoi pieptul mamei avu un spasm și scoase un sunet ca

o tuse expectorantă. Mama ei se îneca în fața ochilor ei, probabil dându-și duhul. Alice se întreba dacă să facă un pas în față și să îi întoarcă maică-sii capul într-o parte ca să poată respira. Dar Alice doar se uita la ea. Era revoltată, nu doar de faptul că vomase și se înecase cu propria vomă, ci dezgustată de tot acel tablou al mamei sale. Era atât de neputincioasă; tot ceea ce trebuia să facă pentru a-i salva viața era să îi întoarcă pur și simplu capul într-o parte, dar nu putea să facă nici măcar atât. Era jalnic. Edith avu încă un spasm, dar nu mai scoase sunetul acela expectorant.

Alice își dădu seama că își ținea echilibrul pe vârfurile picioarelor, de parcă urma să se miște în față. În schimb, se lăsă ușor înapoi pe călcâie. Nu voia să mai privească, dar nici nu putea să își mute privirea. O ușurare ciudată îi străbătu corpul; mama ei era dusă departe de ea, spre un loc mai bun. Corpul lui Alice deveni mai ușor și pe scalp simți furnicături. Mama ei nu se mai mișca deloc și Alice știa că era moartă. Cu toate astea, o mai privi câteva clipe, atentă la sângele care îi curgea cu viteză prin corp. Se simțea amețită și avea pieptul rece. Îi trecu prin minte un gând: „Mi s-a împlinit dorința”. Și apoi alt gând: „Nu aveam ce să fac”.

Alice prinse ceva cu colțul ochiului și se întoarse spre scară.

De pe treapta de jos, având fața ascunsă în întuneric, Jack privea întreaga scenă.

8. ACUM

Harry se trezi, buimac și dezorientat, puțin după ora 11; rămăsese în camera lui toată după-amiaza, ațipind când și când și, într-un final, căzând într-un somn adânc, bântuit de niște coșmaruri care, acum, că era treaz, pândeau undeva, prin vreun cotlon al minții. Îi era o foame de lup, pentru prima dată de când aflase despre tatăl lui. Avea un mesaj pe telefon de la Kim, trimis la patru dimineața: „DE

CE NU EȘTI AICI?” Cinci minute mai târziu, îi trimisese o fotografie cu Paul și cu actualul lui iubit, Rich, amândoi adormiți pe patul ei, complet îmbrăcați. Apoi îi trimisese o poză cu ea, cu buzele țuguiate într-un pupic și machiajul din jurul ochilor întins. Își închise mobilul și coborî din pat.

La parter, fusese făcută curățenie lună, nu era nici urmă de prezența celor treizeci de oameni care fuseseră acolo cu o zi înainte. Pe tejgheaua din bucătărie era un bilet de la Alice:

> *Harry*,
>
> *Sunt acasă la Chrissie în dimineața asta. Te rog, SUNĂ dacă ai nevoie de ceva.*
>
> *Cu drag, A*

Se simțea ușurat că avea toată casa la dispoziție pentru prima oară de când se întorsese. Deschise ușa de la frigider, care era plin de resturi de mâncare, și Harry își făcu un sandviș cu șuncă și cașcaval. Mai era în ibric cafea de cu o zi în urmă, nu multă, dar o turnă peste niște gheață, adăugă lapte și își luă micul dejun pe treptele din față ale Doamnei Gri. Tocmai începea o ploaie răcoroasă, liniștită. Nu se auzea niciun sunet, cu excepția ciripitului păsărelelor, și Harry simțea mirosul oceanului. Nu era tot timpul așa, căci Kennewick era destul de departe de apă. În funcție de direcția din care bătea vântul, putea să nu pară un oraș situat la malul mării, similar cu New Chester, Connecticut. Dar când vântul bătea dinspre ocean, se simțea aerul salin. Crescuse în Manhattan, dar Harry petrecuse destule veri aici pentru ca Mâine să devină pentru el un fel de loc al copilăriei.

Își termină cafeaua și sandvișul și se întoarse în casă. Se gândi să se ducă în biroul tatălui său, dar imediat se răzgândi. Nu era pregătit pentru o cameră înțesată de obiecte care îi aminteau de tatăl lui. În schimb, se duse în camera de zi, o încăpere

care, grație cromaticii în tonuri de bej, cu peisajele marine executate în acuarelă, părea să o reprezinte mai degrabă pe Alice decât pe Bill. Singurul obiect incontestabil al lui Bill, în afară de fotoliul gri, era unul dintre prețioasele lui biblioteci cu rafturi detașabile, fiecare având o fațadă din sticlă glisantă. Harry se uită prin bibliotecă, constatând că toate cărțile aveau coperte cartonate, iar un raft întreg era ocupat de Agatha Christie. Glisă fațada de sticlă și o împinse în făgașul ei ca să se poată uita la cărți. O ediție cartonată a cărții *After the Funeral*[5] era amplasată lângă o altă ediție a aceleiași cărți cu titlul ei american: *Funerals are Fatal*[6]. Harry, care moștenise un strop din pasiunea imensă a tatălui său pentru romane polițiste, avea o mai mare aplecare spre scriitorii americani decât spre misterele epocii de aur englezești, pe placul tuturor, dar trecuse, o scurtă perioadă, în școala gimnazială, prin faza Christie, după ce tatăl lui îi dăduse *Zece negri mititei*. Încă îi răsuna în urechi vocea tatălui lui de atunci: „Ai grijă, dacă decizi să citești toată opera lui Christie, ține minte că unele dintre cărțile ei au mai multe titluri, așa că nu le citi de două ori”. Apoi începuse să catalogheze numeroasele schimbări de titluri din istoria editorială a autoarei, în aceeași manieră în care un alt tată i-ar povesti fiului despre campionii la loviturile cu bâta de baseball din anii ’30 și ’40. La vârsta de doisprezece ani, Harry fusese impresionat, dar acum se întreba dacă nu cumva tatăl lui nu își irosise viața urmărind un țel trivial care avea importanță doar pentru el (și pentru o mână de inadaptați). Câte informații inutile și intrigi complicate fuseseră șterse de pe fața pământului în momentul în care murise?

Harry se uita la o ediție cartonată a cărții *Cei cinci purceluși*, când sună soneria. Puse cartea înapoi la locul ei pe raft și se duse în holul din față. O siluetă înaltă era vizibilă prin vitraliul ușii și Harry simți, pe moment, o undă de îngrijorare.

Deschise ușa spre interior. De cealaltă parte a ușii de plasă se afla un bărbat într-un costum cafeniu. Ținea o insignă în mână.

— Sunt Travis Dixon de la Secția de Poliție Kennewick, zise el. O caut pe Alice Ackerson.

— Nu e aici. Pot să vă ajut cu ceva?

— Ești fiul lui Bill Ackerson?

— Îhî.

— Te superi dacă intru și îți pun câteva întrebări? În legătură cu moartea tatălui tău.

— Sigur, zise Harry, împingând ușa de plasă ca să poată intra detectivul.

— Mulțumesc… Harry parcă, nu-i așa? zise el în timp ce păși în hol, înclinând ușor capul și întinzându-i o mână mare, cu degete osoase.

— Da, așa este, zise Harry după ce își strânseră mâinile.

Umerii costumului deschis la culoare al detectivului erau pătați de picături de ploaie. Cerul era mai întunecat decât de dimineață.

— Unde am putea să stăm un pic de vorbă? întrebă detectivul.

Harry îl conduse în camera de zi, unde se așezară fiecare pe câte o canapea, față în față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harry.

— În dimineața asta, am primit un raport preliminar al cercetării la fața locului, Harry, zise detectivul, ținând mâinile pe genunchi. Și, deși nu excludem ipoteza unui accident, momentan, tratăm decesul tatălui tău ca pe o moarte suspectă.

— Ah?

— Nu avem încă niciun indiciu concludent, dar există posibilitatea ca tatăl tău să fi fost lovit în cap înainte să cadă de pe marginea potecii.

— Credeți că l-a lovit cineva? se interesă Harry, încercând să înțeleagă ceea ce auzea.

— Exact asta bănuim.

— Și asta ce…?

— Și asta ce înseamnă? Ar putea însemna multe lucruri. E posibil să se fi certat cu cineva pe

potecă. Ar putea să fi avut loc o tentativă de tâlhărie, deși tatăl tău a fost găsit cu portofelul la el. E posibil ca vreun copil să fi aruncat o piatră care l-a lovit pe tatăl tău, ceea ce înseamnă, desigur, un accident. Pur și simplu, nu știm. De aceea sunt aici, ca să îți pun niște întrebări.

— În regulă, zise Harry, apoi adăugă: Să îi dau un mesaj mamei mele vitrege? Ar trebui să fie și ea aici?

— Aș vrea să vorbesc cu tine în clipa asta.

— Sigur, zise Harry.

Îl urmări pe detectiv cum scoate un carnețel și un pix din buzunarul interior al sacoului. Harry aprecie că nu avea mai mult de patruzeci de ani, deși era vizibil deja un început de chelie, chiar dacă era tuns foarte scurt. Avea un nas lung și niște buze subțiri, iar ochii negri îi erau adânciți mult în orbite.

— Îmi permiți să îți pun câteva întrebări despre tatăl tău? zise el.

Harry încuviință din cap.

— S-a schimbat ceva recent în viața lui? Cum era căsnicia lui?

— Sincer să fiu, nu știu atât de multe despre căsnicia tatălui meu.

— De cât timp erau…

— De când am plecat eu la universitate, deci de vreo patru ani.

— Îți vine cineva în minte care ar fi putut avea vreun motiv să îi facă rău tatălui tău?

— Nu.

— Clienți nemulțumiți de la magazin? Iubite mai vechi?

Harry clătină din cap.

— Știi ceva despre situația financiară a tatălui tău?

— Adică dacă avea bani?

— Da. Sau dacă avea probleme financiare? Cum îi mergea cu magazinul?

— Bine, cred. Tatăl meu s-a descurcat bine în afacerea lui, destul de bine ca să mă țină la facultate. Mai avea și niște bani moșteniți, cred. Și mama mea avea niște bani de la părinții ei. Mama mea biologică.

— Mama ta este…

— A murit. Cu vreo șapte ani în urmă.

Detectivul își notă această informație în carnețel, de parcă era primul lucru pe care nu îl știa despre persoana interogată.

— Cum a murit? întrebă el.

— De cancer la plămâni.

— Tatăl tău avea prieteni apropiați aici, în Kennewick, de care să știi?

— Era prieten cu John Richards, care lucrează pentru el.

— Ce știi despre el?

— Nu prea multe. E un pensionar care la început a făcut muncă voluntară la magazin, dar în momentul de față, mai mult sau mai puțin, administrează magazinul împreună cu tatăl meu.

Harry se poticni când rosti aceste cuvinte, conștient că folosea prezentul.

— Și erau prieteni?

— Ah, da. Nu știu cât de apropiați erau unul de altul, dacă se vedeau în afara magazinului, dar tatăl meu se baza pe el.

— Și alți angajați?

— Știu că uneori mai aducea pe cineva să îl ajute pe perioada verii, când era mai aglomerat, dar de obicei erau adolescenți sau studenți.

— Tu n-ai venit niciodată să dai o mână de ajutor la magazin peste vară?

— Nu, zise Harry.

— Bine. Și alți prieteni? Tatăl tău și soția lui aveau viață socială, se mai vizitau cu alte cupluri?

— Nu prea știu, dar nu cred. Alice are o prietenă pe nume Chrissie Herrick (e la ea acum), căsătorită și ea, dar nu știu dacă se întâlneau toți patru vreodată.

Detectivul își scoase mobilul care îi vibra în buzunarul pantalonilor. Se uită la ecran, apoi puse telefonul în buzunarul de la sacou.

— Scuze, zise el, apoi se trase foarte puțin în față pe canapea. Mai e cineva la care te poți gândi, cu care tatăl tău avea contacte regulate? Vreo persoană din New York cu care ținea legătura?

— Vechiul lui partener de afaceri, Ron Krakowski, cu care era prieten, dar omul nu părăsește niciodată orașul.

Își notă numele în carnet, pe care îl puse înapoi în buzunarul sacoului. Era clar că se pregătea să plece.

— Ai fost de mare ajutor, Harry, zise el în timp ce se ridică.

Harry se ridică și el și luă cartea de vizită pe care i-o întinse detectivul.

— Dacă îți mai trece ceva prin cap, chiar dacă pare nesemnificativ, dă-mi un telefon. Cel trecut pe cartea de vizită e numărul meu de mobil, adăugă detectivul.

La ușă, detectivul Dixon îl întrebă pe Harry despre planurile de a mai rămâne prin Kennewick.

— N-am niciun alt plan, zise Harry. Probabil o să dau o mână de ajutor pe la magazin.

Imediat ce detectivul se întoarse să plece, Harry îl văzu cum își scoate mobilul, apasă niște taste de pe ecran și apoi îl ridică la ureche. Vorbea în timp ce se urca în mașina lui Impala grena, închizând portiera. Geamurile mașinii erau fumurii.

Harry se întoarse în casă și se gândi să o sune pe Alice, dar se răzgândi numaidecât. În schimb, se duse înapoi în camera de zi și se uită pe geam la ploaia de afară, încercând să proceseze acea informație nouă. Se simțea de parcă tot corpul lui reacționa la aceste vești mai repede decât mintea lui; îl durea pieptul și își simțea membrele electrizate, de parcă avea nevoie de ceva mișcare fizică. Conștientiză că acel sentiment era de furie. Era posibil ca tatăl lui să fi fost ucis. Prin mintea

lui Harry trecu imaginea tinerei femei brunete, pe care o văzuse în fața casei și la înmormântare. Își aduse aminte că avea de gând să o întrebe pe Alice despre ea în acea zi. Privi pe fereastră. Încă ploua, dar o fâșie de cer albastru apăruse peste linia copacilor de la vest. Deodată, Harry simți nevoia de a ieși din casă. Luă unul dintre impermeabilele tatălui lui din cuierul aflat în holul de la intrare și trecu pragul spre treptele din față. Brusc, starea i se îmbunătăți, trăgând în piept aerul jilav. La capătul aleii, coti la întâmplare la dreapta și începu să o ia la pas, cu capul plecat, în timp ce ploaia, care scădea încet, încet în intensitate, ropotea pe gluga paltonului tatălui său.

9. ATUNCI

Slujba de înmormântare avu loc la biserica din Biddeford și Edith Moss fu îngropată în mormântul familiei. Alice se întrebă dacă și-ar fi dorit asta, având în vedere cum vorbea despre familia ei, dar știa totodată că nu mai contează. Mama ei era moartă și, oricum, nu își va da seama vreodată.

Cei doi frați ai lui Edith erau acolo cu o parte din copiii lor, făcuți cu iubitele și fostele lor soții. De când se mutase din Biddeford în Kennewick, Alice nu-i mai văzuse nici pe unii, nici pe alții.

— Călătorie sprâncenată unor oameni de nimic, zisese Edith.

La drept vorbind, Alice îl plăcea pe unchiul ei Claude, chiar dacă era, chipurile, cel mai nasol dintre cei doi frați Moss; lucra rareori și bea toată ziua. Dar era mereu bine dispus și, pe vremea când Alice era o copiliță, obișnuia să îi dea gumă de mestecat cu gust de fructe. Unchiul ei Theo, care nu îi dădea niciodată nimic, fusese șef de șantier și era chinuit de dureri de spate, iar acum trăia din

pensia de invaliditate. Cu prilejul prezentării condoleanțelor, îi spuse lui Alice:

— Presupun că acum toți banii ăia de la Saltonstall îți revin ție, nu?

— Presupun că da, zise Alice, hotărâtă să nu mai dea ochii vreodată cu rudele ei din Biddeford.

Veniră și câțiva dintre prietenii lui Jake de la bancă, dar niciun membru al familiei lui. Gina veni, desigur, și Justin la fel, și încă niște colegi de la liceu, pe care Alice abia dacă îi cunoștea. Justin nu își putu lua ochii de la Alice cât ținură funeraliile, care nu durară mult, dar momentul fu groaznic. Se întreba dacă băiatul încearcă să îi detecteze „iubitul" printre cei prezenți acolo. Ar fi în stare să-și dea seama că îl mințise? Dar, la urma urmei, oricum nu prea îi păsa. Nu se așteptase să îl mai vadă după petrecerea dată acasă la el, iar acum era destul de sigură că nu o să-l mai vadă vreodată după înmormântarea mamei sale.

Toată lumea o întreba pe Alice ce planuri are. Va pleca la facultate? Se va întoarce în Biddeford? Le răspundea tuturor că nu știa încă, dar de fapt știa. Voia să locuiască în continuare împreună cu Jake. Va urma cursuri la CCM, doar ca să aibă o preocupare, dar acum îl avea pe Jake doar pentru ea. Își imagina cum ei doi încercau restaurante noi de-a lungul coastei, poate chiar aveau să călătorească împreună.

După înmormântare, Jake o duse pe Alice cu mașina de-a lungul Route 1 din Biddeford prin Kennebunkport.

— Nu vreau să mă întorc încă acasă, zise el.

— Nici eu.

Se duseră la Brasserie pentru o cină timpurie. Alice purta o rochie Laura Ashley și se dăduse cu mai mult machiaj decât de obicei. Jake comandă cina pentru amândoi și o sticlă de vin. Ospătărița aduse sticla și două pahare, fără să o întrebe pe Alice dacă e majoră. Alice nu se atinsese deloc de sandvișurile cu șuncă presată sau de salata de

cartofi servite la biserică și era hămesită. Mâncă singură toată pâinea, înmuiată în untul cu usturoi de la *escargot*. Încercă o friptură în sânge, așa cum și-o comanda Jake pe a lui, nu gătită medium, cum o prefera de obicei, și într-adevăr avea un gust mai bun, mult mai bun, mai cu seamă dacă nu te gândeai la balta de suc roșu aprins din farfurie.

Nu mai vorbiseră despre moartea lui Edith din noaptea în care se întâmplase. După ce își privise mama murind sufocată și după ce descoperise că Jake o urmărea, Alice zisese imediat:

— Trebuie să chemăm o ambulanță.

Jake se dusese la telefonul de pe perete și formase 911. După ce închisese telefonul, se grăbise să ajungă lângă Edith și pusese două degete pe gâtul ei.

— Era așa… era așa când am ajuns acasă, zise Alice, începând să tremure din toate încheieturile.

— Când ai ajuns? întrebă Jake.

— Adineauri. De niciun minut. De cât timp erai aici, jos?

Jake o luă pe Alice de umeri și o îndepărtă de cadavrul mamei sale.

— Mi s-a părut că aud ceva și am coborât. Îmi pare atât de rău, Alice. Mama ta era beată, n-ar fi trebuit s-o las singură aici.

— Nu, nu. Eu n-ar fi trebuit să plec în seara asta.

— Șșșt, o liniști Jake, luând-o pe Alice în brațe și ținând-o strâns, până când trupul începu să i se zguduie incontrolabil.

Când ajunseră paramedicii, unul dintre ei o întrebă pe Alice dacă așa o găsise pe mama ei.

— Nu se mișca, zise Alice. Doar zăcea acolo.

•

După desert, Jake zise:

— Hai să rămânem aici în noaptea asta. N-aș putea suporta să mergem acasă. O să iau două camere.

— Bine, acceptă Alice.

O lăsă singură la masă, în timp ce el se duse la recepție ca să rezerve două camere. Intenționase să îi spună că ar putea să ia doar o cameră, dar vocea nu îi mai funcționa. El se întoarse cu două chei. Cumpărase de la recepție și două periuțe și un tub de pastă de dinți.

Ambele camere erau confortabile, dar una dintre ele – cea pe care Jake insistase să o ia Alice – avea vedere spre ocean și terasă exterioară. Jake cumpărase și a doua sticlă de vin de la restaurant și stătură împreună pe terasă, la un pahar în răcoarea nopții. Alice bea cu înghițituri mici, nedorind să se îmbete și să ajungă ca Edith, dar vinul era delicios și îi dădea furnicături prin toți mușchii, relaxând-o.

— Ai fost curajoasă azi, zise Jake.

— Oare? N-am făcut nimic.

— Nu, dar ai fost acolo. Ai venit. Cum te simți?

Se gândi o clipă ce răspuns să dea, apoi decise să mintă.

— Nu simt nimic. Mă simt rece.

— Rece nu e nimic.

— Nu, mi-e frig chiar acum. E frig aici, afară.

Ea râse – și Jake la fel.

În cameră, el o luă în brațe și o ținu strâns. Pielea lui mirosea a apă de colonie și era destul de înalt ca să își sprijine bărbia pe creștetul ei. Alice își înclină capul și îl sărută pe gât, iar el își ridică mâna până la bărbia ei, înclinând-o astfel încât să o sărute. O duse în pat, mâinile alunecându-i pe coapsele ei, până la banda elastică a ciorapilor ei. Ea își ridică bazinul în timp ce el i-i scoase.

După aceea, în întunericul de smoală al camerei, îi zise:

— Nimeni, dar absolut nimeni nu poate afla despre asta.

— Nu voi spune nimănui, promise Alice. Nici măcar nu vreau să mai cunosc pe nimeni altcineva. Vreau doar să te cunosc pe tine.

— Și eu simt la fel, zise el.

Alice se trezi la răsărit în țipătul pescărușilor. Tremura de frig. Lăsaseră ușa balconului întredeschisă. Se ridică să închidă ușa, iar în același timp se deschise ușa dinspre hol și Jake intră înapoi în cameră. Tresări, neștiind că el plecase.

— Unde te-ai dus? întrebă ea.

— În cealaltă cameră. Am făcut în așa fel încât să arate ca și când ar fi dormit cineva acolo. Doar în caz că… Nu voiam să arate de parcă…

— Nu, înțeleg.

El se holba la ea, iar Alice își dădu seama că era despuiată. Rămase locului, lăsându-l să se uite, apoi el se apropie.

Se întoarseră la apartament în după-amiaza aceea. Urcară scările clădirii până la ușa din față. Alice folosi propria cheie, dar înainte să pășească înăuntru, Jake zise:

— Așteaptă.

Apoi o ridică pe brațe și o trecu pragul ca pe o mireasă.

10. ACUM

Harry reveni la Doamna Gri puțin după ora trei. Mersese kilometri întregi, ajungând în cele din urmă la Parcul Statal York Hill, unde urcase pe o potecă noroioasă ca să ajungă în vârful dealului, la mai puțin de două sute de metri altitudine, dar destul de sus încât să vadă White Mountains, la vest, și Atlanticul, la est. Ploaia se oprise complet până când ajunse el în vârf; cerul era pe jumătate întunecat de nori. Era singur, avea încălțările ude leoarcă și se simțea de parcă îi venea să urle din străfundul ființei lui. Dar nu reuși să o facă; o voce de undeva din subconștient se amuza teribil pe seama acestei porniri clișeizate. În schimb, se așeză pe un bolovan, întrebându-se ce s-ar

întâmpla dacă s-ar întinde pur și simplu pe spate și nu s-ar mai mișca. Ar muri oare înghețat în toiul nopții? Încercă, umărul lui aterizând într-o băltoacă cu apă de ploaie, și se ridică în capul oaselor imediat. Nici măcar nu se putea pierde cu firea cum trebuie și decise să se întoarcă la casă, ca să afle ce părere avea Alice despre ultimele întâmplări.

Fu surprins să o găsească în bucătărie, cu ingrediente pentru mâncare împrăștiate pe tocătorul de pe tejghea.

— Ah, ce bine! zise ea când îl văzu pe Harry. Mă apucam să pregătesc cina. O să mănânci aici, sper!

— Sigur, zise Harry, apoi adăugă: Ai vorbit cu un detectiv astăzi?

— Da. Tu?

— Ei bănuiesc că s-ar putea să nu fi fost un accident.

— Ei bine, asta zic ei. Harry, nu știu ce să cred, exceptând faptul că, în orice caz, el nu mai e.

— Știu. Dar dacă cineva a fost implicat în chestia asta…

— Poate că cineva a încercat doar să îl jefuiască, iar tatăl tău s-a luptat să se apere. Poate a fost totuși un accident.

— Dacă cineva a încercat să îl jefuiască, atunci n-a fost un accident.

— Nu, știu, zise Alice apucându-se de tăiat o ceapă. O să-și dea poliția seama.

— Unde-au vorbit cu tine? întrebă Harry.

— Cine? Poliția? M-au găsit la Chrissie acasă. Presupun că tu le-ai spus că sunt acolo. Chrissie n-a fost nici ea surprinsă. Amândouă am presupus că trebuie să fi fost altcineva responsabil.

— Dar cine? întrebă Harry, încercând să își înăbușe iritarea crescândă din pricina atitudinii detașate a lui Alice. Te-au întrebat dacă ai idee cine ar putea fi implicat?

Ea se opri din tocat și se uită direct la Harry.

— Da, m-au întrebat. Le-am spus că n-am nici cea mai vagă idee. Ea îi susținea privirea, aproape provocându-l să o facă mincinoasă. Oricum, nu contează, nu, Harry?

— Cum adică?

— Tatăl tău e mort. Nu se mai întoarce.

— Știu. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să știu ce s-a întâmplat cu el.

Vorbise răspicat, iar Alice își înclină capul, holbându-se la inelele perfecte de ceapă de pe tocător.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Am trecut prin multe în dimineața asta, iar în momentul de față vreau doar să gătesc cina și să nu mă mai gândesc la nimic altceva. E destul că el nu mai e aici, ca să mai aflu acum și că… că…

Se întoarse cu spatele la el, umerii începând să-i tremure, și Harry se duse la ea și o îmbrățișă. Alice plânse cu suspine pe umărul lui în timp ce el o mângâie pe spate.

— Îmi pare rău, zise Harry. Ideea cinei în seara asta sună minunat. La ce oră?

Ea se trase departe de el și, cu o privire de veselie aproape copilăroasă pe față, spuse:

— La șapte? Poate un păhărel la șase jumătate? Ai mâncat de prânz? Pot să-ți fac o gustare.

Harry acceptă un măr, pe care Alice îl tăie în felii și i-l puse pe o farfurie, apoi se duse la el în cameră.

Nu mai coborî deloc până la șase și jumătate. Mai despachetă câteva lucruri, se uită prin cărțile tatălui său, alegând un roman de Ed McBain, pe care nu îl mai citise, una dintre cărțile Secției 87, intitulată *Sadie When She Died*[7]. Nu se credea în stare să citească, dar încercă oricum. Se tot gândea la senzația pe care o avusese când o ținuse pe Alice în brațe atunci când plânsese, cum îi tremurase trupul, cum îi simțise pielea pe a lui. Se strădui să nu-și mai imagineze acea îmbrățișare căpătând conotații sexuale, una dintre mâinile ei

alunecându-i în blugi în timp ce ea i-ar spune că acesta ar fi singurul lucru care i-ar alina tristețea. Începu cartea, citind o pagină fără să înțeleagă niciun cuvânt, apoi o luă de la capăt și reuși să se lase captivat de lectură. O citise pe jumătate când își dădu seama că se făcuse aproape șase. Făcu un duș și coborî la parter. Se auzea muzică (un album de David Bowie, cel care conținea șlagărul „China Girl") și era ceva în cuptor.

Alice se schimbase. Purta o rochie lungă, dintr-un material care părea vopsit de mână, cu decolteu rotund și încinsă în talie cu o curea.

— Cu ce pot să te ajut? o întrebă Harry.

Tocmai pregătea o salată și tresări puțin când vorbi el.

— Cu nimic, cu nimic, zise ea. Nu, de fapt, poți să pregătești ceva de băut. Te deranjează? Un martini pentru mine.

Harry se duse la măsuța din sufragerie unde țineau băutura. Era evident că Alice voia să creeze aparența unei seri normale, în ciuda faptului că soțul ei era mort. Ceea ce era un lucru bun, decise Harry. Citise o carte în după-amiaza aceea, deci poate că viața trebuia, pur și simplu, să continue. Și, dacă se relaxa suficient, poate că Alice îi va destăinui. Tot mai credea că îi ascunde ceva.

Găsi o sticlă mare de gin Plymouth, favoritul tatălui său, și Harry, care îl văzuse bând câte un martini mare în fiecare seară, la ora șase fix, știa cum îi place. Agitat până devenea foarte rece, fără vermut și servit într-un pahar de whisky cu trei cepșoare de cocktail.

— Cum bei martiniul, Alice? La fel ca tata?

— Da, dar cu măsline. Și cam jumătate din cantitatea pe care o bea tatăl tău, te rog.

Harry pregăti băutura, își luă o bere pentru el și apoi o întrebă din nou dacă avea nevoie de ajutor; i se spuse să ia un loc pe unul dintre scaunele din jurul tejghelei din bucătărie. Scosese câteva gustări

– morcovi baby, humus, biscuiți cu brânză și vin de Porto.

— Prietenul tău Paul e atât de drăguț, zise Alice, lăsând salata și sorbind din băutură.

— A fost grozav că a venit. A chiulit de la ceremonia de absolvire, știai?

— Da, știu. E bine să ai un prieten ca el. Prietenii sunt mai ușor de găsit atunci când ești tânăr, să știi, decât mai târziu. Ascultă-mă pe mine.

Cronometrul scoase un sunet scurt, iar Alice trase din cuptor un vas imens de copt.

— Pui cordon bleu, explică ea. Ai mai mâncat așa ceva?

— Nu, dar sună apetisant. Însă pofta mea de mâncare…

— Ah, știu. Nici eu n-am fost în stare să mănânc nimic. Se ciupi de rădăcina nasului. Oricum, am vrut să gătesc doar ca să am impresia de… normalitate. Să mă țin ocupată cu ceva.

Alice se întoarse spre vasul scos din cuptor, pentru a încerca cu o furculiță carnea, în timp ce Harry își termină berea. Se lăsă tăcere și Harry se strădui să găsească un subiect de discuție, altul decât moartea tatălui său. Își aminti de femeia misterioasă de la înmormântare și zise:

— Am văzut o fată la înmormântare ieri. Avea părul brunet, lung până la umeri, și purta o rochie gri. Nu și-a prezentat personal condoleanțe.

Alice se încruntă.

— Era Ginny Wells cumva?

— Nu, pe Ginny o știu. Fata asta a venit acolo singură și a stat în partea din spate a bisericii. Avea o geantă roșie. Doar că nu știam cine e și mi s-a părut ciudat, pentru că am văzut-o și vineri când am ajuns aici. Se plimba pe stradă.

— Pe strada noastră?

— Da. Cred c-am văzut-o de la fereastra mea de la etaj.

— Ciudat.

— De-asta întrebam. E vreo clientă a tatii, sunt sigur de asta.

— Majoritatea clienților lui erau bărbați în vârstă ca el, dar mai știu eu. Nu-mi amintesc să o mai fi văzut. Să mâncăm în sufragerie?

Alice îl lăsă pe Harry să ducă vasul fierbinte și salata la masa lungă din sufragerie, făcută din lemn de hambar restaurat. Așeză pe un suport metalic vasul care era destul de mare cât să hrănească o armată. Locurile erau deja pregătite, cu pahare de vin și câte două furculițe: una pentru salată, presupunea Harry.

— Vin alb ar fi în regulă? întrebă Alice, intrând cu o sticlă nedesfăcută.

— Da, sigur.

— Poți s-o deschizi și să torni puțin, Harry, și, apoi, în sfârșit vom mânca.

În ciuda faptului că își pierduse din nou pofta de mâncare după vizita detectivului din dimineața aceea, mâncarea era gustoasă. Era clar că Alice nu avea dispoziția necesară să discute despre lucruri serioase. Îl bombardă pe Harry cu întrebări despre planurile lui de viitor, iar el le evita cât putea. Alice ciugulea din mâncare și bea înghițituri mici de vin, obrajii ei palizi îmbujorându-se.

— Ai vreo iubită? se interesă ea după ce îi aduse o înghețată cu caramel din bucătărie. Există vreo persoană specială în viața ta pe care ai lăsat-o în urmă?

Parcă repetase în prealabil acele cuvinte.

— Nu, nu chiar.

— Vreun iubit, atunci?

Lui Harry i se părea că Alice încerca să dea impresia că e relaxată, dar întrebarea ei fu însoțită de un zâmbet ciudat și obrajii ei îmbujorați se înroșiră și mai mult.

— Nu, nici din ăia n-am.

— Sper că nu te-am… Mă întrebam doar, pentru că am crezut că poate Paul…

— Da, Paul e pe invers.

— Sunt indiscretă.

— Nu. E-n regulă.

Tăcură amândoi o clipă. Harry întrebă:

— Tatăl meu și-a pus vreodată problema?

— Ce problemă?

— Dacă sunt homosexual? De-asta întrebai?

— Dacă s-a întrebat asta, n-a deschis niciodată subiectul cu mine. Sincer, doar îl cunoșteai. Era mai interesat de ceea ce se întâmpla într-una din cărțile lui decât de ceea ce se întâmpla în jurul lui. Nici că i-ar fi păsat. Știi și asta.

Harry își termină desertul. Alice sorbea ultimele picături de vin și își freca absentă degetul de masa din lemn, având ochii ușor sticloși. În lumina pâlpâitoare a lumânării, nu arăta mult mai în vârstă decât Harry. Pielea ei, mai puțin în jurul ochilor, era complet neridată. Bătea cu degetul în masă și își mută privirea, surprinzându-l pe Harry care se uita la ea.

— Arăți obosită, zise el. Lasă-mă pe mine să spăl vasele, din moment ce tu ai gătit cina.

Ea se ridică în picioare.

— Nu, o să spăl eu vasele. Chiar vreau să fac asta. Poți să aduci vasele în bucătărie, ca să mă ajuți, doar atât. Insist.

Harry făcu întocmai, lăsând-o pe Alice să spele vasele în chiuveta dublă cu cuvă largă. Îi ură noapte bună și tocmai se întorcea să plece, când ea întinse mâna. El i-o prinse și se simți tras ușor, apoi ea se aplecă și îl sărută pe Harry pe obraz. Pielea îi era ușor jilavă de la aburul apei calde.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, Harry. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă…

Nu termină fraza.

— Mulțumesc din nou pentru masă, Alice.

— Și, Harry, încă ceva. Am vorbit cu John azi și chiar are nevoie de tine să îl ajuți la magazin mâine. Ai putea să… Te deranjează?

Harry spuse că nu îl deranjează.

Revenit în camera lui, crăpă o fereastră și încercă să se adâncească din nou în lectura cărții lui Ed McBain, dar nu-și putea lua gândul de la Alice, de la atingerea obrazului ei umed pe al lui când îl sărutase de noapte bună. Se gândea și la refuzul ei de a vorbi despre ce se întâmplase cu soțul ei. Știa oare mai multe decât zicea, sau era pur și simplu genul de persoană care nu vrea să se gândească la nimic neplăcut? Își dădu seama cât de puțin o cunoștea. Oare din cauză că nu întrebase el niciodată sau pentru că tatăl lui nu comunicase niciodată deschis? Și acum, iată-l aici, locuind o vară întreagă cu această femeie necunoscută, care era practic singura rudă care îi mai rămăsese.

Adormi peste cuvertură și se trezi înfrigurat. Se ridică și închise fereastra, apoi se băgă sub plapumă. Ascultă zgomotele casei, cu mult mai liniștită decât căminul unde locuise el, unde putea să stea întins în pat și să asculte sunetele înfundate din vecini. Aici, tot ceea ce auzea erau sunetul pe care îl scot casele vechi din când în când, ticăitul și suspinele abia perceptibile. Nu prea îi plăcea enormitatea acelei liniști, faptul că îl făcea să se simtă și mai singur decât de obicei. Simțea gândurile negative cum se rostogolesc spre el și știa că, dacă le lasă să îi ruleze în minte, nu va mai dormi ore în șir, rosti *Tatăl nostru* în sinea lui, chiar dacă acele cuvinte își pierduseră de mult însemnătatea pentru el, dar era prea târziu. Groaza oribilă (acest sentiment deja familiar al insignifiantului) curgea prin el. Ca întotdeauna, era asemănătoare mai mult fricii decât tristeții. Știa că va trece și se concentră pe activitatea de relaxare a corpului, îndreptându-și atenția către senzațiile pe care le simțea când asculta casa.

După o vreme, ațipi din nou, când auzi scârțâitul scărilor; probabil era Alice care mergea la culcare. Apoi auzi niște sunete discrete chiar dincolo de ușa lui. Ciuli urechea, uneori auzindu-le, alteori, nu. Mișcându-se lent și fără zgomot, se ridică din pat

și făcu trei pași pe covorul tocit ca să ajungă în fața ușii. Își întoarse urechea spre ușă și ascultă. Fără doar și poate. O auzea pe Alice respirând chiar de partea cealaltă a ușii. Își mută greutatea și o scândură din podea scârțâi. Ascultă pașii lui Alice care se retrăgeau repede în hol.

11. ATUNCI

După moartea lui Edith, Jake și Alice se acomodară, repede și firesc, la noua viață împreună. Alice, așa cum plănuise, se înscrise la cursurile de la colegiul comunitar, făcând naveta. Își păstră dormitorul ei din apartamentul cu vedere la plajă, dar își petrecea fiecare noapte în dormitorul matrimonial împreună cu Jake, chiar dacă era înconjurată de atât de multe amintiri ale mamei sale.

— Vrei să împachetăm din lucrurile astea? o întrebă Jake într-o dimineață.

Ținea în mână o sticluță de parfum pe jumătate plină, în timp ce Alice se zvânta cu prosopul în baia camerei.

— Nu-mi pasă, zise ea. Adică fă ce vrei. Poți să arunci parfumul ăla. Eu n-o să mă dau niciodată cu el.

Jake ridică din umeri și puse parfumul înapoi pe raftul pe care îl găsise. O privi pe Alice cum se șterge.

— La ce te uiți? zise ea, zâmbind.

Stătea aplecată, ștergându-se pe gambe.

— Nu știi ce ai acolo, nu-i așa?

— Ce *am*?

— Ce ești. Cum arăți. Chiar acum, ești perfecțiunea absolută, în întregime. Știi? Tinerețe și frumusețe.

— Și le risipesc cu tine.

Se îndreptă și zâmbi astfel încât el să își dea seama că glumește. Chiar și așa, surprinse o expresie trecătoare de îngrijorare pe fața lui, ca o scamă de nor trecând prin dreptul soarelui.

— Nu te-aș obliga niciodată să rămâi aici, zise el.

— Nu voi pleca niciodată de aici.

El o trase dinspre baie spre pat. Ca întotdeauna, împreunarea lor începea lent și cuviincios, Jake arătând prin felul în care se purta cu ea că o venerează, și întotdeauna se sfârșea într-un delir animalic, Jake preluând complet controlul. Mai târziu, Alice avea să descopere pe pielea ei vânătăi de care nu își putea aminti cum le căpătase.

Era mai fericită decât fusese vreodată. Trecuse o lună de la înmormântare.

Când Alice era singură acasă, destul de des, de altfel, din când în când mai cotrobăia prin lucrurile mamei sale, scotocind printre haine și pantofi, prin cărți și prin cele câteva suvenire. Voia să păstreze o parte din ele, o rochie decentă de cocktail, spre exemplu, sau o poșetă Gucci, pe care Edith o cumpărase de la magazinul cu lucruri de lux la mâna a doua din Portland. Dar, în mare, erau niște gunoaie, iar Alice umplea pungi întregi de cumpărături cu haine, ducându-le la ghena din spatele clădirii și aruncându-le, pe rând. Dintr-un motiv sau altul, nu voia să facă asta de față cu Jake, chiar dacă știa că acestuia i-ar fi făcut plăcere. Cu toate astea, tatăl ei vitreg observase pesemne că lucrurile lui Edith se împuținau și că tot mai multe dintre lucrurile lui Alice ajungeau în dormitorul matrimonial.

Pe planșeul șifonierului din dormitor era o cutie de lichior vechi, plină cu bunurile personale ale lui Edith, printre care și anuarul de la Liceul Biddeford. Alice mai văzuse poze cu Edith din tinerețe, dar niciodată ca adolescentă. Iat-o în alb și negru, cu părul tapat, mai drăguță decât oricare altă fată din clasa pe care o absolvise. Alice mai

găsi și o poză cu ea în echipa de majorete și un instantaneu la o spălătorie auto caritabilă. Purta pantaloni scurți strânși pe corp și o bluză drăguță fără mâneci și zâmbea, nu înspre cameră, ci altei fete. Amândouă aveau clăbuci de săpun în păr, iar Edith ținea în mână un furtun. Alice nu putea să își ia ochii de la acea poză, pe de o parte, pentru că mama ei părea atât de frumoasă și fericită, dar și pentru că semăna atât de mult cu ea, așa cum arăta în prezent. Cum de ajunsese acea epavă, neglijentă și dezordonată, căreia îi curgea salivă din gură pe canapea?

Alice se uită în continuare prin cutie. Mai găsi o maimuțică de pluș ieftină, de genul celor câștigate la bâlci, o fundă ce atesta câștigarea locului doi la vreo competiție, care începuse să se destrame, o Biblie cu coperte albe și numele lui Edith scris în interior, plus două scrisori bătute la mașină pe o hârtie subțire ca foaia de calc; Alice fu surprinsă să descopere că erau de la Gary Shurtleff, tatăl ei biologic. Ambele aveau timbre de San Diego, California, erau scurte și scrise pe un ton apologetic, deși în cea de-a doua o numea pe Edith târfă înfumurată pentru că nu îi răspunsese. Niciuna dintre scrisori nu pomenea de vreun bebeluș, deși Alice presupunea că tatăl ei le scrisese după ce o lăsase pe mama ei însărcinată. Edith îi mărturisise la un moment dat lui Alice că acesta își luase tălpășița spre vest imediat ce aflase că avea să fie tată. Alice se întreba unde era el acum. Tot în California? Puse scrisorile la loc în cutie, alături de anuarul liceului, Scriptura și celelalte amintiri sentimentale pe care le păstrase Edith, cără cutia la ghenă și se descotorosi de toate.

Prima iarnă după liceu – prima în care Alice era singură cu Jake – fu lungă și extrem de rece. Din ianuarie până spre sfârșitul lui martie, coasta fu lovită de furtuni aproape săptămânal, iar temperaturile crescură rareori peste cea de îngheț.

Lui Alice nu-i păsa. Când nu era la colegiu, unde se înscrisese în programul de administrarea afacerilor cu specializarea contabilitate, era fericită să stea acasă, la căldurică, în apartamentul cu vedere spre oceanul plumburiu, oglindit de cerul în aceleași nuanțe. Vremea o făcea să fie leneșă și înfometată. În fiecare zi mânca macaroane cu brânză la prânz, apoi moțăia pe canapea, cu un manual deschis în poală, în timp ce la televizor rulau tot felul de seriale. Nu le prea dădea atenție, cu excepția serialului *General Hospital*, dar îi plăcea zgomotul de fundal. Jake suna întotdeauna înainte să plece de la bancă și, astfel, avea timp să facă un duș, să se îmbrace cu ceva frumos, să își dea cu un strop de machiaj. În prima zi cu adevărat caldă de primăvară (cândva, pe la mijlocul lui mai), îl întâmpină pe Jake la ușă îmbrăcată în niște pantaloni scurți, preferații ei, și sutien de baie.

— A venit vara, anunță ea.

El îi strânse pielea, chiar deasupra taliei pantalonilor, și zise:

— Sunt surprins că mai încapi în chestiile alea.

În noaptea aceea, după ce adormi Jake, Alice se dădu jos din pat, goală, și se duse în baie să se cântărească. Chiar se îngrășase cu cel puțin cinci kilograme. Desigur, de când absolvise liceul, nu mai ieșise la alergat. Nu făcea deloc sport, așa că nu trebuia să se mire că se îngrășa.

În ziua următoare, după ce Jake plecă spre bancă, își puse costumul de baie dintr-o bucată și merse până la țărmul mării. Erau prin preajmă câțiva colecționari de scoici, dar îmbrăcați în blugi și pulovere. Se anunța o zi caldă, dar vremea nu se încălzise încă de-a binelea, și apa îi amorțea oasele gleznelor. Totuși, își aminti ce spusese Jake și alunecă în apa înghețată, înotând cu vioiciune douăzeci de minute, până când simți că îi ard plămânii, iar brațele îi păreau grele și inutile. Mergând înapoi spre apartament pe nisipul aspru, Alice își puse în cap să înoate cât mai mult în

fiecare zi. Corpul ei va reveni la greutatea normală. Se întreba cât timp îi va lua lui Jake să observe că începuse să slăbească. Și-l imagina uitându-se la ea într-o seară, în timp ce își punea lenjeria în care dormea, cum întinde o mână ca să o atingă pe abdomenul plat și complimentând-o că arată uimitor.

Exact așa se întâmplă, dar după ce înotase în fiecare zi, timp de o lună, într-o noapte din luna iunie, Jake o rugă să se dezbrace încet pentru el în camera de zi în timp ce el ședea pe canapea și privea. Nu era prima oară când o ruga pe Alice să facă asta, dar se întâmpla rar, de obicei după ce se întorceau de la vreo cină drăguță în oraș. În acea noapte din iunie, se duseseră cu mașina până în Portland, la un restaurant franțuzesc nou, deschis de curând. Mâncarea era bună, dar când Jake comandă o sticlă de vin, ospătărița îi ceru buletinul lui Alice.

— Ah, îmi pare rău, zise Jake. Nu cred că ți l-ai luat, nu, Alice?

— Fiica dumneavoastră poate să comande altceva, îi sugeră lui Jake ospătărița, ușor îmbujorată.

— O să luăm amândoi câte o apă, zise Jake, încleștându-și maxilarul.

În noaptea aceea, când Alice era goală, Jake îi ceru să i se așeze în poală și spuse:

— Ești perfectă.

— Mulțumesc, zise Alice, gândindu-se la sesiunile zilnice de înot în ocean care îi ardeau plămânii.

— Vreau să te rog ceva, zise Jake, cu vocea puțin răgușită. Nu trebuie să accepți dacă nu vrei, dar aș vrea să îți fac niște poze, exact așa cum ești acum.

— Adică dezbrăcată?

— Doar pentru mine, promit. Nu o să le mai vadă nimeni altcineva.

— De ce vrei poze, când poți să mă vezi oricând dorești, exact așa?

Se lăsă pe spate în poală la el, aproape căzând, și își deschise brațele.

— Uite ce e, Alice, înțeleg că nu poți să conștientizezi asta la vârsta ta, dar nu o să arăți întotdeauna ca acum. Și vei vrea să păstrezi imaginea asta cumva. În fotografii. Crede-mă!

— Vrei să îmi faci pozele chiar acum?

— Nu, nu chiar acum. Voiam doar să-ți propun asta. Dacă o facem, aș vrea să fie totul perfect. Lumina. Totul.

— Nu mă deranjează, dar nu vreau să le mai vadă nimeni în afară de tine. Vreodată.

— Promit, zise el. O să fie doar pentru mine. Și pentru tine. Într-o bună zi, o să le prețuiești.

Făcură pozele în weekendul următor. Jake cumpără un aparat de fotografiat sofisticat pentru această ocazie, inclusiv un exponometru, și Alice poză pe patul din dormitorul matrimonial. La început, era emoționată și foarte conștientă de sine, dar apoi începu să fie distractiv și lasciv. Jake fu surprinzător de tăcut în tot acel răstimp; Alice credea că el va avea câteva idei clare despre cum voia să pozeze, dar se înșelase – o lăsă pe ea să facă orice voia. Când ea crezu că terminaseră, Jake zise:

— Hai să facem câteva cadre în vechiul tău dormitor.

— De ce? întrebă Alice.

— Acolo ești tu însăți, zise Jake. Aici pare că joci un rol. În camera ta, o să arate mai natural.

Alice îi făcu pe plac, simțindu-se ușor stingherită să pozeze pe patul ei de o persoană, sub posterul cu Duran și sub micuțul raft pe care erau expuse trofeele ei de la cros. Dar îl făcea fericit pe Jake și, după ce acesta puse camera deoparte, făcură sex pentru prima oară în vechea cameră a lui Alice. După aceea, Alice întrebă:

— Unde o să developezi pozele?

— Un prieten de la serviciu are o cameră obscură și a zis că pot s-o folosesc.

— N-o să-i arăți?

— Nu, bineînțeles că nu. Fotografiile alea sunt doar pentru noi.

— Nu vreau să mă mai vadă nimeni altcineva așa. Vreodată. Doar tu.

— Într-o bună zi, o să vrei. Într-o bună zi, o să fiu prea bătrân pentru tine (probabil că sunt deja prea bătrân pentru tine) și atunci o să găsești pe altcineva mai tânăr. Nu mă va deranja. E firesc.

Alice nu zise nimic pe moment. Nu că nu ar fi știut că Jake, în vârstă de aproape cincizeci de ani, era considerat prea în vârstă pentru ea (deși se gândea la Richard Gere din *Frumușica* și cât de atrăgător era), dar, cumva, nu și-l imaginase niciodată îmbătrânind. Se imaginase pe ea însăși îmbătrânind, dar el rămânând la fel.

— Nu știu ce să zic, spuse ea.

— O să vezi, zise Jake.

Mai rămaseră întinși în pat o vreme.

— Ai vrut asta dintotdeauna? întrebă ea.

— Ce să vreau?

— Pe mine. Mai mult decât o doreai pe mama mea.

Alice auzi un clinchet abia perceptibil. Jake își lovea dinții unii de alții, așa cum făcea de obicei când gândea.

— Da, zise el într-un final.

•

În decursul acelei prime ierni de după moartea mamei sale, Alice reușise să evite cu succes orice contact cu colegii ei din Liceul Kennewick. Cu toți, cu excepția Ginei, care îi scria frecvent scrisori din New York, la care Alice răspundea ocazional. La sfârșitul primului ei an la NYU, Gina reușise, cum era de așteptat, să primească un contract de model ce urma să o țină în oraș peste vară. Dar în august, reveni acasă pentru două

săptămâni și apăru neanunțată, într-o după-amiază de joi, la locuința lui Alice.

— Știam că n-o să-mi răspunzi la apeluri și m-am gândit să vin pân-aici.

Îi întinse o sticlă de vin Boone's Farm Strawberry Hill.

Alice sugeră să meargă la plajă, dar Ginei i se părea prea cald. Până la urmă, băură vinul în camera de zi și mâncară snackuri cu brânză și vin de Porto. Gina era mai slabă și mai frumușică decât oricând. Își oxigenase părul și și-l dădea pe spate, căzându-i într-o cascadă. Își pensase sprâncenele negre și groase, iar unghiile și le vopsise cu o ojă portocalie neon.

— Povestește-mi despre viața de model, ceru Alice.

— Vrei să auzi părțile bune sau detaliile sordide?

— Tu ce crezi?

Gina îi relată câteva istorioare. Prima oară când încercase cocaină („m-a făcut să mă comport ca sora mea mai mică sau ca Stephanie Richmond de la cros, o mai ții minte?"), o sumedenie de petreceri, cereri în căsătorie interminabile primite de la bărbați mai în vârstă, dintre care unul îi oferise zece mii de dolari să facă sex cu soția lui în timp ce el privea.

— Sunt atât de dezgustători, zise ea. Cu cât sunt mai bătrâni, cu atât devin mai dezgustători.

— Ai vreun iubit? întrebă Alice, sperând să schimbe subiectul bărbaților în vârstă.

Gina încă nu pomenise nimic de Jake, dar știa că o va face. Făcuse câteva aluzii în scrisorile ei, referitor la faptul că i se părea ciudat că Alice încă locuia cu el, considerând că Alice ar putea să se mute în New York, ca să locuiască împreună o vreme. Era doar o chestiune de timp până când avea să aducă din nou vorba despre această propunere. Plus că nu mai era mult până când Jake avea să ajungă acasă. Întotdeauna venea până în

ora cinci, uneori chiar mai devreme, având în vedere că banca se închidea la patru.

— Hai să mergem să înotăm, zise Alice, după ce Gina îi precizează că nu avea niciun iubit în New York.

— N-am costum de baie, zise Gina.

— Împrumută unul de-al meu.

— Bine. Fie.

Alice se duse la etaj, iar Gina se ridică să o urmeze. Alice își dădu seama brusc că Ginei îi va fi evident că împărțea dormitorul cu Jake. Jumătate din hainele ei erau acum în dormitorul lui, iar în patul din vechea ei cameră nu mai dormise nimeni de luni de zile.

— Îți aduc imediat jos câteva costume pe care să le încerci, zise Alice, fugind în sus pe scări.

— Sigur, zise Gina, ridicând din umeri.

Alice se schimbă la etaj în slipul ei preferat și aduse jos câteva costume pe care le avea în plus, ca să le probeze Gina. Rămase cu gura căscată când Gina se dezbrăcă în mijlocul camerei de zi. Probabil că Gina observă expresia de pe fața lui Alice, pentru că spuse:

— Scuze. Viață de model. N-am niciun pic de pudoare.

— E-n regulă.

Gina alese un costum negru cu marginea din dantelă albă. În partea de jos îi venea bine, dar îi era prea larg pe pieptul ei plat. Alice îi aduse un tricou pe care să îl tragă peste costum și împreună merseră pe asfaltul moale al parcării și pe nisipul fierbinte până în locul unde se spărgeau valurile pe țărm.

— E rece, chițăi Gina când intrară în apă.

— O să te obișnuiești, zise Alice, sărind când un val se izbi de ea.

Plonjă sub apă și ieși la suprafață exact când Gina se lăsa temătoare în spuma valurilor. Înotară împreună spre larg, apoi se așezară în plută,

întinzându-și brațele, lăsându-se legănate de talazuri. Tricoul alb al Ginei se umfla în jurul ei.

— Bine, acum e chiar plăcut, zise Gina. Maine nu-i atât de rău.

— Mai plăcut decât New York-ul?

— Doamne, nu! O să mai vin în vizită aici, vara, dar mai mult decât atât… nu, mersi.

Alice nu răspunse imediat, iar Gina adăugă:

— Scuze, am fost un pic cam dură. Vorbeam despre mine, desigur.

Se lăsară purtate împreună pe un val înalt, apoi alunecară pe spinarea lui. Alice simți gust sărat în gură.

— Deci ai renunțat, nu mai încerci să mă convingi să mă mut la oraș?

— Cum vei ști că nu-ți place dacă nu încerci? Ne-am distra de minune, Al. Vorbesc serios. Ți-aș face cunoștință cu managerul meu și pun pariu că ai putea să găsești și tu vreun contract ca model, probabil nu chestii de podium, din cauza dimensiunilor tale, dar pun pariu că ai găsi ceva. Adică, uite cât ești de frumoasă.

Alice râse.

— O să mă gândesc la asta, zise ea doar ca să îi închidă gura Ginei.

De fapt, voia să zică: „De ce-aș merge undeva unde toată lumea caută o viață mai bună, când eu am găsit-o deja? Am ajuns la deznodământul fericit al poveștii”.

— Ăla e tatăl tău vitreg? zise Gina dintr-odată.

Își ținea mâna streașină la ochi și se uita spre mal. Alice făcu același lucru. Jake era acolo, chiar dincolo de linia apei, uitându-se la înotători. Încă purta costumul albastru-deschis din in.

Alice aproape negă, dar, nu încăpea îndoială, el era. În schimb, făcu cu mâna ca să îi atragă atenția și zise:

— Da. E Jake.

— Doamne, te culci cu el, nu-i așa? zise Gina în timp ce se legănau în apă, privindu-l cum le face și

el cu mâna.

12. ACUM

— Crezi că avea dușmani? Clienți nemulțumiți? îl întrebă Harry pe John.

Luau o pauză de cafea după o dimineață petrecută împachetând comenzile recepționate pe site.

John își termină cafeaua, ținând cana ciobită cu ambele mâini. Se gândi un moment.

— Dușmani, nu. Nici clienți nemulțumiți, nu prea. Dacă un client era nemulțumit de cărțile pe care i le trimiteam, îi returnam întotdeauna banii. În afară de asta, chiar dacă n-am fi făcut-o…

Făcu o grimasă ce sugera că, probabil, un colecționar de cărți rare nemulțumit nu era un suspect de crimă.

— Și nu s-a întâmplat nimic ciudat în ziua aia?

— Din câte îmi aduc aminte, nu. Treaba a mers ca de obicei și a plecat ceva mai devreme, dar doar pentru că voia să mai facă o plimbare înainte să se întunece. Făcea asta de multe ori. Poliția bănuiește că a fost ceva premeditat?

Ochii lui afectați de cataractă păreau îngrijorați, la fel ca atunci când îi spusese Harry ce aflase cu o zi în urmă.

— Nu, nu cred că au vreo pistă, exceptând faptul cert că a fost lovit în cap.

— Doar niște huligani, probabil, zise John, de parcă problema huliganilor din Kennewick era un lucru știut de toată lumea. Apoi adăugă: Alice ce zice?

— Nimic. Nu prea vrea să vorbească despre asta.

John își împreună degetele, rămânând pe gânduri. Harry se uită la mâinile lui mari și puternice și ajunse la concluzia, nu pentru prima

oară, că John arăta mai degrabă ca un fermier pensionat decât ca un consultant financiar pensionat. Era aproape complet chel și avea scalpul plin de pete maronii de la soare. Purta un costum în dungi închis la culoare și cravată roz, cu un nod strâns la gât. Întotdeauna purta costum, toate puțin cam mari pentru el, reminiscențe ale anilor în care activase în domeniul afacerilor.

— Nu mi-aș face prea multe griji, Harry, zise el în cele din urmă. Probabil că e încă sub șoc și nu vrea să conștientizeze ce s-a întâmplat. În plus, probabil că se gândește la restul vieții ei. Iubita mea soție a murit destul de tânără, după care n-am mai crezut că o să mai trăiesc vreun moment de fericire vreodată. Și apoi, într-o bună zi, m-am simțit nițel mai bine, iar cu timpul, am redevenit eu însumi. Tot timpul se întâmplă așa. Altfel, nimeni n-ar putea să-și vadă în continuare de viață. Scuze, Harry, n-am vrut să…

John își frecă mustața albă, iar tremurul brațului său deveni mai evident decât de obicei. Harry se întrebă dacă nu cumva suferea de maladia Parkinson sau dacă era doar semn de bătrânețe, din pricina slăbiciunii mușchilor.

— E-n regulă, John.

— Poliția o să-l găsească pe cel care a avut de-a face cu asta, oricare ar fi ăla. Au căile lor. Înapoi la treabă, ce zici?

Harry îl privi pe John cum se ridică, apoi cum se lasă într-un genunchi lângă unul dintre numeroasele colete nedesfăcute și cum taie banda adezivă cu un cuter. Pisica Lew se gudură pe lângă el și se frecă de coapsa lui John. Harry, obosit de munca din dimineața aceea, voia să mai zăbovească puțin și să își termine cafeaua. Câți ani avea John? Sigur era trecut de șaptezeci și cinci, probabil se apropia de optzeci.

Își aminti povestea pe care i-o spusese tatăl lui, despre apariția lui John la scurt timp după ce deschisese noul magazin; bătrânul întrebase dacă

poate să muncească voluntar câteva ore pe săptămână, eventual să aranjeze rafturile sau să întâmpine clienții. Era pensionar și avea mult timp la dispoziție, iar Bill fusese de acord, fără prea mare tragere de inimă, să îi permită să vină câteva ore pe săptămână. A doua zi, John apăru la prima oră și rămase până când Bill îl trimise acasă, târziu, după-amiază. O ținu tot așa, John învățând fiecare aspect al afacerii, până când Bill insistă într-un final să îl remunereze. Se tocmiră și căzură de acord să încaseze salariul minim pe economie. După aceea, John fu nelipsit de la magazin, întotdeauna la costum și cravată; se făcuse indispensabil.

Harry își termină cafeaua și se duse să îl ajute la aranjatul cărților noi pe una dintre cele două mese pliabile din camera din spate a magazinului. Erau cam treizeci de cutii nedesfăcute ca aceasta, toate conținând cărți de la o vânzare care avusese loc la o moșie; Bill le cumpărase fără să le vadă, făcând o ofertă prin telefon, după ce aflase că proprietarul decedat colecționase romane Wodehouse în ediții cartonate. Tatăl lui Harry începuse să vâneze cărți de pe vremea când era student la Columbia, unde studiase literatură engleză, sperând să devină scriitor. Unul dintre profesorii lui îi deschisese apetitul pentru o asemenea pasiune, trimițându-l în nordul statului pe la talciocuri și târguri de vechituri în vara dinainte de ultimul an universitar. Îl învățase ce să urmărească și cum să negocieze. Una dintre lecții fusese aceea de a nu se certa pe volume desperecheate cu ocazia vânzărilor organizate pe la moșii. Dacă exista ceva pe rafturi care merita banii, atunci puteai face întotdeauna o ofertă rapidă pentru a cumpăra *toate* cărțile. Succesorii defuncților colecționari erau aproape întotdeauna încântați și ușurați să scape de ele, și nu aveai de unde să știi niciodată peste ce nestemate puteai da.

Bill se îndrăgostise de vânătoarea de cărți („vânătoarea de comori pentru cei fără simțul aventurii”, o numea el) și, vreme de zece ani după facultate, făcuse foarte puțini bani din asta, rămânând pe Coasta de Est și vânzându-și descoperirile la nenumăratele anticariate din oraș de la acea vreme. Până la vârsta de treizeci de ani, abia dacă mai putea să se miște prin garsoniera lui din Greenwich Village din cauza vrafurilor de cărți pe care le acumulase. Luă un împrumut de la bancă și deschise magazinul Cărțile Rare Ackerson. Primul lui angajat fusese o absolventă timidă de la Colegiul Barnard, pe nume Emily Vetchinsky. Se căsătoriră la trei luni după ce o angajă și, nouă luni mai târziu, se născu Harry.

— În mare parte, gunoaie, până acum, zise John, desfăcând o altă cutie și uitându-se la conținutul acesteia.

— Cum îți dai seama? întrebă Harry.

— Înveți, cu timpul. Ținea în mână o ediție cartonată a romanului *Fălci*, cu copertă neagră și ilustrația stilizată a unui rechin alb. O puse la o parte. Totuși, eu mai verific o dată, mă uit la prețuri pe net. Tatăl tău nu avea nevoie să facă asta.

Se auzi clopoțelul de la ușă, semn că cineva tocmai intrase în magazin.

— Te deranjează dacă arunci un ochi, să vezi dacă are cineva nevoie de ajutor? întrebă John, iar Harry se duse în față, postându-se în spatele casei de marcat.

Clienta era o femeie în vârstă, îmbrăcată într-un pardesiu lung de iarnă și cu căciulă îmblănită, deși erau aproape douăzeci de grade afară.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Harry, iar femeia ridică privirea, tresărind.

— Ah, nu te-am văzut. Am mai fost pe-aici, desigur, dar am uitat… Poți să-mi indici unde sunt romanele de suspans?

Harry ieși de după tejghea și o conduse pe clientă la secțiunea cu beletristică de suspans. Cu excepția celei de ficțiune pură, era cea mai mare din magazin. Romanele polițiste reprezentaseră genul favorit al tatălui său, și ca cititor, și în calitate de colecționar. Deținuse o colecție personală impresionantă de ediții princeps, la care se adăuga ceea ce susținea el a fi singura colecție completă de cărți „mapbacks” – cărți de buzunar, datând de la jumătatea secolului, publicate de Dell, aproape toate, romane polițiste, fiecare conținând câte o hartă ilustrată pe coperta a patra. Fuseseră mândria lui.

„Nu valorează mulți bani”, îi spusese el odată lui Harry, „dar ziua în care am achiziționat-o pe ultima din serie a fost una dintre cele mai bune din viața mea. O prostie, știu”.

— Ah, cât de multe sunt! zise femeia, uitându-se la rafturile secțiunii de suspans.

— Avem și mai multe în spate, zise Harry. Dacă sunteți interesată de tomuri de colecție și ediții princeps.

— Nu prea cred. Îmi place o poveste cu crime, dar *nu* îmi place violența.

Harry era pe cale să se ducă să îl cheme pe John pentru a-i face femeii o recomandare, dar decise că poate să se descurce și singur. Nu era un fanatic precum tatăl lui, dar chiar citea mult. Identifică pentru femeie, numai după coperte, trei cărți: două de Jacqueline Winspear și una de M.C. Beaton, pe care ea credea că nu o citise încă. Duse cărțile la casa de marcat și procesă el însuși comanda, ușurat că femeia plătea cu numerar și că nu era obligat să folosească cititorul de carduri. După aceea, îl anunță pe John că tocmai se descurcase la prima lui interacțiune cu un client. John își puse mâna mare pe umărul lui Harry.

— Mulțumesc, Harry. Sincer, nu știu ce m-aș fi făcut în momentul ăsta fără tine.

Cuvintele îl făcură pe Harry să se simtă util, dar îl și tulburară în același timp. Cât timp se aștepta să îl ajute? Exista vreun plan de viitor pentru magazine, acum, că Bill murise? Presupunea că Alice îl deținea acum, cu tot cu stocul existent. Mai lucrase și ea ocazional în magazin, deși Harry habar nu avea cât știa ea, de fapt, sau cât îi păsa de afacere.

Era clar că John învățase enorm de la Bill, dar era un simplu angajat, și cât te mai așteptai să mai lucreze la vârsta lui? Oare Harry era manipulat pentru a prelua conducerea afacerii pentru totdeauna? La acest gând, simți un nod în stomac. „Asta e viața mea acum”. Apoi Harry încercă să se calmeze. Tatăl lui murise cu mai puțin de o săptămână în urmă și încă mai avea destul timp la dispoziție să se lămurească în privința tuturor lucrurilor. Își recuperă propriul cuter și începu să deschidă cutiile.

Spre sfârșitul zilei, sună clopoțelul, iar ușa din față se deschise, intrând un alt client, doar pentru a patra oară pe ziua respectivă. După cum îi explicase John, magazinul încheia nouăzeci la sută din afaceri online și foarte puține în magazin. Harry se duse la casa de marcat. Clienta era femeia de la înmormântare, cu părul scurt, închis la culoare. Purta iar bentiță. Harry își simți obrajii îmbujorându-i-se când o văzu. Ea îl zări și veni direct spre el, parcă mult prea hotărâtă.

— Salut! zise ea.

— Bună!

— Mă întrebam dacă faceți angajări. Știu că nu există vreun anunț pe ușă, dar m-am gândit să întreb, pentru orice eventualitate. Tocmai m-am mutat aici și sunt pasionată de cărți, așa că m-am gândit că…

Obrajii ei erau la fel de îmbujorați că ai lui. Era emoționată, iar cuvintele pe care tocmai le rostise parcă în grabă sunaseră nefiresc.

— Nu te-am văzut duminică la…

— Ah, asta, zise ea. Da, am fost la înmormântare. Și eu te-am văzut pe tine. Tu trebuie să fii…

— Fiul lui.

— Exact, fiul lui. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu?

Ea păru luată prin surprindere.

— Ah, nu. Nu l-am cunoscut. O să sune ciudat, dar abia am ajuns aici și auzisem de el. De fapt, am mai fost pe la Ackersonul din New York și voiam să văd dacă există un post vacant aici, și apoi, desigur, am auzit ce s-a întâmplat. Așa că am venit la înmormântare. A fost un lucru ciudat din partea mea, știu.

— Nu, nu, zise Harry. Înmormântările sunt publice, nu? Nu sunt doar pentru oamenii care au cunoscut persoana decedată.

— Ba nu, de fapt, cam așa sunt.

Ea zâmbi și un strop din nervozitatea ei se risipi.

— Presupun că așa e, zise Harry, zâmbind și el. Nu-ți face griji. Cum te cheamă?

— Grace. Pe tine?

Îi întinse mâna peste tejghea, iar Harry i-o strânse, recomandându-se. Îi simțea mâna mică într-a lui, degetele reci. Harry intuia că femeia îl minte sau că îl induce în eroare în ceea ce privește motivele pentru care venise la înmormântare sau cele pentru care venise la magazin. Îl cunoscuse pe tatăl ei? Dacă da, atunci de ce ascundea acest fapt?

— De ce te-ai mutat aici? întrebă Harry

— Mă săturasem de viața la oraș și am mai fost aici, pe coasta din Maine. În orice caz, am decis să acționez la primul impuls.

Râse nervos. Avea părul castaniu, aproape negru, iar ochii de un albastru verzui. Avea un nas micuț, ușor în vânt, și o gură îngustă, cu buza de sus subțire, iar cea de jos, groasă. Avea niște sprâncene dese, negre și câțiva pistrui discreți pe frunte, iar Harry aprecie că avea până în treizeci și

ceva de ani, inclusiv că ar putea fi de o seamă cu el.

— Te-ai avântat în locurile astea pur și simplu, fără să ai un loc de muncă? se interesă Harry și regretă imediat întrebarea.

— Exact.

— Unde locuiești?

— Puțin mai sus pe deal, dincolo de pensiune. Știi casa mare din cărămidă, a cărei curte din față e năpădită de buruieni? Acolo stau. Am găsit-o pe Airbnb, are doar o cameră, propriul meu dormitor, dar e practic mai mare decât apartamentul pe care îl aveam închiriat în New York. Și tu? Acum lucrezi aici, la magazin?

— Dau o mână de ajutor. Probabil pe timpul verii, apoi nu știu. Poate mă mut în New York?

— N-o face, spuse ea amuzată.

— Bine.

Obrajii lui Grace se adumbriră. Se trase de lobul urechii negăurit pentru cercel.

— Nu aveți niciun post liber aici, carevasăzică?

— Ah, da. Nu știu. Probabil că e prea curând să luăm o decizie în privința asta, dar pot să aflu și să îți comunic.

— Bine. Ar fi perfect. Pensiunea Kennewick caută o fată pentru postul de hostess, dar am zis să încerc mai întâi aici.

— Să te sun?

— Sigur, zise ea, iar Harry îi întinse un pix. Întoarse un semn de carte Ackerson și își notă numărul. Mulțumesc. Știam că nu sunt mari șanse și nu mă aștept la nimic, așa că…

— O să aflu și te anunț.

— Bine. O să arunc un ochi pe-aici.

— Chiar te rog.

Intră pe un culoar, ieșind din raza vizuală a lui Harry. Avusese parte de o experiență atât de ciudată, încât, pentru o clipă, rămase țintuit locului, rememorând conversația. Ceva din ceea ce spusese femeia respectivă i se păruse deosebit de

ciudat. Pentru moment, nu reuși să își dea seama clar, dar apoi se lumină. Tânăra îl întrebase: „Acum lucrezi aici, la magazin?” Cum știuse că el abia începuse să lucreze acolo? Dar apoi Harry își aminti de înmormântare, de preoteasa care vorbise despre faptul că Bill fusese nespus de mândru de fiul lui care tocmai absolvise facultatea. Asta trebuie să fi fost.

John veni din camera din spate.

— Tocmai am deschis ultima cutie, anunță el. În sfârșit, edițiile Wodehouse. Sunt și câteva ediții princeps. Americane, dar nu e o pierdere totală.

Lui Harry trebuie să i se fi citit oboseala pe față, pentru că John adăugă:

— Du-te acasă. Ai făcut mai mult decât suficient azi aici.

Clopoțelul sună, iar ușa se deschise. Era Grace care pleca.

— Ai văzut-o pe femeia cu care am vorbit? întrebă Harry.

— Când? Adineauri?

— Da. Tocmai a plecat.

— Nu. De ce?

Harry îi spuse lui John că venise să caute de muncă. În sinea lui, nutrea speranța că John va considera necesar încă un angajat la magazin, dar bătrânul doar clătină din cap.

— Nu prea cred. Tu ce părere ai? Ne descurcăm, mai ales când Alice o să decidă să se întoarcă și ea să ajute.

•

Harry se îndreptă cu pași mărunți spre casă. Nu era sigur că mai avea chef de încă o cină intimă cu Alice și fu ușurat când zări o mașină necunoscută (o Jetta albastru-închis) parcată lângă Civicul lui pe alee. Pe plăcuța de înmatriculare scria CSHORE7[8]. Bănui că este mașina prietenei lui Alice, Chrissie, care aproape sigur avea număr de înmatriculare personalizat. Harry urcă până la ușa de la intrare, decorată cu vitralii, și era pe cale să

intre, când se uită printr-una dintre porțiunile vitrate nevopsite. Putea să vadă o parte din bucătărie, unde era o femeie în vârstă, cu spatele la ușă, dar Harry observă că încă purta un impermeabil și o eșarfă de un roșu aprins înfășurată în jurul capului. O vedea din profil, buzele mișcându-i-se de parcă vorbea foarte repede. Nu o recunoscu imediat. Harry rămase locului o clipă, înlemnit pe veranda din față, încercând să decidă dacă era posibil să intre în casă și să se ducă direct în camera lui. Poate dacă deschidea ușa fără zgomot. Dar nu, străina se afla la doar șase metri depărtare, în bucătărie. Nu va avea încotro și i se va face cunoștință cu Harry.

În loc să intre în casă, Harry se duse în curtea din spate, unde era un vechi șopron dărăpănat al proprietății, care fusese unul dintre motivele de căpătâi pentru care pe Bill îl interesase acea casă. Era un spațiu mic, nerenovat, lemnul era degradat, cu crăpături de până la doi centimetri între șipci, dar acoperișul era solid. Planul lui Bill fusese să îl restaureze complet și până la urmă să îl folosească pe post de depozit pentru cărți. Lucrul acesta, desigur, nu se mai întâmplase. Adevărata pasiune a lui Bill fusese achiziționarea cărților. Găsirea spațiilor în care să le depoziteze era o corvoadă pentru care nu-și găsea suficient timp decât atunci când devenea disperat.

Ușa lată de la intrarea în șopron era deschisă, iar Harry traversă curtea noroioasă și intră, acomodându-și încet ochii cu întunericul din interiorul răcoros. Auzi bătaia de aripi a graurilor pitulați pe sub grinzile tavanului. Într-un colț, era un strung vechi, abandonat de locatarii anteriori. Harry își aminti că tatăl lui îl păstrase cu gândul să se apuce de făcut mobilă, iar în acest fel își putea confecționa singur rafturile.

— Poți să-ți imaginezi locul ăsta umplut cu cărți? întrebase el.

Dar în afară de acel strung, de variate obiecte de mobilier de curte și de niște scaune vechi de sufragerie, șopronul era gol. Harry strănută. În ciuda faptului că lăsase ușile acelea late larg deschise, aerul de acolo era îmbâcsit de praf și stătut, iar podelele, pătate de găinaț. Voia să plece de acolo, dar în loc să iasă pe unde intrase, traversă șopronul și ieși prin ușa, de dimensiuni normale, din spate.

Nevrând să se întoarcă în casă, Harry se așeză pe tocul ușii. În fața ochilor i se desfășură priveliștea mlaștinii ce mărginea proprietatea. Harry fu brusc stăpânit de un sentiment revoltător de suferință pură. I se răspândi prin tot trupul ca un acces de greață; înțelegea pe deplin în acel moment faptul că era singur și că viața lui era lipsită de sens și de fericire. Inima îi bătu rapid și, pentru un moment, Harry se întrebă dacă murea, de parcă această conștientizare subită aducea cu sine un fel de atac de cord. Dar simți o ciupitură pe braț și se frecă. Se uită și constată că omorâse un țânțar care lăsase o dâră de sânge.

Bătăile inimii i se domoliră, gândurile acelea teribile risipindu-se la fel de rapid cum veniseră. Cu toate astea, își aminti o conversație extrem de încinsă, ce avusese loc în camera lui de cămin cu câteva luni în urmă. Era cu un student din primul an, pe nume Tyler, pe care Harry îl cunoscuse la clubul de cinema. Ascultau un album de Sparklehorse, iar Tyler se lansase deodată într-o diatribă despre timpul mult prea scurt pe care îl petrecem pe planeta aceasta și despre felul cum, într-o clipită, vom fi cu toții morți, la fel ca toți cei care ne-au cunoscut vreodată, și cu asta, basta. Vorbise de parcă ar fi fost prima persoană căreia i-ar fi trecut vreodată prin minte aceste gânduri sau care le-ar fi dat glas. Din fericire, Paul trecuse pe acolo, schimbase muzica cu o compilație de Henry Mancini și îl forțase pe Tyler să bea un cocktail. Harry se gândi la acea conversație acum, medită

asupra faptului că moartea ambilor lui părinți șterse o secțiune întreagă a propriei lui vieți care exista doar în amintirile lor. Jumătate din ființa lui era deja dispărută; mai mult de jumătate.

Greața și teama se reinstalară, iar Harry se forță să se ridice. Se întoarse prin șopron și merse până în fața casei. Mașina era încă acolo, dar femeia pe care o văzuse în bucătărie stătea acum pe veranda din față, în cadrul ușii, luându-și la revedere de la Alice.

— Harry, ea e Viv. Nu știu dacă v-ați cunoscut.

Femeia se întoarse înspre Harry, ochii ei negri cercetându-i fața. Era foarte slabă, cu obrajii scobiți, și, deodată, eșarfa din jurul capului avea noimă. Probabil că e bolnavă de cancer și face chimioterapie.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, Harry, zise ea cu o voce răgușită. Mă tem că am ratat înmormântarea; am fost plecată.

— E-n regulă, zise Harry, apoi adăugă: Mulțumesc.

În mintea lui, propriul glas îi răsuna tremurat, probabil din cauza privirii intense a femeii. Se forță să nu se uite în pământ.

— Îți mulțumesc pentru vizită, zise Alice.

O prinse de talie și o conduse la mașină. Femeia se mișca repede, de parcă voia să scape de atingerea lui Alice, și se urcă în mașină fără un cuvânt.

Harry intră în casă și simți mirosul de mâncare gătită. Masa era din nou așezată pentru două persoane.

13. ATUNCI

Alice n-o mai văzu pe Gina în vara aceea, după ziua în care înotară împreună. Negase că se culca cu Jake, desigur, dar era dureros de clar că Gina nu

o credea, în special având în vedere că, imediat după ce ieșiseră din apă, Jake se comportase atât de ciudat, insistând ca Alice să-și înfășoare prosopul pe ea. De asemenea, zăbovise cu privirea cam mult asupra Ginei, căreia slipul lui Alice și tricoul lipit de sâni abia dacă o acopereau.

În toamna aceea, Jake și Alice se duseră în Canada și vizitară Montrealul și Quebecul.

— E aproape la fel de bine ca în Franța, zise Jake. Și mult mai ieftin.

Era unul dintre rarele momente în care Jake pomeni de bani. Pentru că Jake lucra la o bancă și purta costume frumoase, iar apartamentul lor avea o priveliște splendidă spre ocean, Alice presupusese întotdeauna că erau bogați și că banii nu vor fi niciodată o problemă. Banii nu contau. Montreal era cel mai elegant loc în care fusese Alice vreodată. În timpul zilei, se plimbau prin oraș, intrând prin magazine, iar noaptea frecventau cele mai bune restaurante. Quebec era și mai și, aproape magic. Se cazară la Le Château Frontenac, un castel mai degrabă decât un hotel. Comandau vin oriunde se duceau și nimeni n-o întreba pe Alice câți ani are. Poate că unii dintre angajații hotelurilor și ospătari bănuiau că erau tată și fiică, dar nimeni nu zicea nimic despre asta niciodată. În ultima noapte, în timp ce se plimbau pe bulevardul principal din Quebec, Jake își puse brațul pe după umerii lui Alice, gest pe care nu îl mai făcuse niciodată.

— Hai să ne întoarcem aici la anul, sugeră Alice. Aici e mai bine ca-n Franța.

— Nu vrei să vizitezi și alte orașe? N-ai fost la New York, nu?

— Bleah. Nu, mulțumesc, zise Alice, gândindu-se la Gina și la eventualitatea de a se întâlni cu ea însoțită de Jake.

Încă nu-și putea scoate din cap imaginea lui Jake și felul în care o privise pe Gina pe plajă.

Pe perioada iernii, Alice își luă o slujbă cu jumătate de normă la o farmacie din centrul Kennewickului. Jake deschisese subiectul, întrebând-o pe Alice dacă nu se plictisește mergând doar la cursuri și petrecând tot timpul acasă.

— Nu, nu chiar, zise ea.

— Nu te deranjează că petreci atât de puțin timp cu alți oameni?

Alice se încruntă și se gândi la asta.

— Petrec timp cu profesorii și vorbesc cu alți studenți, dar știi că prefer să fiu aici cu tine.

— Știu, eu doar…, lăsă fraza neterminată.

— Totul în regulă?

— Totul e minunat. Voiam doar să mă asigur că totul e minunat și pentru tine. Voiam doar să mă asigur că nu ai sentimentul că ratezi alte lucruri pe care le fac fetele de vârsta ta. Cum ar fi să meargă la petreceri. Și să aibă slujbe.

— Cu siguranță nu tânjesc după petreceri. Asta-i clar. Nu prea m-am gândit să mă angajez. Crezi c-ar trebui să-mi găsesc o slujbă?

— Cred c-ar trebui să faci ce vrei. Nu trebuie să faci nimic, evident, dar mi-a trecut prin cap. La farmacia Blethen se fac angajări.

Trimisese CV-ul pentru slujbă și fusese angajată după interviu de către un manager nu cu mult mai mare decât ea, un bâlbâit slăbănog pe nume Jeff. Crezuse că va detesta acea slujbă, mai ales după ce Jeff o avertizase că prioritatea ei de căpătâi era să-i trateze pe clienți cu respect, dar până la urmă ajunse să își îndrăgească munca, inclusiv sarcinile mărunte, cum ar fi să reaprovizioneze rafturile, să se asigure că totul era aranjat la linie și fără cusur în dulăpioare. Partea aceasta a slujbei îi plăcea de fapt mai mult decât să stea la casă, dar nici asta nu o deranja. Partea ei preferată era să scoată banii din casă la sfârșitul turei, să îi socotească și să confrunte rezultatul cu chitanțele, asigurându-se că se identificau. Nu o deranja să interacționeze cu

clienții, dar nu-i plăcea când oamenii o recunoșteau din liceu, fie foști colegi de clasă sau foști profesori. O întrebau întotdeauna despre noile ei preocupări și ea le zicea că ia cursuri la CCM, iar uneori, nu prea des, o întrebau unde locuiește, iar ea le răspundea simplu că rămăsese acasă. De câteva ori, observă cum oamenii se schimbau la față când își aminteau că mama ei murise. Roșeau sau își fereau privirea, încurcați. Era stânjenitor, dar nu dura mult, și de cele mai multe ori nu mai dădea ochii cu ei a doua oară.

Nu era cazul și cu doamna Bergeron, mama Ginei, care venea frecvent și o căuta întotdeauna pe Alice, întrebând-o ce mai face și povestindu-i verzi și uscate despre Gina, de parcă cele două fete rămăseseră cele mai bune prietene.

— A fost nevoită să abandoneze studiile la NYU, pentru că pur și simplu nu mai putea face față și cu programul cursurilor, și cu cel de modeling. Soțul meu e de părere că ar fi trebuit să mai renunțe la o parte din munca de model, dar eu am zis: Ei bine, oricând poate să-și continue cursurile, dar model n-o să poată fi pentru totdeauna. Adică bate fierul cât e cald, nu?

Felul precipitat în care vorbea, trăgând adânc aer în piept la sfârșitul fiecărei fraze, îi amintea mult de Gina.

Odată, când Alice lucra pe culoarul cu deodorante și articole de igienă corporală, doamna Bergeron, vădit încântată, o abordă ținând în mână ultimul număr al revistei *Cosmopolitan*.

— N-o să-ți vină să crezi, Alice, zise ea.

Deschise revista la o reclamă la Jordache și apăru Gina, în pantaloni scurți cu talie înaltă și șosete lungi, alături de alte două fete, într-un spațiu ce părea o cantină de liceu. Reclama viza o nouă colecție de șosete croșetate, iar doamna Bergeron adăugă:

— A mai făcut o ședință foto și pentru blugi, dar nu știe încă dacă o să fie folosite pozele alea. Îți

vine să crezi?

Lui Alice îi venea să creadă (dintotdeauna știuse că Gina va ajunge vedetă), dar clătină din cap către doamna Bergeron și exclamă:

— Uimitor!

— Știu. Cred c-o să trebuiască să cumpăr absolut toate numerele.

Mama Ginei cumpără până la urmă majoritatea numerelor revistei, nu chiar pe toate, și Alice luă unul acasă, citind mai întâi revista din scoarță în scoarță, în timp ce Jake se uita la un meci de hochei, apoi, mai târziu, decupând reclama și ascunzând-o în biroul din fostul ei dormitor. Se tot întreba dacă Gina era fericită și dacă avea un iubit drăguț, acum, că era model. Era posibil, dar se îndoia. Gina arăta foarte slabă în reclamă și Alice se întreba ce fel de pastile lua.

În decursul următorului an, Gina evoluă de la reclama la șosete Jordache, alături de alte două modele, la o apariție într-o campanile promoțională la blugi, de una singură, purtând pantaloni strânși pe corp și cămașă de mătase descheiată. Doamna Bergeron o informă pe Alice că Gina începuse să primească oferte de participare la prezentări pe podium și de apariții pe copertele revistelor, fiind cunoscută sub pseudonimul profesional „Bijou”.

— Ar trebui să-i faci o vizită, Alice, sugeră femeia. I-ar plăcea mult.

— Sunt destul de ocupată aici, răspunse Alice.

— Sunt sigură că te-ar lăsa să-ți iei câteva zile libere de la muncă, iar pe tatăl tău vitreg… nu l-ar deranja dacă ai petrece un timp la New York, nu?

De fiecare dată când doamna Bergeron pomenea de Jake, (întotdeauna folosind sintagma „tatăl tău vitreg”), Alice percepea disprețul din vocea ei. Era evident că Gina îi spusese mamei sale că Alice întreținea relații sexuale cu Jake și că doamna Bergeron dezaproba acest lucru.

— Mai e și școala, zise Alice.

— Vara nu ai cursuri. Uite, dacă-i vorba de bani, aș fi bucuroasă să-ți cumpăr biletul de tren ca să te poți duce. Ca să fiu sinceră, mi-ai face o favoare mie și lui Don doar dacă te duci să vezi ce face. I-ar prinde bine o prietenă de acasă, sunt sigură.

— O să mă gândesc la asta, erau cuvintele cu care Alice încheia întotdeauna conversația.

De fapt, rugămințile doamnei Bergeron de a-i vizita fiica în New York o făceau pe Alice să se simtă bine. Era clar că era ceva în neregulă, că viața de model nu însemna doar restaurante elegante, bărbați chipeși și petreceri sclipitoare în New York. Oare Gina se afunda în probleme? Alice începu să își imagineze că o vizitează, găsind-o dependentă de droguri și abuzată în vreun apartament mizer de la ultimul etaj al unei clădiri din centru, ca acele fete din *Căutând-o pe Susan*. Și-o imagina într-o stare jalnică, cu urme de ace pe brațe, plângând întruna. Acesta deveni unul dintre scenariile preferate pe care Alice le rula în minte atât de des, încât începu să se gândească serios la ideea de a o vizita pe Gina în New York, pentru ca totul să se petreacă aievea.

Nu se duse până la urmă, dar în toamnă, înainte de începerea penultimului an de colegiu, doamna Bergeron veni în farmacie să o anunțe pe Alice că Gina urma să vină acasă pentru câteva săptămâni, că era pur și simplu extenuată de atâta muncă și avea nevoie de o pauză.

— O să treci pe la noi într-o seară, nu, Alice?

— O să mă gândesc la asta, zise ea.

— Bine, zise doamna Bergeron. Dar o să te cicălesc în continuare cu întrebările, fie că-ți convine sau nu.

Agită amenințător un deget spre Alice, afișând un zâmbet care îi dezgolea dinții, moștenire de familie. Într-adevăr, o cicăli în continuare cu întrebările și, într-un final, într-o vineri seară de la sfârșitul lui septembrie, Alice se dădu bătută, atunci când doamna Bergeron își făcu apariția

împreună cu Gina la farmacie și o implorară să vină la cină în acea seară.

— Ai alte planuri? întrebă Gina. Dacă ai alte planuri, atunci…

Alice avea planuri, dar doar cu Jake. Era o vineri seară, ceea ce însemna că el se întorcea acasă cu flori și o sticlă de vin bun. Uneori, se oprea la noul magazin de casete video care se deschisese pe strada York și alegea un film. Dar, chiar și așa, probabil că nu l-ar deranja dacă Alice se ducea la cină la familia Bergeron. Ei bine, poate l-ar deranja un pic, dar și-ar menține o atitudine stoică. Alice voia să dea curs invitației doar ca să scape de gura doamnei Bergeron. Dacă nu se ducea în seara aceea, probabil că insistențele femeii ar fi continuat.

— Bine, vin în seara asta, acceptă ea.

— Iuhuu! exclamară într-un glas Gina și mama ei.

— Doamne, mâncăm burgeri în seara asta, dar măcar sunt făcuți în casă, precizează doamna Bergeron.

— Preferații mei, zise Gina, lungind vocalele.

În noaptea aceea, Jake se întoarse de la bancă cu o sticlă mare de Zinfandel alb, dar fără flori și fără film. Părea obosit, iar când Alice îi spuse că avea în plan să ia cina acasă la familia Bergeron, se strâmbă, dar nu se împotrivi. Chiar înainte să plece, îi spuse totuși:

— Nu le vei spune nimic, nu? Despre noi?

— N-o să le zic nimic, doar nu crezi că… Adică, au trecut doi ani și sunt femeie matură de-acum.

— Crede-mă, Alice, n-o să înțeleagă. Ei cred că eu profit de tine. Trăim în America. Poporul ăsta a fost fondat de puritani. În alte țări, ar înțelege perfect relația dintre noi, dar nu aici.

— N-o să le spun nimic. N-aș fi făcut-o oricum. Nu-i treaba lor.

Alice traversă orașul în mașina lui Jake, ascultând caseta pe care acesta o lăsase în

casetofon. Era „Genesis”, Phil Collins cântând cuvântul „Mama” iar și iar. Se plictisi de ea și derulă înainte până la melodia „That’s All”. După ce trase pe aleea familiei Bergeron, ascultă cântecul până la capăt. Peste casa familiei Bergeron, cerul era pictat în nuanțe întunecate de albastru; parterul clădirii era din cărămidă, iar etajul, vopsit galben, cu jaluzele negre la ferestre. Curtea din față era de un maro uniform după seceta din vară, presărată cu un covor de ace de pin portocalii. Când melodia se termină, Alice se întrebă dacă seara aceea marca începutul căderii de pe piedestal a Ginei. Ce zisese mama Ginei, că era extenuată? Alice opri motorul.

Gina nu părea extenuată în timpul cinei. Ba, dimpotrivă, părea ușor hiperactivă, întrerupând constant pe oricine, ca să își dea ea cu părerea, plimbând mâncarea prin farfurie, tăindu-și burgerul în bucățele cu furculița și cuțitul, motiv pentru care fu ironizată de ceilalți membri ai familiei.

— Vrei cumva bețe chinezești, G? întrebă tatăl ei. Mănâncă sushi acum, îi zise lui Alice.

— Toată lumea mănâncă sushi, tată, zise Gina.

— Nu și în Maine. Aici gătim pește.

— Bate palma, zise sora cea mai mică a Ginei și își lovi palma de cea a domnului Bergeron.

Alice fu mai mult tăcută în timpul mesei, cu excepția ocaziilor când i se puneau întrebări directe, fie despre slujba ei la farmacie, fie despre cursurile pe care le urma la CCM. Nu o întrebă nimeni despre Jake, cel puțin în timpul mesei. Se simți ciudat pe tot parcursul cinei, nu neapărat stânjenită, ci ca un străin aruncat în sânul unei familii tipic americane, unde se făceau tot felul de glume personale. Era o atmosferă diferită, mult mai gălăgioasă decât era ea obișnuită cu Jake, când erau doar ei doi și totul era perfect și civilizat. O părticică din ea era geloasă, doar pentru că era foarte relaxant să nu fii tot timpul în centrul

atenției, iar ochii celuilalt să nu fie ațintiți în permanență asupra ta; apoi Alice se uită la Gina, la felul în care ochii ei fugeau de la un membru al familiei la altul, urmărind-o cum se trage cu degetele de lobul urechii până îl înroși, și gândi: „Nu, viața de familie e haotică și imprevizibilă. Cine și-ar dori asta?”

După cină, când fetele cele mai mici primiră sarcina să strângă masa, Alice o surprinse pe Gina aruncându-i mamei sale o privire rapidă și apoi zicând cu precauție:

— Regulă nouă: femeile mature sunt scutite de curățenie.

— Regulă nouă? zise domnul Bergeron.

Gina se ridicase în picioare.

— Alice, hai să ieșim afară o clipă.

— Trebuie să-și ia doza, zise sora mai mică a Ginei, mimând că trage un fum din țigară.

— Vin și eu, zise doamna Bergeron, în timp ce Alice se ridica de la masă, subit temătoare.

Era o vreme plăcută pentru luna septembrie; cerul întunecat era plin de stele. Gina își aprinse o țigară chiar înainte să se trântească ușa de plasă, apoi se așeză pe unul dintre scaunele de pe terasă. Îi oferi pachetul lui Alice, care refuză.

— Fată deșteaptă, zise doamna Bergeron, sprijinindu-se de masa de exterior.

Alice se așeză lângă Gina chiar pe muchia unui scaun. Își exprimă aprecierile pentru cină și apoi întrebă imediat despre frate cel mai mare al Ginei, Howie, care lipsise în seara aceea. Prin asta, intenționa să evite discuția pe care intuiția ei o anticipa. Doamna Bergeron răspunse că Howie umbla cu rucsacul în spate prin Europa și avea îndoieli că se va mai întoarce vreodată. În timp ce vorbea, Alice simțea privirea Ginei asupra ei. Se întoarse spre ea exact când fata își stingea mucul de țigară de talpa sandalei.

— Ar trebui să…, începu Alice, dar Gina o întrerupse.

— Alice, vreau să vorbim despre Jake.

— Și eu la fel, zise doamna Bergeron.

— Bine, zise Alice.

Simțea cum îi urcă sângele în obraji, încălzindu-i fața.

— Amândouă considerăm că este un pic ciudat faptul că încă locuiești cu el, zise Gina, scoțând încă o țigară din pachetul ei Parlament. Știu că e tatăl tău vitreg, dar nu a avut o relație foarte lungă cu mama ta. Tu ai locuit cu el mai mult timp decât a locuit el cu mama ta.

— Unde altundeva ar trebui să mă duc? zise Alice, furia făcându-i pieptul să se încordeze, având senzația că scuipase cuvintele. Nu am familie. El îmi plătește cursurile, Gina.

— Nu te judecăm, draga mea, zise doamna Bergeron. Ne facem griji că Jake profită de tine, iar dacă e așa, vrem să știi că ai opțiuni.

— Ce vreți să spuneți?

— Ți-o aduci aminte pe Maddy, nu? vorbi Gina. A zis că te-a văzut la un restaurant din Portland cu Jake și că vă comportați ca un cuplu.

— Cum adică ne comportam ca un cuplu?

— Nu asta contează, interveni doamna Bergeron. Ceea ce vrem să știm este dacă tu te simți confortabil în situația în care te afli, oricare-ar fi aceea. Atâta tot. Dacă ne spui că tu și Jake sunteți fericiți împreună, vreau să zic, cine suntem noi să…

— Mie nu-mi pasă dacă sunteți fericiți împreună, zise Gina, ridicând puțin tonul. E dezgustător, Alice! Ești o fată tânără și frumoasă și îl lași pe libidinosul ăla nenorocit să facă ce vrea cu tine.

— Gina…, zise doamna Bergeron.

Alice se ridică. Simțea cum lacrimile îi înțepau ochii și chiar nu voia să plângă. Scană rapid curtea din spate împrejmuită de gard, ca o pisică atunci când caută o ieșire, apoi se îndreptă spre poarta cu

zăvor ce dădea spre aleea din față. Gina fugi după ea.

— Scuze, Alice, întoarce-te. Vrem doar să vorbim cu tine.

Alice nu se opri, neavând încredere în vocea ei. Când ajunse la poartă, Gina o apucă de umăr. Fără să gândească, Alice se roti pe loc și apucă mâna Ginei, trăgând-o spre gura ei și mușcând-o pe Gina la baza degetului mare. Gina țipă și își trase mâna cu o smucitură. Preț de o clipă, amândouă rămaseră acolo, Gina ținându-se de mână, Alice, încremenită, șocată de propria pornire violentă. Doamna Bergeron sărise ca arsă când o auzise pe Gina țipând, iar acum venea spre ele, zicând:

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Alice se împinse în poartă și fugi spre mașină. Putea simți gustul sângelui Ginei în gură.

Când ajunse înapoi acasă, Jake era încă treaz, cu privirea sticloasă, uitându-se la televizor, cu un păhărel de coniac pe genunchi.

— Cum a fost? întrebă el.

— Bine, zise Alice.

— Ce-au avut la masă?

— Burgeri, zise ea, iar Jake zâmbi. A fost cam multă gălăgie, sinceră să fiu, toți vorbeau unii peste alții. Mi s-a făcut dor să fiu aici.

— Ei bine, ești aici acum, zise Jake, ajustând fotoliul ca să se poată ridica mai confortabil, aproape vărsându-și băutura. Hai să ne băgăm în pat.

Alice urcă scările, încântată că își controlase emoțiile în fața lui Jake. Pe drum, înapoi spre casă, se consolase cu ideea că nu o mușcase prea rău pe Gina, că dinții ei abia dacă îi străpunseseră pielea și că oricum fusese vina Ginei. Ea fusese cea care o brutalizase, iar Alice doar încercase să scape. Era un fleac. Apoi își spuse că toată conversația din curtea din spate nu se întâmplase niciodată și că avusese parte, pur și simplu, de o seară enervantă. Dacă își imprima credința aceasta în minte, putea

ține în frâu furia pe care o simțea față de Gina și din cauza căreia îi venea să urle. Se spălă pe dinți, apoi se schimbă în pantalonii de pijama și într-un tricou jerpelit.

Sub așternuturi, își calmă cu grijă corpul, închise ochii și începu să se relaxeze. „Fusese o cină plăcută la familia Ginei acasă. Nimic mai mult". Dar cuvintele pe care încerca să le șteargă din memorie îi tot reveneau. Gina numindu-l pe Jake „libidinosul ăla nenorocit". Tonul condescendent al doamnei Bergeron, vorbindu-i lui Alice de parcă ar fi fost vreo fetișcană. Apoi își aminti senzația pe care o avusese când o mușcase pe Gina de deget. Corpul ei era atât de încordat, că o luă tremuratul. În timp ce Jake își aplica, în baie, crema de față, Alice ieși de sub așternuturi și se dădu jos din pat.

— Vrei ceva de jos? îl întrebă pe Jake, iar el clătină din cap.

În bucătărie, își pregăti un White Russian, cu multă vodcă, și își propuse să îl bea încet, ca să nu ajungă ca maică-sa. Bău jumătate cu înghițituri mici și scurte și începu să se simtă mai bine. Normal că o vor critica. Nu știau ce fel de relație are ea cu Jake. Sau poate că știau și doar erau geloase. Mai degrabă asta avea sens. În timp ce își pregătea cea de-a doua băutură, auzi un ciocănit vag și crezu, pentru o clipă, că e Jake care coboară treptele. Ieși din camera de zi. Se auzi iar ciocănitul și își dădu seama că bate cineva la ușă. Se duse și se uită pe vizor. Era Gina.

14. ACUM

A doua zi, de fiecare dată când suna clopoțelul de la intrarea în magazin, Harry spera să fie Grace, care se întorcea pentru a afla mai multe despre posibila slujbă. Nu era convins că se va întoarce

(de ce ar face-o, de vreme ce îi spusese că o va suna?), dar fu dezamăgit oricum. Se gândise obsesiv la conversația lor din după-amiaza precedentă, zicându-și că era adevărat ceea ce susținuse femeia: faptul că era nou-venită în oraș, în căutarea unei slujbe. Dar nu era adevărat, nu? În mod cert, venise cu alt scop decât acela de a căuta un loc de muncă. Altfel, de ce să fi participat la înmormântare și de ce să fi dat târcoale casei în prima noapte când se întorsese el în Maine?

Dar, de fiecare dată când suna clopoțelul de la intrare, era fie un client (de obicei, venit să își prezinte condoleanțele, nu să cumpere o carte), fie Alice, care se opri o dată, la prânz, ca să aducă sandvișuri cu pui, și din nou după-amiază, pentru că ieșise după niște cumpărături și voia să verifice dacă Harry și John au nevoie de ceva. Cina acasă în seara precedentă fusese mai puțin intimă și mai puțin incomodă decât cu o seară în urmă, dar asta doar pentru că Harry îi spusese că nu se simte bine, refuzase orice fel de alcool și mâncase în timp record. Își petrecuse seara în camera lui, terminând romanul lui Ed McBain și începând altul, dar mai ales gândindu-se la tatăl lui și la ce s-ar fi putut întâmpla pe potecă în acea după-amiază. Se gândi și la Alice, trecându-i prin minte imagini erotice. Își tot amintea cum arăta în vara aceea când abia se căsătorise cu tatăl lui, sutienul verde de baie și pantalonii scurți de blugi, atât de scurți, că i se vedea jumătate din fese. Își dădu seama că patru ani de facultate nu-i șterseseră din minte imaginea aceea.

La patru și jumate, când devenise clar că Grace nu va mai trece din nou pe la magazin, își scoase telefonul și tastă numărul, salvându-l la contacte. În loc să o sune, îi scrise un mesaj.

„Sunt Harry de la librărie. Vrei să bem ceva diseară?”

Apăsă tasta „Trimite”, întrebându-se neliniștit dacă astfel nu cumva îi dădea speranțe deșarte cu

privire la angajare. Lew sări în poală la Harry, făcându-l să tresară. Pisoiul nu obișnuia să facă asta decât dacă era ignorat o vreme, după care găsea prilejul de a-ți sări în brațe când nu erai atent. Cu o mână, Harry îi mângâie blana încâlcită, iar cu cealaltă îi scrise un alt mesaj lui Grace.

„Nu e de lucru aici, cel puțin nu încă. Voiam doar să bem ceva”.

Clătină rapid din cap, dezaprobând cele două mesaje stupide.

— Ești bine, prietene? întrebă John.

Lew se tolăni în poală la Harry și se puse pe tors.

— Ah, scuze. Mă uitam prin telefon.

Chiar în acel moment îi vibră telefonul pentru că primi răspuns de la Grace.

„Sigur, când?”

Căzură de acord să se întâlnească la Village Inn într-o oră. Harry plecă mai devreme de la librărie, gândindu-se să se ducă acasă, să-și schimbe tricoul negru cu o ținută mai adecvată pentru o întâlnire, dar apoi decise că ar fi mai bine să-și petreacă timpul așteptând-o pe Grace la bar.

Village Inn era o clădire imensă, colonială, restaurată și transformată într-un mic hotel. Harry mai fusese acolo de câteva ori, ca să ia cina cu tatăl lui, sau cu tatăl lui și cu Alice. Văzuse barul, dar nu intrase. Era un mic alcov ce ieșea din holul principal, cu lambriuri de lemn și doar opt scaune capitonate de-a lungul barului. Nu era nimeni când ajunse Harry, nici măcar barmanul. Se așeză pe un scaun. Tejgheaua din stejar a barului, lăcuită, strălucea, iar lumina palidă cădea pe sticlele scumpe expuse în spatele barului. Harry era obișnuit cu baruri ieftine de studenți modest decorate. În timp ce încerca să se decidă ce să comande, se ivi barmanița. Era un zdrahon de femeie cu tatuaje pe ambele brațe. Avea părul oxigenat și purta niște ochelari cu ramă groasă. Tresări când îl zări pe Harry.

— De unde-ai apărut, drăguță? zise ea, iar Harry întrebă dacă barul e deschis.

— E deschis. Cu ce să te servesc? Îmi arăți, te rog, buletinul?

Harry scoase permisul de conducere, i-l arătă barmaniței și își comandă un bourbon cu bere de ghimbir. Barmanița îi prepară băutura într-un pahar de whisky, decorându-l cu o felie subțire de lămâie, apoi își îndreptă atenția spre mobilul ei, care era conectat la boxe, alegând o melodie, o voce gravă de bărbat acoperind tobele, basul și saxofonul. Harry se uită la propriul telefon în timp ce femeia își făcea de lucru prin bar, mutând sticle sau tăind fructe. Mai era jumătate de oră până când trebuia să apară Grace. Harry își propuse să își bea cocktailul pe îndelete. Era nerăbdător să o revadă pe Grace, întrebându-se ce impresie îi făcuse invitația lui. Nici el nu știa ce să creadă. Îi dăduse întâlnire, sau încerca să afle ce legătură ar fi putut avea cu tatăl lui? Probabil că din ambele motive, deși era mai simplu să își închipuie că se află într-o misiune de aflare a unor informații.

Harry mai avusese două relații importante în timpul facultății. Prima fusese cu Florence Lee, o fată pe care o cunoscuse în prima săptămână la Mather, pe când lucrau amândoi ca voluntari la cinematograful administrat de studenți. În prima lor noapte împreună stătuseră treji până la răsărit, vorbind despre noul curent francez și despre romanele lui Vonnegut. De fapt, mai mult vorbise ea, dar era ca și cum ar fi exprimat gândurile amândurora cu voce tare. Următoarea noapte stătuseră treji până la răsărit și făcuseră sex. Cele două nopți fură suficiente pentru a-l convinge pe Harry că Florence Lee era marea iubire a vieții lui. Fuseseră nedespărțiți în primăvara următoare, când Harry descoperise că încă și-o mai trăgea cu iubitul ei din liceu, din Long Island. Fusese de neconsolat și se gândea foarte serios să plece de la Mather. Paul Roman, pretinzând că nu o plăcuse

niciodată pe Florence, îl scosese în cele din urmă din starea aceea.

Apoi Harry începuse să-și petreacă timpul cu prietena lui Paul, Kim, atât de diferită de Florence, cerebrală, depresivă, extrem de atrăgătoare. Era studentă la teatru, sarcastică din cale-afară, purta rochii retro și fuma American Spirits. Au rămas apropiați pe tot parcursul anului al doilea, Harry o ajutase pe Kim să treacă peste decepția propriei relații complicate, marcată de abuz emoțional, cu un alt student de la teatru pe nume Antoine. Când Kim reuși să se descotorosească într-un final de Antoine, la începutul penultimului an, Harry și Kim începură să se dedea la tot felul de jocuri sexuale, inițial în glumă. Căzură de acord să nu mai spună nimănui și să o ia încet, ținând cont de faptul că fiecare era afectat de relația sexuală anterioară.

— Cât de încet? întrebă Harry, în prima dimineață după ce Kim petrecuse noaptea la el în pat.

— Când o să ningă, o facem. Cum sună asta?

Harry ridică jaluzelele de la fereastra camerei de cămin și privi cerul albastru. Era abia la începutul lui noiembrie, iar majoritatea copacilor își păstraseră încă frunzele multicolore.

— Prima zăpadă, serios?

— Sigur. Sună perfect. Când ninge, te las să îți introduci penisul în vaginul meu.

Fata își prindea sutienul la spate și zâmbea larg.

— Promiți?

— Promit.

Până la mijlocul lui decembrie nu dăduse nici măcar o fulguială, iar meteorologii prognozau un Crăciun fără zăpadă, categoric. Toamna blândă se transformase într-o glumă constantă între Harry și Kim, vremea conspirând împotriva lor. În ultima noapte din semestrul de toamnă, Harry mai avea un singur referat de scris, cinci pagini despre

Reforma protestantă. Tocmai termina, când primi un mesaj de la Kim.

Gata?

Aproape.

Hai încoa' când termini.

După ce mai citi o dată lucrarea, trimițând-o apoi pe e-mail profesorului său, Harry își puse fularul la gât și traversă campusul până la camera de o persoană a lui Kim din Hubbard Hall. Era frig, iar cerul, împânzit de stele. Se uită la ceas înainte să bată la ușa ei – era trecut de miezul nopții –, dar știa că o va găsi trează. Fata deschise ușa; ochii îi străluceau și era agitată. Harry intră în camera plină de fulgi de nea decupați (trebuie să fi fost sute), lipiți pe pereți, pe tavan, până și pe podea erau împrăștiați.

— Ta-da, îl întâmpină ea cu glas tremurând, iar Harry știu în clipa aceea că așteptarea fusese o greșeală.

O simțea în stomac și afișă un zâmbet care spera să pară autentic.

Kim îl aruncă pe pat (care era de asemenea acoperit cu fulgi de nea) și îi ceru să „facă dragoste" cu ea, dar el simți cum toată dorința îi părăsește corpul. Chit că din cauza falsității momentului sau a faptului că nu nutrise niciodată sentimente intense pentru Kim, știa că nu va merge. Totuși, încercă, iar la răsărit, când era clar că nu se va întâmpla nimic, se prefăcu adormit, ascultând-o pe Kim plângând încetișor în perna de lângă el.

Următorul semestru, Harry și Kim conveniră să fie doar prieteni. Fu stânjenitor o vreme, dar până la urmă lucrurile reveniră la normal. Harry își spunea că, de fapt, relația lor ratată fusese consecința unei nepotriviri (că nici nu ar fi trebuit să încerce), dar, în sinea lui, era îngrijorat de asta. Era atras sexual doar de fete care nu îl doreau sau de femeile pe care nu le putea avea niciodată, precum mama lui vitregă?

Spre sfârșitul ultimului an, Harry și Kim începuseră să se mai hârjonească din când în când și, într-o noapte, Kim, mai beată decât o văzuse vreodată, îi declară că el era singurul băiat pe care îl iubise vreodată. Harry rămase tăcut. În ziua următoare, Kim pretindea că nu mai știa nimic din noaptea trecută, dar Harry nu era atât de convins. Își puse în cap să nu o mai ducă de nas, căci, de fapt, asta făcuse. Dar acum nu mai conta. Ea era în programul „Predă pentru America” în Baton Rouge, iar Harry era în Maine.

— Încă unul? întrebă barmanița.

— Ăă, sigur, zise Harry, verificând ora la ceasul de la mână.

Era exact ora stabilită cu Grace. Se întoarse și o văzu îndreptându-se spre bar, într-o rochie albastru-închis, lungă până deasupra genunchilor.

— Elegant, zise ea, uitându-se în jur în timp ce se așeza pe scaunul de lângă Harry.

Barmanița îi puse lui băutura în față și o întrebă pe Grace ce dorește. Ea se uită la oferta restrânsă de beri la draft și comandă un Shock Top.

— Ai avut noroc cu slujba?

— Nu încă. Oricum, nu mă grăbesc. Cum e la librărie?

Oarecum din cauza emoțiilor, Harry se pomeni că îi povestește lui Grace nu numai despre munca lui la magazin, ci și despre temerile lui privind viitorul afacerii. Și al lui.

— Nu vrei să preiei afacerea? întrebă Grace.

— Nu chiar. Chiar de-aș fi vrut, aș fi fost mai interesat să lucrez la Ackersonul din New York, cu toate că nu îi mai aparține tatălui meu… nu i-a mai aparținut tatălui meu. Nu mă prea interesează să locuiesc aici, în Maine, cu Alice, pentru tot restul vieții.

— Alice e… mama ta vitregă?

— Da, scuze. E a doua soție a tatii. Mama mea a murit când eram în liceu.

— Și cum e Alice?

Grace își terminase berea și probabil că îi făcuse semn barmaniței, pentru că încă o halbă plină apăruse în fața ei, alături de un mic bol de snackuri.

— E…, Harry căută cuvântul potrivit, zicând într-un final: bine.

Grace râse.

— Ce vag te exprimi!

— Sincer să fiu, nu o cunosc atât de bine. S-a căsătorit cu tatăl meu pe când eu mă pregăteam să plec la facultate. Eram concentrat îndeosebi pe soarta mea la vremea aia și nu m-am obosit să o cunosc mai bine (o imagine cu tânăra soție a tatălui său, în bikini, îi trecu prin minte lui Harry), cel puțin nu îndeaproape. Este de o sinceritate debordantă, ceea ce m-a făcut întotdeauna să mă simt puțin stânjenit în preajma ei. Tatăl meu a fost întotdeauna foarte închistat, nu își exterioriza sentimentele, spre deosebire de mama, care, pe deasupra, mai era și sarcastică, iar asta ajuta mult. Alice nu prea are simțul umorului. Uneori, cred că tatăl meu s-a îndrăgostit de ea pentru că îi aducea aminte de Maine, iar el chiar și-a dorit să se întoarcă aici.

— De ce îi amintea de Maine?

— Nu știu. E o fire directă, deloc complicată sau înclinată spre depresii. E de modă veche. A avut grijă de el în felul în care i-a purtat de grijă mama lui, probabil. Sună groaznic.

— Nu chiar, zise ea, lingându-și niște spumă de pe buza de sus.

— Spune-mi despre tine, o provocă Harry, sorbindu-și băutura, surprins să constate că nu mai rămăsese în pahar decât gheață.

— Chiar trebuie? zise Grace, râzând.

— Nu trebuie. Sunt doar curios. Câți ani ai?

— N-ar trebui să întrebi asta, dar nu mă deranjează. Douăzeci și cinci.

— Unde-ai crescut?

— În Michigan, apoi am făcut școala în New York și acum locuiesc aici, în Kennewick, Maine.

— Și visul tău e să lucrezi într-o librărie?

— Adevărul e că, așa cum ți-am mai spus, știu magazinul Ackerson din New York. Locuiam pe aceeași stradă și mergeam acolo tot timpul. Îmi plac cărțile vechi. Știam că mai există un al doilea Ackerson aici, iar ăsta e în parte motivul pentru care am ales Kennewick. Nu ca să lucrez la librărie, deși evident că mi-ar plăcea, ci mai ales pentru că voiam să mă mut pe coastă, în Maine; când am aflat că librăria de pe strada mea are un magazin geamăn în Kennewick, am luat asta ca pe un semn. De-asta am ales locul ăsta și de-asta am venit la înmormântarea tatălui tău. Mi se pare că nu mă crezi.

— Serios? Nu, continuă.

Dar lui Harry îi venea greu să o creadă. Părea că repetase această poveste și, în timp ce o spunea, ochii ei se mișcau de colo-colo, niciodată rămânând într-un punct.

— Asta-i tot. Asta-i povestea mea.

— De ce-ai plecat din New York?

— De ce crezi?

— Probleme cu băieții?

— Ha. E și ăsta un fel de-a spune, dar da, de-asta am plecat din New York.

Barmanița îl întrebă pe Harry dacă mai vrea ceva de băut. El nu mai mâncase nimic în afară de sandvișul cu pui de la prânz, iar cele două bourbonuri cu bere de ghimbir fuseseră totuși destul de tari. În schimb, comandă o bere, același sortiment comandat de Grace. După ce i-o aduse, cu o felie de portocală pe buza halbei, barmanița luă telecomanda și porni televizorul cu ecran plat, încastrat în bar. Jucătorii echipei Red Sox alergau pe terenul stadionului Fenway.

— Ești fan baseball? întrebă Grace, intenționând în mod clar să schimbe subiectul.

— Doar la bine, presupun. Când Red Sox ajung la faza eliminatorie, încep să îi dau atenție. Tata era mare fan.

Deodată, Harry își dădu seama că tatăl lui nu va mai urmări vreodată vreun meci al echipei Red Sox, nu va mai citi vreodată vreo statistică, nu se va mai plânge de vreun aruncător.

— Dar tu?

— Nu chiar. Sunt fan fotbal. Fotbal european, vreau să zic. Țin cu Man United.

— Cum vine asta? întrebă Harry.

O ascultă vorbind despre fotbal, despre faptul că practicase acel sport toată viața ei și că începuse să se uite la meciurile din Premiere League când apăruseră difuzate și de posturile americane, cu zece ani în urmă. Vorbea despre jucători de parcă Harry auzise de ei. Acum, că nu mai avea nimic de ascuns, îl privea în ochi și timbrul vocii i se schimbase puțin. Se relaxase, iar Harry putea să și-o imagineze la cincisprezece ani, o jucătoare de fotbal bătăioasă și pistruiată, cu părul brunet, lung, evoluând pe un teren din Vestul Mijlociu.

Harry își termină berea și mâncă felia de portocală.

— Ți-e foame? întrebă Grace.

— Da. Probabil ar trebui să merg acasă, pentru că sunt sigur că Alice a gătit vreo trei feluri de mâncare. Cam asta face de când a murit tata.

— Și eu ar trebui să mănânc ceva.

— Te-aș invita, dar…

— Nu, nu. Te rog. Am mâncare acasă. E cazul să plec și eu oricum.

Afară era încă lumină, dar soarele se ascundea după un pâlc de nori negri abătuți dinspre vest. Se auzeau bubuiturile îndepărtate ale tunetelor.

— Te conduc până acasă.

— Nu e nevoie.

— E oarecum în drumul meu.

Urcară panta dinspre sat, oprindu-se în fața imensei case victoriene din cărămidă roșie, în care

se afla camera închiriată de Grace. O Mazda RX-7 veche era parcată în față, iar Harry se întrebă dacă era a ei.

— Hai să mai facem asta o dată, sugeră Grace, în timp ce câțiva stropi de ploaie începură să cadă pe trotuar.

— Mi-ar face plăcere, zise Harry.

Se întoarse și o luă spre casă, întrebându-se dacă va ajunge înăuntru înainte să înceapă serios să plouă, când auzi pașii lui Grace urmărindu-l.

— Așteaptă, zise ea, iar el se întoarse.

Pentru un scurt moment, Harry crezu că va continua să vină spre el și îl va săruta, dar ea se opri, suflând greu, și zise:

— De fapt, îl cunoșteam un pic pe tatăl tău din New York. De la Ackerson.

— Ah, zise Harry.

— Mă simțeam prost că te-am mințit în legătură cu asta.

— De ce-ai făcut-o?

— Nu știu. Nu voiam să crezi… Nu ne cunoaștem așa bine.

— E-n regulă.

— Noapte bună din nou, zise ea, mergând cu spatele și zâmbind, dând ușor din cap, gest ce părea să spună că se simțea mai bine acum, că mărturisise adevărul.

Dar nu spusese adevărul, cel puțin nu tot adevărul. Harry era convins de asta.

15. ATUNCI

Stăteau pe plajă împreună, sus, lângă zid, fiecare pe câte una dintre pietrele plate îngrămădite în jurul marcajului de flux. Era vremea fluxului, și câte un val spăla din când în când nisipul la picioarele lor. Gina avusese intenția să intre în casă, dar Alice apucase să iasă, trăgând-o după ea și propunându-i să stea de vorbă pe plajă. Era clar că Gina era fie beată, fie sub influența vreunui drog. Ochii îi erau injectați și tulburi, iar cuvintele i se împleticeau în gură. Alice o ținu de braț în timp ce merseră spre apă.

— Îmi pare rău, Al, zise Gina, dar *trebuia* să zic ceva, pentru că dacă n-aș fi făcut-o, aș fi gândit același lucru în continuare, dar acum relația noastră e distrusă, și tu ești singura mea prietenă din Kennewick, singura prietenă adevărată, și acum mă urăști.

— Nu te urăsc, zise Alice.

— Nu știi cum e în New York. Eu, ce să zic, nu am încredere în nimeni. *Nimeni*. Toată lumea îmi spune că sunt frumoasă și toată lumea mă asigură că sunt o mare vedetă, dar nu sunt, Al. Margery, o știi pe Margery?

Alice n-o știa, dar încuviință din cap. Erau aproape de plajă, vuietul constant al oceanului înăbușind cuvintele Ginei. Alice o lăsă să vorbească. Îi spuse o poveste lungă, dezlânată despre managerul ei, Margery, și despre faptul că Margery era singura în care credea că se putea bizui, dar se dovedise că nu poate avea încredere în nimeni. În timp ce vorbea, Alice se uită la locul în care o mușcase pe Gina de mână. Rana îi era bandajată și, chiar și în lumina palidă a lunii, Alice putea vedea petele negre în locurile unde țâșnise sângele. „Eu am făcut asta”, gândi ea. Își aminti senzația pe care o simțise când dinții i se înfipseseră în carnea Ginei.

— Dar am încredere în *tine*, continuă Gina. De-asta nu pot să te pierd, Al. Nu pot să te pierd și nu îmi pasă ce faci cu soțul mamei tale. Nu e treaba mea și n-ar fi trebuit să deschid subiectul vreodată. Adică fă ce vrei, nu?

— Nu facem nimic.

— Hei, înțeleg, Al. E atrăgător. Și eu aș face-o cu el.

Preț de o clipă, cuvintele Ginei îi provocară lui Alice impulsul de a lua prima piatră întâlnită în cale și de a o lovi pe Gina drept în față. În schimb, zise:

— Hai să facem o baie.

Gina își roti capul spre întinderea de smoală a oceanului, aproape ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama de prezența acestuia.

— Serios? zise ea.

— Sigur, de ce nu?

— O să-nghețăm.

— Ba nu. Ți-e doar frică. O să fie nemaipomenit.

Gina se holbă la apă o clipă, apoi spuse:

— Sigur. Bine.

Zâmbi, aplecându-se spre Alice. Se simți un iz chimic în respirația ei, ca spirtul. Se ridică în picioare.

— Hai să facem o baie. O putem considera una simbolică, un nou început pentru noi două.

Își împinse blugii în jos pe picioarele lungi, dezechilibrându-se pe pietre, apoi își trase puloverul și tricoul peste cap. Alice purta în continuare doar pantalonii de pijama și tricoul, pe care și le scoase, simțindu-se stânjenită și vulnerabilă, dar având dorința de a intra în apă. Ochii Ginei scanară în fugă corpul gol al lui Alice, care rezistă impulsului de a-și acoperi sânii; aceștia păreau deodată ciudați și cărnoși pe lângă pieptul plat al Ginei și sfârcurile ei mici și negre.

— Nu pot să cred că facem asta, zise Gina. O să înghețăm.

Își scoase bandajul de la mână și îl aruncă în nisip.

— Apa probabil că e mai caldă decât aerul acum, zise Alice, pășind de pe pietre pe nisipul ud și tare.

Imediat ce intră în apă până la glezne, își dădu seama că temperatura apei era oarecum egală cu cea a aerului. Era ca și cum ar fi pășit în nimic. Se retrase, în timp ce Gina zbură pe lângă ea, dând din mâini și țipând, izbindu-se de valuri.

— Fricoaso! țipă ea peste umăr către Alice.

Alice continuă să avanseze prin apă. Era o beznă întreruptă de spuma valurilor care se spărgeau. Un val mare venea spre ea, iar Alice se aruncă în el, înotă pe sub apă și apoi ieși lângă Gina.

— Incredibilă senzație! se entuziasmă Gina, lăsându-și capul pe spate ca să își bage părul în apă.

Alice se simți enervată de faptul că împărtășea acel sentiment. Nu mai înotase niciodată goală până atunci, iar apa oceanului ce îi strângea pielea o făcea să se simtă incredibil de vie.

— Hai să vedem cât de departe putem înota în larg, propuse ea.

— Poate-o să fim mâncate de rechini, zise Gina, apoi scoase un râs cherchelit, înghițind niște apă și scuipând-o.

Alice trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii, ținându-și picioarele proptite pe fundul dens și nisipos. Luna ieși de după un nor și străluci argintie pe luciul apei.

— Nu, o să fie minunat. Ai încredere în mine.

Alice începu să înoate, împreună cu Gina. Avansa încet, ca să nu o lase pe Gina în urmă. Apa devenea din ce în ce mai rece și mai calmă pe măsură ce înaintau în larg. O auzi pe Gina că respiră greu, scuipând apă când își întorcea capul, la fiecare mișcare de brațe.

— Ești bine? întrebă Alice.

— Da. Un pic obosită.

Gina se întoarse pe spate, respirând greu.

— Dacă mai înotăm puțin, dăm de un banc de nisip.

— Da, hai să-i dăm bătaie, zise Gina, întorcându-se și începând din nou să înoate, plesnind apa cu brațele.

Alice își aminti cum se comporta Gina la antrenamentele de cros, întotdeauna slăbind ritmul dacă Alice rămânea în urmă, dar asigurându-se totodată că ea era cea care termina prima. Alice înota pe lângă ea. Și ea începea să gâfâie, dar își simțea brațele puternice, tăind apa, propulsându-se înainte. Se simțea în stare să înoate la nesfârșit. Trecu puțin înaintea Ginei, îndepărtându-se constant de mal; apa era deja mult mai rece.

— Stai, așteaptă! urlă Gina cu voce răgușită, iar Alice se opri, se întoarse și înotă înapoi până la ea.

Luminile de pe țărm păreau îndepărtate, minuscule.

— Cred că am un cârcel, zise Gina cu o undă de panică în glas.

— Odihnește-te nițel, zise Alice.

— Ai dat de bancul ăla de nisip?

— Nu încă, dar mi-l aduc aminte, asta, dacă nu cumva s-a mutat.

Călcând apa, Alice putea simți curenții puternici cum o trag de picioare. Se întreba dacă nu cumva dăduseră de vreun curent care le purta în larg, căci exact așa se simțea. Chiar fusese un banc de nisip acolo, la distanța aceea de plaja Kennewick, dar își schimbase locul după iarna plină de furtuni din anul în care absolviseră.

— N-ar fi trebuit să înot atât de departe în larg, zise Gina, cu bărbia sub apă, bolborosind cuvintele.

— Nu-ți face griji. Ne odihnim un pic, apoi ne întoarcem.

— Bine.

Alice, ținându-se la suprafață doar forfecând picioarele, spuse:

— Chiar fac sex cu el, să știi. Cu libidinosul ăla nenorocit.

Luna se ascunsese după un nor și era iar întuneric.

Gina luă o gură de aer și spuse:

— Nu-mi pasă.

Cuvintele fetei sunau ca și când abia își mai trăgea sufletul.

— Ba îți pasă, Gina. Vrei să n-o mai fac.

— Ba chiar nu, Alice. Cred că am nevoie de ajutor.

— Bine, zise Alice.

Și ea începea să obosească. Începu să înoate craul, dar brațele îi ieșeau cu greu din apă, așa că trecu la stilul bras. Nu se îndoia, se simțea trasă de apă, de un curent, departe de țărm. Panica începu să îi strângă pieptul, dar luă o gură de aer și își propuse să înoate paralel cu țărmul o vreme, până scăpa de acel curent.

— Alice, ajutor! țipă Gina, iar Alice se întoarse ca să o vadă fluturând o mână deasupra apei, capul scufundându-i-se în apă și ieșind din nou la suprafață.

Se înneca; scuipa cuvintele odată cu apa.

Alice simți în ea o explozie de putere și începu să înoate spre nord, spre farul de pe faleză, oprindu-se din când în când, până când nu se mai simți trasă de curent. Apoi se întoarse spre țărm; plămânii îi ardeau, brațele îi erau slăbite, tremura ca piftia și începu să înoate bras spre mal. Simțea că înota de o veșnicie, când oceanul începu să se umfle din nou și, deodată, fu împinsă înainte de un val învolburat, zdrelindu-i pieptul și coapsele de malul pietros. Se târî înainte și se prăbuși; corpul îi tremura și plămânii ei pompau puternic. Când respirația ei își reluă ritmul normal, se ridică în picioare și se deplasă împleticindu-se de-a lungul

malului, pe lângă apă, evitând să calce pe nisipul uscat. Nu voia să lase urme de pași.

Luna ieși de după nori și reuși să găsească cele două grămăjoare de haine, ale Ginei și ale ei, lângă stânci. Își trase pantalonii de pijama și tricoul peste pielea udă, plină de nisip. Tremura incontrolabil și îi clănțăneau dinții. O mașină trecu pe strada Micmac; se așeză pe vine sub razele farurilor, observând că hainele Ginei fuseseră luminate scurt. Începuse refluxul, dar nisipul era neted și umed până în locul unde avea sandalele. Nu lăsase nicio urmă vizibilă de pas.

În ciuda faptului că îi era foarte frig, Alice se lăsă pe vine și privi oceanul cât de mult timp putu, scrutându-i suprafața atunci când luna ieșea din nori. Știa că Gina se înecase – probabil că se dusese la fund chiar atunci, după ce Alice plecase de lângă ea; dar se uita în continuare, ca să fie sigură. Se străduia să o vadă pe Gina care încă se chinuia în larg să rămână în viață, dar nu mai era nimic. Oceanul o înghițise.

Alice urcă treptele de ciment până la stradă, traversă și alergă spre casă. Deschise ușa, fericită că avusese inspirația de a o lăsa descuiată, și păși în liniștea apartamentului; luminile erau încă aprinse în bucătărie și în camera de zi. Le stinse și urcă la etaj. Trecând prin dormitor, putea auzi ritmul sacadat al respirației lui Jake, semn că dormea adânc. Se dezbrăcă, făcându-și hainele ghem și îndesându-le în fundul coșului de rufe, apoi se băgă sub jetul cald al dușului, lăsând apa să o încălzească, să îi dezmierde mușchii și să spele tot nisipul ce curgea în șerpișori negri de pe corpul ei. Își șamponă părul și îl clăti cu balsam, apoi se spălă bine cu săpunul Irish Spring al lui Jake, de două ori. Nu mai tremura, iar gustul de apă sărată din gură îi dispăruse, dar ieși de sub duș doar când simți că nu se mai poate ține pe picioare.

Îmbrăcată într-o pijama curată, se strecură ușor sub așternuturi și rămase întinsă pe spate,

spunându-și că are niște decizii de luat. Când poliția va veni să o ia la întrebări, nu se îndoia că vor veni, le va spune că Gina apăruse la ușa ei, dar că ea îi spusese că era prea obosită ca să poarte o discuție și că Gina era foarte beată; poate chiar luase și ceva droguri. Prietena ei îi propusese să facă o baie în ocean, dar Alice o refuzase, așa că fata plecase. Nu puteau să dovedească faptul contrar, mai ales după ce Alice își spăla pijamaua și mai făcea încă un duș, ca să se asigure că șterge orice urmă. Putea să facă asta în zori, înainte să se trezească Jake. Cât de curând va apărea poliția la ușa ei? Cât de repede își va da cineva seama de dispariția Ginei?

Închise ochii; era din nou în apa rece și adâncă, iar Gina țipa după ajutor. Alice își spuse că nu existase nicio șansă să o salveze, chiar dacă ar fi vrut. Abia se salvase pe sine de flux. Iar Gina era foarte slăbită. Primise ceea ce-și dorise (toate minciunile alea frumoase despre faimă și bani și despre lumea care îi spunea cât e de specială) și era clar că toate astea o omorâseră. Poate că decisese să se bage în viața lui Alice, să o judece, pentru că propria ei viață era de tot rahatul, pentru că Alice chiar găsise un bărbat pe care-l iubea și care o iubea la rândul lui.

Nu, nu ar fi putut să o salveze pe Gina nici dacă ar fi vrut. Ar fi fost și ea moartă acum, dacă ar fi încercat să o salveze. Gina ar fi tras-o și pe ea sub apă. Alice chiar nu avusese ce să facă.

Satisfăcută de aceste gânduri, Alice se întoarse pe burtă și adormi fericită.

16. ACUM

A doua zi, Harry dormi din nou până târziu, iar, când coborî la parter, găsi un bilet de la Alice prin care îl anunța că ieșise să rezolve niște treburi și că nu avea să se întoarcă până la prânz. Dintr-odată, lui Harry îi surâse ideea de a petrece puțin timp

singur în casă, ca să se mai gândească la ceea ce se întâmplase cu tatăl lui și la ciudata întâlnire cu Grace din seara precedentă. Îl sună pe John la magazin, ca să îl anunțe că nu se simțea prea bine și că s-ar putea să ajungă la lucru după-amiază.

— Nu trebuie să vii deloc, Harry, zise John. Mă descurc singur aici.

— Bine, dar mi-ar plăcea să vin. Dacă o să mă simt mai bine, o să trec pe-acolo, iar dacă nu, presupun că n-o să mă vezi.

— Bine. Ai grijă de tine, băiete.

Mai rămăsese jumătate de ibric de cafea călâie, pe care Harry și-o turnă o cană, adăugă lapte și apoi o încălzi în cuptorul cu microunde. Își luă cafeaua sus, în camera lui, și își deschise laptopul. Spera să mai afle câte ceva despre Grace; știa că îl mințise cu privire la relația cu tatăl lui. Avuseseră vreo aventură? Dacă da, fusese acesta motivul pentru care venise în Maine din New York? Pentru înmormântare? În cazul ăsta, de ce mai rămăsese în zonă?

Constată că nu îi știa numele de familie, așa încât introduse în câmpul de căutare Google cuvântul „Grace” și alte cuvinte-cheie în funcție de informațiile pe care le aflase de la ea cu o seară în urmă. „Ann Arbor, Michigan”. „Universitatea din New York”. Încercă chiar și „Cărțile Rare Ackerson”. Nu primi niciun rezultat, ceea ce îl conduse la concluzia că aflase foarte puține despre ea. Decise să sune la magazinul Ackerson din New York și să vadă dacă era Ron Krakowski acolo. Găsi datele de contact pe pagina de internet a librăriei și sună pe numărul de mobil.

— Cărțile Rare Ackerson.

Era o voce de femeie.

— Aș putea vorbi cu Ron?

— Stați să verific dacă e aici. Permiteți-mi să întreb cine îl caută.

Harry se recomandă, știind că Ron, care uneori avea fobie să vorbească la telefon, va răspunde la

apelul lui.

Trecu jumătate de minut înainte de a se auzi vocea lui Ron:

— Doamne, Harry, zău dacă-mi vine să cred!

— Știu, zise Harry, deodată fericit că aude vocea lui Ron.

Era o prezență agasantă, dar constantă. Harry îl știa de-o viață.

— I-am lăsat un mesaj lui Alice, dar nu mi-a răspuns încă. Ești în Maine acum? Ce întrebare, normal că acolo ești. Care-s concluziile? Că a alunecat, a căzut și-a murit, așa, pur și simplu?

— De fapt, nu. Acum au lansat ipoteza că e posibil să fi fost lovit. O lovitură ar fi fost cauza morții.

— Adică l-a omorât cineva? Doamne sfinte! Cum de știu toate astea? Detectivii din Maine, presupun, nu? Au idee cine e autorul?

Harry îi spuse că nu avea deocamdată mai multe informații, dar că poliția îl interogase, interesându-se dacă avea cunoștință de existența vreunui eventual dușman al tatălui său.

— Le-ai spus că nu, sper. E drept, tatăl tău avea puțini prieteni, dar niciun dușman. Aș fi zis asta la înmormântare, dac-aș fi, dac-aș fi…

— Nu-ți face griji din pricina asta. Înțeleg. Aveai de făcut o călătorie foarte lungă.

— Da. Pe măsură ce înaintez în vârstă, orice distanță mai lungă de zece străzi mi se pare foarte mult.

„Ron nu are mai mult de șaizeci de ani”, gândi Harry, dar stărui asupra subiectului.

Mai discutară o vreme despre Alice și despre soarta magazinului din Maine, apoi Harry spuse:

— Am o întrebare ciudată, Ron. Cunoști o tipă pe nume Grace? Nu-i știu numele de familie, dar îl cunoștea pe tata și susține că l-a cunoscut în New York, la maga…

— O irlandeză cu ochi frumoși? Numele ei de familie e McGowan. Știi apartamentul pe Third

Street, pe care mi l-a vândut Jim Mills pentru o mie de dolari, în 1978? Îl închiriază de la mine.

— În continuare?

— Din câte știu eu, da. Și-a plătit chiria. E o fată simpatică, ne-a ajutat să scoatem cărțile din pivniță când ne-a lovit Sandy. Chiar îl știa pe taică-tu, pentru că era și el aici atunci.

— Erau apropiați?

— Dacă erau apropiați? Cine? Taică-tu și Grace? Nu cred că în mod deosebit, dar n-am dat prea mare importanță. De ce? Așa zice ea?

— Nu, nu. Doar c-a venit la înmormântare.

— Serios!? Chiar că-i ciudat.

— Crezi că aveau vreo aventură?

Preț de o fracțiune de secundă nu se mai auzi nimic, iar Harry parcă îl și văzu pe Ron cum ridică din umeri.

— Ăă, aș zice că nu, dar ce știu eu? Nu vorbeam cu tatăl tău despre lucruri de genul ăsta.

— Dar crezi că există posibilitatea asta?

— Harry, nu știu. Tatăl tău părea un bărbat fericit, dar venea la New York destul de des. Grace e o fată drăguță, dar nu se compară cu Alice, aș zice.

Harry se întrebă, pentru o clipă, dacă Ron o cunoscuse vreodată pe Alice, apoi își aminti vizita acesteia la New York.

— Mersi, Ron, zise Harry.

— Ai nevoie de bani, Harry?

— Nu, nu, sunt bine. Dar s-ar putea să am nevoie de puțin ajutor ca să descurc treburile pe la magazin.

— Îți stau oricând la dispoziție, bine? Stai să-ți dau și numărul meu de acasă.

După ce îl notă (deloc surprins că Ron nu avea mobil), Harry îl întrebă dacă știa cum se scrie numele de familie al lui Grace, apoi îl notă și pe acela.

După ce încheie conversația, căută pe Google „Grace McGowan”. Dădu peste câteva linkuri, dar

niciunul nu părea să conțină informații despre cea pe care o căuta. Mai existau persoane, inclusiv tineri, care nu aveau conturi de profil online. El însuși se număra printre acestea. Și Alice, la fel. Nici tatăl lui nu avea un profil complet, dar se postaseră informații, cu ani în urmă, într-un articol din *New York Times*, despre vânzarea cărților în era internetului. Îl căută acum, reciti articolul și studie poza tatălui său din cuprinsul acestuia; arăta distins și chipeș, în fața unui dulap plin ochi cu cărți. Semăna cu Ted Hughes în tinerețe; bărbie puternică și păr des. Închise fereastra, nedorind să se mai uite la poză, dar gândindu-se în continuare la tatăl lui.

Era posibil oare să fi avut o aventură cu o femeie mult mai tânără în New York? Poate că Harry era părtinitor, dar ar fi răspuns negativ la această întrebare dacă mama lui n-ar fi murit. Dar poate că relația lui cu Alice scârțâia sau poate că Grace i se aruncase în brațe, iar el pur și simplu nu fusese în stare să-i reziste.

În cazul în care ar fi avut o aventură, ce s-ar fi întâmplat dacă Alice ar fi aflat de asta? Cum ar fi reacționat? L-ar fi urmărit în plimbarea lui de la amiază, așteptând să ajungă într-un loc izolat, și l-ar fi lovit cu ceva? Părea ridicol, dar *cineva* îl omorâse. De ce nu Alice? Sau, că tot veni vorba, de ce nu Grace McGowan? Tatăl lui pusese oare capăt relației cu ea, iar tipa îl urmărise până în Maine ca să se răzbune? Harry se întreba dacă nu cumva putea găsi prin casă niște indicii pentru a afla răspunsuri la aceste întrebări. Dacă Alice l-ar fi suspectat pe Bill de infidelitate, ar fi putut să angajeze un detectiv particular să îl urmărească prin New York. În acest caz, era posibil să existe vreo urmă.

Doamna Gri era o casă mare. Înainte să o cumpere Bill, avusese destinația unei pensiuni ținute de un cuplu care rămăsese singur după ce toți cei șase copii plecaseră de acasă. Numai la etaj

erau cinci dormitoare și trei băi. Parterul fusese renovat la un moment dat, astfel încât era dotat cu o bucătărie modernizată, deschisă spre sufragerie, și cu niște uși franțuzești care dădeau în camera de zi, o încăpere foarte largă cu vedere către golf. În spatele casei era o verandă lată, închisă cu geamuri, în mod clar o construcție adăugată, cu priveliște spre șopron și dincolo de acesta, spre mlaștină. Celelalte două camere mari de la parter serveau drept birouri pentru Bill și pentru Alice. Cel al lui Bill semăna mai degrabă cu un spațiu de depozitare decât cu o încăpere funcțională; pereții erau acoperiți cu biblioteci, ale căror rafturi erau ticsite cu cărți, după cum teancuri imense de cărți acopereau podeaua, ca niște zgârie-nori într-un peisaj citadin straniu în miniatură. Bill lăsase o potecă îngustă printre cărți, ce ducea la singura piesă de mobilier din cameră, un birou mare din lemn de stejar, cu un scaun rotativ din piele decolorată, pe care îl avea încă de pe vremea studenției. Celălalt birou era neîndoielnic al lui Alice, o încăpere însorită, amplasată pe colț, dominată de o masă de lucru cu mașină de cusut, pe care erau mormane de stofe. Dar mai exista încă un birou în cameră, ridicol de ordonat comparativ cu cel al lui Bill, și de acolo luase Harry decizia să pornească cercetările.

Biroul, vopsit într-o nuanță de albastru, era de dimensiunea unui birou pentru copii în comparație cu imensul birou al lui Bill. Pe el era laptopul lui Alice, închis și rece la atingere. Găsi alături un teanc mic de corespondență nedeschisă. Harry luă plicurile la mână, neobservând nimic ciudat la prima vedere. Erau chitanțe în urma folosirii cârdului de credit, o factură de la Macy’s, o scrisoare de absolvenți adresată lui William Ackerson de la Universitatea din Columbia.

Harry trase singurul sertar. Se aștepta să fie la fel de ordonat și de organizat ca biroul, dar înăuntru dădu peste hârtii, fotografii, o sticlă de

parfum pe jumătate plină, o cutie de felicitări, toate într-o dezordine haotică. Se auzi un scârțâit, un sunet specific acelei case, probabil vreun perete, și Harry tresări. Ce s-ar întâmpla dacă Alice s-ar întoarce acasă mai devreme și l-ar găsi scotocindu-i prin lucruri? Își înclină capul într-o parte și ascultă cu atenție. Se așternu din nou tăcerea. Își propuse să arunce rapid un ochi prin lucrurile din sertar, pentru a găsi, eventual, vreo scrisoare de la vreun detectiv particular, sau orice alt indiciu ce ar putea sugera faptul că Alice deținea informații despre aventura tatălui său.

Harry se așeză pe un scaun, care era vopsit în aceeași culoare ca biroul. Trase atent sertarul până la capăt. Majoritatea lucrurilor constau în facturi plătite, extrase de cont, o poliță de asigurare pentru mașina dubiță. Nici urmă de scrisoare de la vreun detectiv particular. Găsi și un pașaport emis pe când Alice avea doar nouăsprezece ani. Nu mai văzuse nicio poză a mamei sale vitrege de când era tânără. Nu purta machiaj, pielea îi era la fel de palidă ca acum, dar ochii ei păreau mai mari, iar fața ușor mai rotundă. Era frumoasă, și Harry se întreba cum fusese pe vremea adolescenței. Cumva, îi era imposibil să și-o imagineze altfel decât era acum. Se holbă la poză mult timp; și ea părea să se holbeze la el, fără să îi ofere nimic în plus.

Frunzări pașaportul ca să vadă pe unde umblase și din el căzu o fotografie. O înfățișa pe tânăra Alice stând lângă un bărbat pe care Harry nu îl recunoștea, pe o stradă pavată cu piatră cubică; în fundal, se vedea o clădire pe a cărei latură era scris cuvântul „Funiculaire”, cu litere metalice. Atât Alice, cât și bărbatul respectiv purtau pardesie lungi și groase. Fotograful se concentrase mai mult pe clădirea din spatele lor, pe liniile de tren care urcau panta abruptă, și mai puțin pe Alice și pe partenerul ei, imaginea amândurora fiind ușor neclară. Chiar și așa, nu încăpea îndoială că

bărbatul era cu mult mai în vârstă decât Alice. Își ținea brațul sprijinit posesiv pe umerii înguști ai lui Alice. Tatăl ei, probabil. Harry încercă să își amintească dacă știe ceva despre familia lui Alice, dar tot ce îi venea în minte era doar vocea tatălui său, care îi zicea că părinții lui Alice erau decedați și că nu ținea legătura cu vreo rudă.

Bill nu vorbise prea mult despre Alice, exceptând momentul când zisese că îi amintește de Maine. Dintr-un oarecare motiv, acea descriere îi rămăsese în minte. Harry auzi un zgomot venind din fața casei. Puse repede pașaportul la loc unde îl găsise, închise sertarul și se duse să verifice. Poștașul băgase corespondența prin fanta din ușa de la intrare. Harry ridică un plic de la o bancă și un catalog Nordstrom și le aduse pe blatul din bucătărie. Se gândi să bea o a doua ceașcă de cafea, dar ajunse la concluzia că și așa era destul de surescitat. Bău în schimb un pahar cu suc de portocale și răsfoi catalogul, abia deslușind imaginile. Apoi își verifică telefonul. Niciun semn de la Grace, nu că s-ar fi așteptat la ceva.

Nu se întoarse în biroul lui Alice, în schimb merse la cel al tatălui său și se așeză în scaunul din piele din spatele acestuia. Privi posterul înrămat de pe perete, o ilustrație originală, semnată de Robert E. McGinnis, a unei fete în rochie albă, scurtă, cocoțată pe o masă de ruletă. Harry știa că fusese realizată pentru o copertă, dar nu era chip să-și amintească pentru care anume. Una de prin anii ’60. Se roti în scaun, uitându-se la cărțile tatălui său și întrebându-se ce soartă le aștepta, începu să se gândească la toate acele cuvinte pe care le citise tatăl lui, la toate intrigile de care se lăsase captivat și la faptul că acum dispăruseră toate, dar apoi se opri. Inspectă un vraf de cărți de pe birou. Deasupra, găsi unul dintre caietele cu coperte de moleschin ale tatălui său. Întotdeauna folosea un asemenea caiet, umplând cel puțin două caiete pe an. Erau oarecum jurnalele lui, dar în loc să le

umple cu activități și amintiri de zi cu zi, paginile acestora erau înțesate de liste de cărți pe care dorea să le achiziționeze și cu liste de cărți pe care le deținea deja. Pagini întregi erau pline cu citate preferate, plus listele curente, permanent modificate, cu topul Celor mai bune zece. „Cele mai bune zece coperte ale cărților Signet”. „Cele mai bune zece romane de sine stătătoare de Agatha Christie”. „Cele mai bune zece romane polițiste publicate înainte de 1945”. Harry mai frunzărise caietele tatălui său. Nu găsise niciodată nimic personal, nici măcar vreo listă de cumpărături. Dar, într-un fel, întruneau caracterul personal al unui jurnal. Acele caiete îi cartografiau lumea interioară.

Harry dădu paginile până la ultima notiță, un citat scris în centrul paginii:

„Nu e încă întuneric, dar se face”.

Ca de obicei, nu era atribuit nimănui, probabil pentru că tatăl lui știa cui aparținea, iar aceste caiete îi slujeau doar lui. Marcat de aceste cuvinte, Harry le citi de câteva ori. Poate era un simplu vers din vreun cântec care îi plăcuse tatălui său, dar, totodată, aveau cadența unei premoniții a morții.

Harry tastă cuvintele pe smartphone-ul lui și găsi numaidecât un rezultat. Făceau parte dintr-o melodie de Bob Dylan, intitulată „Not Dark Yet”. Nu era surprins. Dylan era unul dintre muzicienii preferați ai tatălui său: nu exista nici măcar un loc doi, undeva, la distanță, cu excepția, poate, a lui Frank Sinatra. Bill fusese obsedat de versurile lui Dylan, ca și de muzica artistului. Carnețelele lui erau pline de citate din Dylan și uneori transcria melodii întregi.

Totuși, Harry se mai holbă încă un moment la acest vers plin de tâlc din Dylan. Era ultimul lucru

pe care îl scrisese tatăl lui. Apoi dădu o pagină înapoi. Găsi încă un citat al cărui autor era notat:

> „Ăsta e cel mai rău lucru în privința democrației: trebuie să existe câte două opinii pentru fiecare chestiune”.
>
> Ross Macdonald, *Black Money*[9]

Înainte de acel citat era una dintre listele tatălui său, intitulată: „O listă REVIZUITĂ a romanelor Lew Archer ale lui Ross Macdonald, în ordinea preferinței”.

Nu auzi ușa de la intrare deschizându-se, dar vocea lui Alice reverberă deodată în casă.

— E cineva acasă?

Harry tresări, apoi se ridică, lăsând caietul jos și ieșind în hol. Alice era acolo, încadrată de detectivul Dixon, care purta același costum bej cu care fusese îmbrăcat când se întâlniseră pentru prima oară, și de un alt bărbat, mult mai scund, în costum negru. Scenarii ciudate se prefigurau în mintea lui Harry. O arestau pe Alice? Veneau cu alte vești proaste?

Dar detectivul Dixon vorbi pe un ton calm:

— Salut, Harry! Alice a trecut pe la secție de dimineață și m-am gândit să o aduc acasă. E puțin necăjită.

— E totul în regulă?

Alice se întoarse și intră în camera de zi. Detectivul Dixon făcu un pas în față.

— Harry, el e colegul meu, detectivul Vogel.

Harry dădu din cap în direcția celuilalt oficial. Avea o față lătăreață și niște sprâncene stufoase și negre care aproape că se împreunau deasupra rădăcinii nasului turtit.

— Ce se-ntâmplă? se interesă Harry.

— Sam, de ce nu iei loc cu doamna Ackerson cât vorbesc eu cu Harry.

Detectivul Vogel încuviință din cap și o urmă pe Alice în camera de zi, iar Dixon îl apucă de umăr

pe Harry cu mâna lui masivă și spuse cu glas scăzut:

— Alice a venit astăzi la secție cu o informație nouă. Ea susține că tatăl tău se încurcase cu o tânără de aici din oraș. Știi ceva despre asta?

— Cum adică „se încurcase”? întrebă Harry.

— Numele Annie Callahan îți spune ceva?

Harry se aștepta ca detectivul să rostească numele lui Grace, așa că pe moment nu zise nimic.

— Ai cunoscut-o? insistă detectivul.

— Nu, îmi pare rău, n-am cunoscut-o. N-o cunosc. Cine e?

— Ești sigur? A lucrat un scurt timp la magazinul tatălui tău?

— Aici? În Maine?

— Îhî.

— Nu, n-o cunosc.

— Dar numele Lou Callahan? Ai auzit vreodată numele ăsta?

Harry clătină din cap.

— Bine, mersi. Asta-i tot ce voiam să aflu. Mama ta vitregă ne-a spus azi că tatăl tău a avut o relație amoroasă cu o angajată de la magazin. Cu Annie Callahan, mai exact. Ea crede că fie această femeie, fie soțul ei ar putea avea de-a face cu moartea tatălui tău.

— De ce vă spune asta abia acum?

— Unul dintre motive ești tu, Harry. Așa a zis, că a vrut să te protejeze și să nu afli această informație. E destul de necăjită.

Exact în timp ce detectivul Dixon rostea acele cuvinte, celălalt detectiv (Harry îi uitase deja numele) reapăru în ușa dinspre camera de zi și zise:

— Vrea să-l vadă pe Harry. Ați terminat discuția?

— Da, gata, zise detectivul, punând mâna pe umărul lui Harry și conducându-l spre Alice.

17. ACUM

În camera de zi, Alice stătea pe canapea, cu genunchii la piept. Își ținea capul înclinat, ochii strâns închiși și scotea un geamăt prelung, sinistru. După obrajii jilavi, se înțelegea că plânsese. Harry rămase locului, paralizat pe moment, apoi se așeză lângă ea și îi cuprinse umerii cu mâna. Ea își schimbă numaidecât poziția, venind mai aproape de el și lipindu-și fața umedă de tricoul lui. Îi putea auzi și simți respirația sacadată. Ambii detectivi rămăseseră în picioare, dar detectivul Dixon spuse:

— Alice, o să vorbesc cu această Annie Callahan, bine? Și poate și cu soțul ei, după aceea.

Harry nu crezu că Alice va avea vreo reacție, dar ea își schimbă poziția corpului, întorcându-se ca să îl privească pe detectiv și ștergându-și fața. Tricoul lui Harry se umezise în locul în care fusese lipit obrazul ei. Detectivul își suflecă pantalonii de stofă, apucându-i de deasupra genunchilor, și se lăsă pe vine.

— O să fii în regulă aici cu Harry? întrebă el.

Alice își dădu picioarele jos de pe canapea și își puse tălpile înapoi pe podea. Încuviință din cap, trăgându-și nasul. Harry îi ținu o mână pe spate, indecis dacă să o mângâie sau nu. Purta o rochie petrecută, iar partea din față alunecase puțin într-o parte, astfel încât Harry îi văzu pentru o clipă sânul, abia acoperit de cupa albă a unui sutien. Ea se mișcă din nou, aranjându-și rochia, și Harry își retrase mâna.

— Nu știu dacă…

— Nu știți dacă ce, doamnă Ackerson?

— Nu știu sigur dacă Annie… sau dacă soțul ei… au avut de-a face cu moartea soțului meu.

— Nu, desigur că nu. Dar este o informație importantă pentru noi. O s-o analizăm.

Detectivul se ridică și încuviință din cap spre partenerul lui. Harry profită de prilej pentru a se

ridica de pe canapea și a-i conduce până la ușă.

— O să vă anunțăm dacă aflăm ceva. Între timp, dacă mai aflați ceva de la Alice, în acest caz… ai cartea mea de vizită?

— Da, zise Harry.

După plecarea celor doi, Harry se întoarse la Alice, care era acum în picioare, netezindu-și rochia în mijlocul camerei de zi. Fața i se uscase.

— Ești bine? zise Harry.

Alice nu îi răspunse la întrebare, în schimb spuse:

— E soțul femeii ăsteia, sunt sigură.

— Cine? Această Annie Callahan?

— Speram să nu trebuiască să auzi numele ăsta vreodată, Harry. Îmi pare rău. N-a fost vina tatălui tău. Doar a ei. Ea l-a vânat. A văzut magazinul lui și casa asta și…

— Spune-mi ce s-a întâmplat între ei, o întrerupse Harry.

Ea își trase umerii în spate.

— E prea devreme pentru un păhărel, ce crezi?

Alice se duse pe veranda acoperită, în timp ce Harry pregăti băuturile: un pahar de rozé pentru Alice și o bere pentru el. El luase o bere doar ca să îi țină companie lui Alice, dar era bucuros să o bea. Noua informație îl tulburase.

Odată instalați (Alice, pe canapeaua de două persoane, iar Harry, într-unul dintre balansoare), Alice spuse:

— I-am făcut lui Annie o favoare uriașă angajând-o. Soțul ei, Lou, era pescar, e pescar, și, după cum știi, cu prohibiția la cod, nu mai lucrase de șase luni. Tatăl tău a auzit de asta și i-a oferit lui Annie o slujbă. Asta se întâmpla toamna trecută, când a fost mai mult de muncă.

— N-am știut de asta.

— Tatăl tău se întorsese dintr-o călătorie de cercetări, cu prea multe cărți, desigur, și i-a oferit lui Annie un post. Doar ca să îl ajute cu catalogarea, dar plătită cu *douăzeci* de dolari pe

oră. Clătină din cap, ca și cum s-ar cutremura la acea amintire. Apoi, nu după mult timp, a început să vină pe-aici ca să îl ajute pe Bill cu cărțile din biroul lui. Știam. Știam că ceva…

— Câți ani are? întrebă Harry.

— Annie? Arată mai bătrână decât este. Nu știu, peste treizeci.

— Și sigur a fost ceva între ei?

Alice dădu paharul peste cap și aproape își termină vinul. Harry privi mișcarea mușchilor gâtului ei în timp ce înghițea.

— Ah, fără doar și poate, Harry. Îmi pare rău că trebuie să auzi asta. Speram să nu afli, pentru că știu ce părere aveai despre tatăl tău, cât îl admirai, dar era foarte clar că se întâmplă ceva. Am fost nevoită să îl forțez să scape de ea. Apoi, când detectivul mi-a spus că moartea tatălui tău n-a fost un accident, am știut. N-am dat nicio declarație imediat din cauza ta, Harry, dar apoi am decis că trebuie să le spun.

Harry ar fi vrut să-i ceară lui Alice mai multe detalii. Îi prinsese împreună? Îi mărturisise tatăl lui că se încurcase cu angajata lui? Nu știa de ce, dar era sceptic (mai ales dacă lua în considerare și posibilitatea ca tatăl lui să fi avut o aventură în New York), dar se întreba dacă nu cumva Alice făcea din țânțar armăsar.

— Carevasăzică, a fost concediată?

— A fost lăsată să plece, ca să spunem așa, și atunci și-a dat și soțul ei seama, într-un final. John mi-a spus că a venit la magazin și l-a amenințat pe Bill că dacă se mai apropie vreodată de Annie, îl omoară cu mâinile goale. Ceva de genul ăsta.

— John ți-a spus asta sau tata?

— John mi-a spus, pentru că era îngrijorat. L-am întrebat pe Bill despre asta și mi-a spus că nu e mare scofală, doar un bărbat frustrat care și-a descărcat puțin furia. Tatăl tău putea fi… putea fi prea generos uneori.

— Deci tu crezi că Lou…?

— Nu credeam că tatăl tău a mai avut de-a face cu Annie, dar cine știe? Era întotdeauna plecat în ultimul timp și poate că se întâlnea cu ea altundeva. Nu știu. Prostul de el.

Rămase cu ochii la paharul ei, rotindu-l, puținul vin rămas clătinându-se pe peretele acestuia.

— Îți mai aduc?

— Da, zise ea, întinzându-i lui Harry paharul.

Când se întoarse cu vinul, o găsi pe Alice ghemuită în poziție fetală pe canapea. Harry puse încet paharul pe măsuța de cafea cu blat din sticlă, în timp ce ea bolborosi:

— Mulțumesc, Harry. Cred că o să trag un pui de somn.

— Ar trebui.

— Nu mă părăsi, bine?

— Bine, zise Harry, neștiind exact la ce anume se referă. O să fiu aici dacă ai nevoie de mine.

Ieși tiptil din camera de zi, urcă în camera lui, deschise laptopul și căută informații despre Annie Callahan sau Lou Callahan, dar nu reuși să găsească nimic. Apoi îi dădu un mesaj lui Grace, propunându-i să se întâlnească și să discute undeva, curând. Trebuia să o descoasă, să afle de ce venise în Maine. Era clar că avusese o relație, de orice fel, cu tatăl lui, iar poliția va dori să afle și despre asta.

În așteptarea răspunsului, Harry se plimbă prin micul lui dormitor. Se opri și se uită la biblioteca doldora de cărți, numai cu romanele polițiste ale tatălui său. Bill Ackerson nu va ști niciodată că a ajuns un cadavru în propria poveste de mister. Harry schiță un zâmbet la gândul acesta. Își aminti Crăciunul trecut, când tatăl lui îi oferise, ca de fiecare dată, un cec și o singură carte, de obicei, cartea lui preferată din anul ce tocmai trecuse. În anul acela fusese *Sărutul dinaintea morții* de Ira Levin.

— Am ratat-o, cumva, la prima lectură. E genială.

— Mulțumesc, tată, zisese Harry.

Mai târziu în seara aceea, după ce Alice se culcase, Harry începuse acea carte în timp ce tatăl lui termina de citit ultima apariție semnată Ruth Rendell.

— De ce crezi că îți plac misterele atât de mult? întrebase Harry.

— Sunt foarte sceptic cu privire la orice carte care nu începe cu un cadavru.

Harry îl mai auzise de multe ori pe tatăl lui afirmând asta sau ceva similar.

— Nu, serios. De ce?

Tatăl său căzu pe gânduri, încruntat.

— E religia mea, presupun, de vreme ce nu am o religie adevărată. Lumea e haos și apare un detectiv care reinstaurează ordinea. Sau n-o face – și ăla e, de fapt, genul meu preferat de poveste de mister.

Harry terminase *Sărutul dinaintea morții* înainte să se întoarcă la facultate, în anul acela. Se dovedise a fi unul dintre acele romane în care ordinea era reinstaurată, dar nu înainte să se fi cauzat daune de proporții. Lui Harry îi plăcuse cartea, dar îi lăsase un sentiment de goliciune și tristețe. În loc să o ia cu el înapoi la Mather, o lăsase pe raftul din camera lui. O scoase acum și privi dedicația tatălui său: „Lui Harry, cu dragoste, de la tata”. Închise repede cartea și o puse înapoi în bibliotecă. Cu câteva luni în urmă, Harry crezuse că își cunoaște foarte bine tatăl. Acum, își dădea seama că nu îl cunoștea deloc.

Telefonul lui vibră, semnalând recepționarea unui mesaj.

„Treci pe-aici diseară, oricând. Sună la intrare și o să vin să-ți deschid”.

Harry îi răspunse la mesaj („Bine”), apoi coborî să vadă ce face Alice.

Era tot pe verandă, ghemuită pe canapeaua micuță, în aceeași poziție. Părea cufundată într-un somn adânc.

Alice dormi toată după-amiaza, iar în acest timp, Harry făcu ordine prin bucătărie, găsind o pizza congelată în congelator și gătindu-și-o pentru cină, chiar dacă nu îi era foame; se îndoia că lui Alice îi va fi foame. Când se trezi, în cele din urmă, Alice veni în bucătărie, cu paharul gol în mână, și îl întrebă pe Harry cât e ceasul.

— Ora cinei, zise el. Ai dormit ceva.

— Am visat că m-am trezit, iar tu plecaseși, și am început să te caut, întrebându-mi toți cunoscuții, dar toată lumea îmi spunea că nici n-ai existat vreodată. Apoi am întrebat despre tatăl tău și, din câte se părea, nici el nu existase vreodată.

— Înfricoșător, zise Harry. Ți-e foame?

— Poate într-un minut. Mă duc să văd ce e la TV.

Alice deschise televizorul pe singurul canal la care se uita: HGTV. Un cuplu (o blondă extrem de atrăgătoare și soțul ei brunet) depunea o ofertă pentru o moșie din California pe care voia să o renoveze și să o vândă la scurt timp, pentru profit. Harry îi aduse lui Alice pe farfurie o felie de pizza.

— Mulțumesc, Harry. Cine-ar fi crezut că te descurci atât de bine în bucătărie?

— Am găsit-o în congelator.

— Cam asta făcea și tatăl tău de mâncare când nu eram prin preajmă.

— Ah, zise Harry, tentat să ceară scuze. În schimb, spuse: Deci chiar îl bănuiești pe soțul lui Annie Callahan?

— Știu că el a fost. Cred că am știut-o încă de când am auzit vestea morții tatălui tău, dar nu eram sigură pe mine.

— Crezi că ea a fost singura… singura altă…

— Ea e singura de care am aflat, dar nu știu. Presupun că da. Eu și tatăl tău am avut o căsnicie bună, dar e posibil ca, în timp, dragostea lui pentru mine să mai fi slăbit. Cel puțin așa simțeam; începuse să se poarte cu mine ca și când i-aș fi fost mai mult prietenă decât soție.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să îți pară rău pentru nimic. Nu a fost vina ta. Și dacă te face să te simți mai bine, pot să-ți spun ce cred, și anume că tatăl tău a iubit cu adevărat o singură femeie, iar aceea a fost mama ta, Harry, nu eu.

Harry nu zise nimic pe moment. N-o mai auzise niciodată pe Alice vorbind atât de deschis.

— Cred că era îndrăgostit de tine, zise el într-un final. Mi-a spus lucruri frumoase despre tine.

Alice zâmbi și ceva din expresia aceea o făcu să pară tânără și vulnerabilă.

— Mulțumesc, Harry. Apreciez. Uite ce e, sunt epuizată în momentul ăsta. Vreau doar să mă uit la televizor un pic. Înțelegi, nu?

— Desigur. Scuze.

Se ridică să iasă din încăpere, în timp ce Alice dădea volumul televizorului mai tare. Se întorcea în bucătărie când ea spuse:

— Te uiți și tu cu mine, nu?

— Ah. Bine.

Harry își luă o bere, puse o felie din pizza mediteraneeană pe o farfurie și se întoarse în camera de zi. Aproape că se așeză în fotoliul din piele, dar acela fusese locul tatălui său, așa că se așeză în cealaltă parte a canapelei pe care stătea Alice. Se uitară împreună la emisiune, în tăcere, atenția lui Alice nefiind abătută nici măcar în timpul reclamelor. De îndată ce se termină emisiunea, începu alta imediat. Același cuplu, altă casă. Harry se ridică, se întinse și o întrebă pe Alice dacă era în regulă să iasă la o plimbare.

— S-a oprit ploaia? întrebă ea fără să își ia ochii de la ecran.

Harry încercă să își amintească dacă plouase în ziua aia. Nu ieșise din casă.

— Nu știu, zise el. Simt nevoia să iau o gură de aer proaspăt, în orice caz.

— Du-te, Harry, zise ea. O să fiu bine.

Totuși, vocea ei suna ușor neîncrezătoare și, pentru o clipă, Harry se gândi să rămână cu Alice. Îi era milă de ea și părea să aibă nevoie de el. Dar se alina cu televizorul, cel puțin momentan, și el avea să se întoarcă repede, își spunea el.

Își curăță farfuria, uitându-se prin fereastra de deasupra chiuvetei. Cerul era scăldat în lumina asfințitului și străbătut de nori rozalii. Fereastra era crăpată, iar aerul care venea de afară se simțea răcoros, aproape rece. Urcă scările până în camera lui, unde se schimbă în cei mai buni blugi ai lui și își trase peste tricou un pulover cu guler în V, apoi ieși din casă.

18. ATUNCI

Când sună soneria apartamentului, Alice bănui că era poliția. Era pregătită. Le va spune că Gina apăruse la ușa ei în noaptea precedentă, cerând scuze și dorind să meargă la o baie nocturnă în ocean; întrucât Gina păruse a fi în stare de ebrietate, ea refuzase.

Dar când Alice deschise ușa, pe palier era doamna Bergeron, mama Ginei. Alice n-o mai văzuse nemachiată până atunci și aproape că nu o recunoscu. Avea pielea pătată și cearcăne.

— E aici? o întrebă ea pe Alice.

— Cine? Gina?

— A dispărut, Alice. M-am dus în camera ei de dimineață și nici măcar n-a dormit acolo.

Femeia intră neinvitată în casă, iar Alice se panică numaidecât, căci Jake putea să coboare scările, gol.

— Nu e aici, doamnă Bergeron, zise ea, dar a venit aici azi-noapte.

— A venit? Când?

— Nu știu exact. Era târziu. A sunat la ușă și părea foarte beată. A cerut scuze pentru cină și m-a

întrebat dacă vreau să mergem să înotăm.

— Să înotați?

— Asta a zis. I-am spus că sunt obosită și mă duc să mă culc și a plecat. Asta-i tot ce știu.

— De ce voia să înoate? E atât de frig afară.

— Știu. Și mie mi s-a părut ciudat, dar nu era în apele ei. N-ar fi trebuit s-o las să… ar fi trebuit să…

— Doamne, crezi că s-a dus să înoate singură? Proasta, proasta. Ochii doamnei Bergeron deveniră agitați. Pot folosi telefonul tău?

— Desigur.

Alice o conduse în bucătărie, la telefonul de pe perete. Doamna Bergeron smulse receptorul din furcă, apoi scoase o carte de vizită din buzunarul din față al blugilor și formă un număr. Alice observă că acea carte de vizită era de la secția de poliție din Kennewick.

— Michael, tu ești? întrebă ea cu glas panicat. Adăugă: Cred că s-a dus să înoate. În ocean… Azi-noapte… Bine, da. Bine.

Alice asculta conversația din ușă și tresări ușor când își dădu seama că Jake stătea chiar în spatele ei.

— Ce se întâmplă? zise el.

— Gina a dispărut, răspunse ea întorcându-se.

El era îmbrăcat, dar nu se bărbierise încă. Barba neagră îi era spicată cu fire albe.

— De când? se interesă el.

— A fost aici azi-noapte, după ce ai adormit tu. Era beată.

— Nu cumva ai…

Fu întrerupt de doamna Bergeron care închise telefonul și ieși valvârtej din bucătărie.

— Trebuie să plec, Alice, zise ea, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

— Putem să vă ajutăm cu ceva? întrebă Jake, dar femeia plecase deja.

Alice se duse să închidă ușa de la intrare, iar Jake merse în bucătărie.

— Crezi că ar trebui să îi ajut să o caute? îl întrebă ea în timp ce își turna cafea într-o cană.

— O s-apară ea, zise el. Sunt sigur de asta.

Ulterior, Alice află că îi găsiseră mai întâi hainele pe plajă, apoi trupul, mai târziu în după-amiaza aceea, înțepenit între două pietre la nord de Buxton Point.

După cum se aștepta Alice, poliția veni la ea acasă în dimineața următoare. Jake răspunse la ușă, în timp ce Alice spăla vasele rămase de la micul dejun. Era doar un ofițer de poliție în uniformă, pe nume Wilson, care își scoase pălăria când intră în camera de zi. Arăta de douăzeci și ceva de ani; avea o porțiune mare de chelie la ceafă pe care încercase să o compenseze printr-o mustață rară și blondă. Alice și Jake se așezară în fața lui, iar el scoase un carnețel.

— Sunt sigur că știți de ce sunt aici, zise el, cu ochii la Alice.

— În legătură cu Gina Bergeron.

— Exact. Mama ei a spus că a venit aici ieri și că tu ești cea care a informat-o că Gina s-a dus să înoate vineri noapte.

Alice încuviință din cap.

— Poți să îmi vorbești despre noaptea de vineri? Îți aduci aminte la ce oră a venit aici?

Alice înșiră întreaga poveste, omițând scena în care Gina și mama ei o confruntaseră la cina de la familia Bergeron. Și, categoric, omițând faptul că o mușcase pe Gina de mână. Zise doar că plecase de la ei de acasă, după care, mai târziu, Gina apăruse din senin, beată, la ușa ei și îi propusese să meargă să înoate.

— Era ceva neobișnuit?

— Cum adică?

— Ați fost surprinsă că Gina era beată sau că voia să înoate? Era ceva ce făcea de obicei?

— N-o cunosc atât de bine, ca să fiu sinceră, zise Alice, reproducând cuvintele pe care și le repetase de atâtea ori în minte. În liceu am fost

prietene apropiate, dar apoi ea s-a mutat la New York și s-a schimbat. N-o mai cunoșteam.

— N-o mai cunoșteați pentru că nu vă mai vedeați sau pentru că se schimbase foarte mult?

— Ambele, presupun. Abia dacă țineam legătura cu ea. Mai des o vedeam pe mama ei, pentru că venea la farmacia unde lucrez; de altfel, ea a fost cea care m-a invitat la cină când s-a întors Gina în oraș. Am fost nedumerită, recunosc, dar cred că a făcut asta pentru că era îngrijorată că fiica ei lua droguri și poate spera să stau de vorbă cu ea.

— V-a spus ea toate astea? Mama Ginei?

— Nu, asta am bănuit eu.

— Bun. Și cum se comporta când a venit aici?

— Abia dacă înțelegeam ce spune. I se împleticea limba în gură și m-a rugat să merg cu ea să înotăm, dar eu am zis că e prea târziu și prea frig – și asta a fost tot.

Ofițerul se întoarse și îl privi pe Jake pentru prima oară.

— Ați văzut-o pe Gina când a venit aici? întrebă el.

— O, nu. Era mult după ora mea de culcare.

Afirmă asta cu un soi de fals entuziasm, pe care Alice nu-l mai percepuse până atunci. *Sună a minciună*, gândi ea.

Dar ofițerul Wilson nu insistă. Își îndreptă din nou atenția asupra lui Alice.

— Vi s-a părut neobișnuit că Gina voia să se ducă să înoate? întrebă el.

— Ăă… presupun că da. Era noaptea târziu.

— În afară de faptul că era noaptea târziu, v-a mai surprins în vreun fel? E ceva ce îi făcea plăcere?

— Să înoate?

— Da.

— Presupun. Chiar nu știu sigur.

Ofițerul scria ceva. Întrucât nu îi adresă imediat o altă întrebare, Alice zise:

— Mai fuseserăm să înotăm împreună, eu și Gina. Ultima dată a fost chiar frumos. Cred că voia să repete experiența, ca să… retrăiască acel sentiment. A spus că dacă am înota împreună ar fi ca un nou început.

— A spus asta aici, în noaptea când a venit încoace?

— Ceva de genul ăsta.

— De ce aveați nevoie de un nou început?

— Cum am mai spus, fuseserăm prietene cândva, iar în ultima vreme nu am mai fost la fel de apropiate. Ne distanțaserăm una de cealaltă.

— Bine.

Ofițerul încuviință din cap cu un gest abia perceptibil și tăcu iar pentru o clipă. Alice nu mai rupse tăcerea de data asta.

— Încă ceva, zise el. V-a spus vreodată Gina ceva care să vă facă să credeți că ar putea recurge la vreun gest sinucigaș?

— Nu. Cum am mai spus, abia dacă o…

— Nu neapărat recent, Alice, dar când o cunoșteai bine, în liceu. Sau oricând, de fapt.

— Ah.

Alice se prefăcu că se gândește.

— O dată, în ultimul an, când vorbeam despre viitorul nostru, știți cum e. Unde ne vedeam peste câțiva ani. Și a spus ceva de genul: „Alice, tu o să rămâi aici, în Kennewick. Probabil o să fii căsătorită cu cine știe ce bărbat perfect și o să ai un băiețel și o fetiță, iar eu o să fiu încă în New York și o să devin un model bogat, cu o dependență gravă de droguri și vreo șaisprezece iubiți, și o să fiu atât de nefericită, încât probabil o să mă sinucid”. Adică, la vremea respectivă nu mi s-a părut cine știe ce.

— Când a zis asta?

— În ultimul an de liceu. Credeam că doar glumește.

— Ne-ai fost de mare ajutor, Alice, zise ofițerul în timp ce se ridică.

Jake se ridică și el și îl conduse la ușă pe ofițer. Alice rămase așezată, dar detectivul se întoarse și îi mulțumi înainte să părăsească apartamentul. Simți un gol subit, de parcă nu ar fi fost pregătită ca el să plece, de parcă ar mai fi fost lucruri de spus.

— Despre ce crezi că a fost vorba adineauri? întrebă Jake după ce închise ușa și se întoarse în camera de zi.

— La ce te referi?

— Parcă ai fost supusă unui interogatoriu.

— Oarecum, zise Alice.

— Dacă pe tine nu te-a deranjat, nici pe mine nu m-a deranjat. Eram îngrijorat că o să te necăjească.

— Nu sunt necăjită. Sunt doar obosită. Nu prea am dormit.

— Sunt convins. Du-te și trage un pui de somn, zise el, exact așa cum se aștepta Alice.

Se duse la etaj, în vechiul ei dormitor, și închise ușa. Acesta era un cod nerostit care funcționa între ea și Jake. Când se ducea să tragă un pui de somn în dormitorul pe care îl împărțeau, însemna că Jake i se putea alătura. Când se ducea în vechiul ei dormitor, el n-o făcea. Nu făcuseră sex în camera ei decât o singură dată, imediat după ce îi făcuse pozele.

În dormitorul ei, cu ușa închisă, Alice scoase dosarul care conținea toate pozele Ginei din reviste, decupajele pe care le păstrase de-a lungul ultimilor ani. Le întinse pe toate pe cuvertură, aranjându-le într-un final într-un fel care îi plăcea, plasând în centru poza ei preferată cu Gina. Era una dintre ultimele ședințe foto publicate, iar în acest scop trebuise să călătorească până în Miami. În poza respectivă purta un costum întreg galben și ținea în mână o țigară aprinsă. În fundal, se vedeau o casă pe plajă, dărăpănată, vopsită în culori neon, și un bărbat atrăgător dormind într-un hamac. Gina se uita direct spre obiectivul camerei, ușor încruntată. „Uite câte am”, spunea fața aceea, „și

uite cât de nefericită sunt”. Alice mângâie ilustrația cu degetul, de parcă ar fi putut să o simtă pe Gina prin ea. Hârtia părea ieftină. Poza fusese publicată într-una dintre revistele de modă mai mici, pe care trebuise să și-o cumpere din Portland, având în vedere că cei de la Blethen’s nici nu o comercializau.

Se uită la celelalte poze, apoi le adună și le băgă înapoi în dosar. Se întinse pe pat și se zgâi la tavan. Îl auzi pe Jake urcând tiptil scările, apoi întorcându-se și coborându-le. Văzuse ușa închisă de la dormitorul ei. „De ce fusese atât de îngrijorat de vizita polițistului?” Ea nu fusese deranjată de asta. Încercau doar să decidă dacă fusese sinucidere sau moarte accidentală. Era ușor de confirmat. Gina era nefericită și se droga. Altminteri, de ce ar fi înotat în apa rece a oceanului? Era atât de trist, realmente, când se gândea la asta. Toată tinerețea aceea să fie înghițită de imensitatea oceanului. Sărmana Gina, atât de singură în acele ultime clipe. Alice chiar era puțin somnoroasă și închise ochii, apoi își masă ușor tâmplele, sperând să nu fie iar torturată de vreo migrenă.

Înainte să adoarmă totuși, Alice se ridică și trecu din dormitorul ei în dormitorul matrimonial pe care îl împărțea cu Jake. Patul era încă nefăcut. Se dezbrăcă și se furișă sub așternuturile calde și familiare. Poate că Jake va urca pentru a o mai verifica încă o dată.

19. ACUM

Afară, aerul era răcoros și mirosea a argilă. Trandafiriul în care fuseseră învești mântați norii cu o clipă în urmă dispăruse, iar cerul cernea lumina. Harry se plimba prin sat, observând silueta lui John în spatele ferestrei mari de la librărie; stătea

aplecat deasupra tejghelei casei de marcat. Probabil că poliția îl va lua și pe John la întrebări. Nu încăpea îndoială că o cunoscuse pe Annie pe când aceasta lucrase la magazin. Știuse oare ce se petrecea între cei doi? Trebuie să fi avut o idee.

Fu cât pe ce să ia decizia de a intra ca să îl întrebe între patru ochi, dar voia să o vadă pe Grace mai întâi. O luă în sus pe strada în pantă Old Post, trecând pe lângă pensiune, apoi ajungând la clădirea în care Grace închiriase o cameră. Nu se vedea nicio lumină, cu excepția uneia slabe la o fereastră de la etaj. Sună la soneria de la ușa din față. În interiorul casei se auzi un clopoțel. În timp ce aștepta, analiză ușa; gravuri spiralate în lemn înrămau o bucată rotundă de sticlă. Dedesubt, se vedeau rămășița vechiului număr prins de ușă (22) și două găuri de cuie în locul unde fuseseră fixate numerele. Harry se uită la marginea ușii pe care era inscripția „37 Prospect” vopsită în roșu-închis. Fie numărul străzii se schimbase, fie ușa fusese adusă de la altă casă. Își apăsă degetul pe locul de pe ușă unde fuseseră numerele, apoi își retrase degetul când ușa se deschise spre interior. Grace părea puțin alarmată, de parcă era surprinsă să îl vadă.

— Scuze, zise ea. Am uitat că doamna Whitcomb nu e aici, așa că n-am venit imediat. Hai înăuntru.

Harry o urmă pe Grace în sus pe scările acoperite cu un covor oriental, jerpelit, până ajunse în camera ei închiriată. Era într-adevăr mare, așa cum o descrisese, imensul pat matrimonial de pe peretele opus părând nepotrivit. Dădea impresia că această casă fusese cândva împărțită de două familii, iar această cameră servise, la un moment dat, drept cameră de zi de la etaj. O canapea și două scaune din lemn erau dispuse în semicerc în jurul șemineului. Grace se așeză pe canapea și Harry își trase un scaun.

— Ia spune, ce s-a-ntâmplat? zise Grace, dându-și părul de pe frunte.

Ochii ei erau ageri, aproape agitați. Purta o pereche de blugi și un tricou în dungi alb-negre. Era în picioarele goale; avea unghiile date cu ojă verde.

Harry deschise gura ca să vorbească și se surprinse singur rostind:

— Nu cred că l-ai cunoscut pe tatăl meu doar puțin.

— Îhî, zise ea.

— Noi tocmai am aflat că… eu tocmai am aflat că tatăl meu nu i-a fost fidel soției și… și mă întrebam ce fel de relație ai avut cu el.

În timp ce Harry vorbea, fața lui Grace căpăta o nuanță tot mai roșiatică.

— Cum adică tocmai ai aflat? întrebă ea.

— Tocmai am aflat că tatăl meu avea o aventură cu cineva de aici din oraș.

Ea clătină repede din cap.

— Nu-i adevărat.

— Cred că trebuie să-mi spui ce se-ntâmplă.

Ea expiră și își frecă ochii cu podul palmei.

— Am avut o relație cu tatăl tău. În New York. Cine ți-a zis că avea o aventură aici?

— Mama mea vitregă.

— Alice?

— Exact. A zis că avea o relație cu o femeie căsătorită, care a lucrat la magazin, și crede că soțul femeii ar putea avea o legătură cu moartea tatălui meu.

Grace scutură din nou din cap.

— Uite ce e, zise Harry. Spune-mi odată ce dracului se întâmplă. Nu mai da din cap.

Grace ridică privirea și se uită direct în ochii lui Harry. În lumina lămpii, ochii ei păreau mai degrabă verzi decât albaștri.

— Bine, zise ea și trase aer în piept. Știi că tatăl tău obișnuia să vină la New York tot timpul ca să viziteze vechiul magazin.

— Îhî.

— Îl cunosc pe Ron, proprietarul magazinului. El e proprietarul apartamentului închiriat de mine.

Harry avu impulsul de a-i spune că știa deja asta, dar se abținu. Mai întâi voia să audă toată povestea.

— Pentru o vreme, am dat o mână de ajutor la librărie. Așa l-am cunoscut pe tatăl tău, cam cu doi ani în urmă. Asta se întâmpla chiar după uraganul Sandy, când subsolul magazinului s-a inundat și o grămadă de cărți au fost distruse. Tatăl tău a venit să dea o mână de ajutor.

— Da, îmi amintesc, zise Harry.

— Și eu îi ajutam; și am petrecut foarte mult timp împreună. Ron nu făcea mare scofală (doar îl știi pe Ron) și doi dintre angajați nici măcar n-au putut să ajungă în Manhattan în săptămâna aia, deci eram doar noi. Și, practic, m-am îndrăgostit de tatăl tău.

Făcu o pauză, iar Harry zise:

— Bun.

— Știu că sună bizar.

— E doar faptul că… diferența de vârstă…

— Pot încerca să-ți explic dacă vrei, dar adevărul e că nu știu dacă voi izbuti. Ieșisem dintr-o relație nasoală cu cineva de vârsta mea, care s-a dovedit a fi un netrebnic. Tatăl tău și cu mine… a fost aproape instantaneu, ca atunci când, la cinci minute după ce-ai întâlnit o persoană, ai sentimentul că o cunoști de-o viață. Era un om bun la suflet, după cum știi. Dar era căsătorit și, chiar dacă nu era, era cu aproape douăzeci și cinci de ani mai bătrân decât mine, așa încât nu credeam că există vreo șansă pentru relația noastră. Dar mi-am îngăduit să mă îndrăgostesc, ba chiar am devenit puțin obsedată. Cred că știa (nu, *am certitudinea* că știa) și cred că a decis să nu profite de asta. Dar de câte ori venea în oraș, mă scotea la cină. Aveam un loc al nostru, un restaurant spaniol, unde mergeam tot timpul. Am mers acolo încă de la

prima întâlnire, pentru că a fost primul restaurant peste care am dat când am ieșit din zona fără curent a orașului în cea care încă mai avea electricitate. Și am continuat să mergem acolo. Aveam chiar și masa noastră specială, nu întotdeauna, dar de obicei acolo stăteam, și proprietarul și nevastă-sa ne tratau ca pe un cuplu.

— Dar nu formați încă un cuplu? întrebă Harry.

— Ei bine, nu încă, dar apoi am ajuns să fim un cuplu. Nu era o relație pasageră, Harry, ci una serioasă. De-aia știu că nu avea o altă aventură. Cred că mama ta vitregă a născocit asta, ca să devieze ancheta poliției și să nu o ia pe ea la bani mărunți.

— Crezi că ea are vreo legătură cu moartea tatălui meu?

— Nu știu sigur de ce mă aflu aici, dar, într-adevăr, m-am gândit la asta, la faptul că Alice are o legătură cu moartea tatălui tău. De aceea am venit, cred, și de aceea am vrut să te întâlnesc. Să aflu dacă știi ceva.

— Crezi că Alice a aflat despre tine și tatăl meu?

Grace se aplecă în față.

— Ultima oară când l-am văzut pe tatăl tău, cam cu două săptămâni și jumătate în urmă, a vorbit mult despre Alice. Nu prea obișnuia să facă asta, așa că mi s-a părut ciudat. Mi-a spus că a început să se poarte ciudat cu el. Nu putea să îi susțină privirea, se răcise complet de el. El o tot întreba dacă s-a întâmplat ceva, dar ea tăcea mâlc.

— Asta sună ca și cum ar fi aflat despre voi doi.

— Asta am crezut și noi, dar am tot discutat și, din câte se pare, nu avea de unde să fi aflat.

— Putea afla asta într-o mie de feluri. Putea să găsească un fir de păr de-al tău pe haina lui, putea angaja un detectiv, putea doar să fi simțit asta, să o fi știut.

— Știu. Cum ziceam, de-aia am venit aici. Trebuia s-o văd la înmormântare. Am crezut că o

să știu doar uitându-mă la ea.

— Și așa a fost?

— Nu mai sunt sigură de nimic, dar cred că ar trebui să mă duc la poliție, să declar că aveam o aventură cu el. Poate o să conteze.

— Ar trebui.

— O s-o fac, înainte să plec.

— Asta înseamnă că Alice o să afle despre tine.

— Presupun că da. Dacă nu cumva știe deja.

— Deja știe despre femeia cealaltă.

— Nu există altă femeie, zise Grace.

— Ești sigură?

— Da. Eu și tatăl tău am vorbit. Categoric eram singura persoană cu care avea o relație. Avea mustrări de conștiință. Zicea că e prima dată când face așa ceva.

Harry îi simți privirea asupra lui, căutând o confirmare.

— Nu știu ce să-ți zic, interveni el. Dar gândește-te un pic… Dacă pe Alice o înșela cu tine, ce te face să crezi că nu te-ar fi înșelat și pe tine cu altcineva?

Grace își țuguie buzele, apoi zise:

— Pentru că n-ar fi făcut-o. Nu cred asta. Alice a inventat povestea asta pentru că vrea ca poliția să urmărească o altă pistă.

— De ce nu le-ar fi zis pur și simplu despre tine? zise Harry, mânat de un sentiment de loialitate față de Alice.

— Nu știu. Poate că nu știa despre noi. Poate pentru că n-aș fi un suspect bun, pentru că eu eram în New York.

Tăcură amândoi o clipă. Ochii lui Harry urmăriră o dâră de infiltrație de apă în colțul tavanului înalt al camerei. Într-un final, întrebă:

— Sperai ca tatăl meu să o părăsească pe Alice pentru tine?

— Sigur că asta speram, zise Grace, ridicând vocea.

— N-am știut… nu știam dacă vedeai relația cu tata ca pe o distracție.

— Am luat-o ca pe o distracție, pentru că era căsătorit și de două ori mai în vârstă decât mine, și toate celelalte, dar, cum ziceam, eram îndrăgostită de el. Ne înțelegeam unul pe celălalt. Deci da, îmi făceam speranțe că o va părăsi pe Alice și că se va muta înapoi în oraș împreună cu mine. Gândul ăsta nu-mi dădea o stare de bine, dar îl aveam. Mă gândeam la asta tot timpul.

Făcu o pauză, dar Harry nu zise nimic.

— Ești supărat pe mine? întrebă ea.

— Cum adică?

— L-am sedus pe tatăl tău. Era un bărbat căsătorit. E posibil ca eu să fiu motivul pentru care e mort.

— Nu știu dacă sunt supărat pe tine, dar vreau să aflu mai multe. Despre tine și el.

— Îi semeni leit, să știi. Nu vorbești despre tine. Doar pui întruna întrebări. Și el făcea exact același lucru. La început, credeam că e altruist, dar am ajuns la concluzia contrară, și anume că era egoist. Cred că nu voia să dezvăluie nimic despre el și am impresia că și tu ești la fel.

— Nu știu ce replică să-ți dau, zise Harry.

— Știu, asta obișnuia și el să zică, spuse Grace cu o undă de furie în glas. Apoi adăugă pe un ton liniștit: Cum o cheamă pe femeia cu care se presupune că avea o aventură?

— Annie Callahan.

— Cum a cunoscut-o?

— A lucrat la librărie, asta de aici. Alice a zis că tata a angajat-o pentru că a auzit că soțul ei nu avea de lucru și că aveau nevoie de bani.

Harry o privi pe Grace care își rodea unghia de la degetul mare. Pentru prima dată, i se păru nesigură. Voia să spună mai multe, voia să o convingă de posibilitatea ca tatăl lui să fi avut relații extraconjugale cu două femei. Poate trecea prin criza vârstei mijlocii, poate se ghida după un

tipar pe care îl avusese toată viața. Harry nu mai știa ce să creadă.

— Grace, zise el.

Femeia se opri din ronțăitul unghiei și se uită la el.

— Chiar ar trebui să informezi poliția că ești aici, sugeră Harry.

— O să vorbesc cu ei, zise ea, ridicând din umeri. Nu mă vor crede, dar o să vorbesc cu ei.

Începu iar să își roadă unghia. Harry se întrebă ce făcuse ea în acea zi: dacă ieșise din cameră sau dacă mâncase ceva. Avea de gând să o întrebe, dar în loc de asta, zise:

— Ar trebui să plec. Mulțumesc că mi-ai spus adevărul despre tatăl meu.

— Mai stai puțin, zise ea repede, zâmbind trist și privindu-l adânc în ochi.

— Nu, ar trebui să mă întorc, zise Harry.

Se ridică în picioare.

— Bine. Înțeleg.

Harry nu se clinti imediat din loc.

— O să fii bine? întrebă el.

— O să fiu. O să fiu bine.

— O să mai trec pe la tine mâine-dimineață, bine? zise el. Dis-de-dimineață. Cred că amândoi avem nevoie să dormim un pic.

— Bine, acceptă ea, posomorâtă.

Afișa un zâmbet trist, însă părea demoralizată.

— Ai grijă, zise ea.

— O să fiu în regulă. Mă întorc mâine. Putem merge împreună la poliție, dacă vrei?

— Da, încuviință ea.

Harry ieși pe ușă, o închise în spatele lui și, ținându-se de balustradă, o luă în jos pe scara întunecată și păși pe ușa din față înapoi în noapte.

Reîntors la Doamna Gri, închise ușa după el cu atenție. Auzea sunetul unui sforăit ușor venind din camera de zi. Își scoase încălțările lângă ușă și se duse să se uite peste spătarul canapelei la Alice, care dormea, în timp ce o altă emisiune despre

renovare, ai cărei protagoniști erau niște frați gemeni chipeși, rula la televizor.

Harry o lăsă acolo și se retrase în camera lui. Era înăbușitor de cald, pereții camerei reținând căldura de peste zi. Deschise fereastra, se dezbrăcă de toate hainele și se băgă sub cearșaf. Deschise o carte, chiar dacă știa că nu era în stare să citească ceva. Se holbă la formele ilizibile ale literelor și se gândi la ziua care trecuse și la cât de puțin îl cunoscuse pe tatăl său.

20. ATUNCI

În seara următoare, poliția veni din nou. Nu ofițerul Wilson, cu mustăcioara lui, ci o femeie cu un permanent în bucle mici, care se prezentă drept detectivul Metivier.

— Vă cer scuze că am picat la ora cinei, îi spuse ea lui Jake din ușă, în timp ce Alice asculta din camera de zi, însă aș mai avea niște întrebări suplimentare pentru Alice.

Jake o invită înăuntru, oferindu-i o cafea, pe care femeia o refuză.

Alice sunase la farmacie să anunțe că e bolnavă și era încă în pijama și în halatul ei preferat. Nu era bolnavă, dar chiar nu voia să iasă în public și să asculte toate speculațiile vehiculate despre ce i se întâmplase Ginei Bergeron. Probabil că lumea bârfea necontenit în Kennewick, pentru că toți aflaseră tragica veste. Alice se uitase la *Entertainment Tonight* cu o seară în urmă, iar Gina fusese subiectul celei de-a doua știri. Un model promițător, care murise în mod misterios în ocean în perioada în care își vizita familia. Alice fusese șocată să constate că una dintre pozele Ginei, aleasă a fi difuzată pe post, se număra printre preferatele ei. Cea cu Gina în costumul de baie galben și cu ochii triști. Ei bine, probabil o

aleseseră din cauza faptului că arăta foarte tristă. La sfârșitul știrii, John Tesh afirmase ceva de genul „Sunt sigur că vom mai reveni cu detalii”, iar Mary Hart se încruntase și lăsase capul în jos. Alice gândise: „De ce vor mai reveni?” Alt model cu destin tragic, droguri și sinucidere. Ce altceva mai era de spus?

După ce Jake trase un scaun pentru doamna detectiv Metivier, iar Alice se așeză pe marginea canapelei, observă că femeia ținea în mâini o cutiuță de plastic. Arăta ca o cutie de scule pătrată sau ca un echipament medical. Detectivul observă că Alice se uita la cutie și zise:

— E o trusă pentru amprente dentare, Alice.

Jake, care rămăsese în picioare, zise:

— Ce se întâmplă?

— Alice, ai mușcat-o pe Gina Bergeron vineri noapte?

— Da, am mușcat-o de mână.

Detectiva păru un pic uimită, de parcă era pregătită pentru un răspuns negativ.

— Poți să-mi spui de ce?

— Sigur. M-am dus la cină la casa Bergeron, pentru că m-a invitat mama Ginei. După cină, Gina și mama ei m-au rugat să merg cu ele afară și atunci m-au atacat…

— Te-au atacat? Fizic? întrebă detectivul, gesticulând.

Alice observă că nu purta niciun inel pe degete,

— Nu fizic, dar m-au încolțit.

— De ce-au făcut asta?

Alice se întoarse să se uite la Jake. Trăsăturile lui, de obicei placide, vădeau o urmă de îngrijorare. Se întoarse din nou către detectiv. În ciuda faptului că nu purta deloc bijuterii, se fardase în exces.

— Nu le plăcea ideea că locuiesc în continuare cu Jake. Erau de părere că ar trebui să mă mut singură.

— Alice, tu…, începu Jake, dar detectivul îl întrerupse.

— De ce credeau asta? întrebă ea.

— E evident că știți, pentru că ați vorbit cu doamna Bergeron. Sigur, ea v-a spus despre mușcătură și, probabil, și restul poveștii.

— Aș vrea s-o aud de la tine, Alice.

— Considerau că Jake profită de mine. E dezgustător. Eu nu mai am familie, iar Jake e tot ce mai am pe lume. Îmi e mai mult decât un tată vitreg, decât un tată natural, și ele îmi ziceau că ar trebui să scap de el. Era nebunie curată. Așa că mi-am luat tălpășița.

— După părerea ta, de ce crezi că li se părea că Jake profită de tine?

— De unde să știu? i-o fi intrat Ginei în capul ăla bolnav, iar ea i-a spus maică-sii, și mama ei a crezut-o, presupun.

Pentru prima oară, detectivul se întoarse către Jake și întrebă:

— Știați ceva despre toate astea?

— Nu, aud asta pentru prima oară. E complet ridicol. Alice este, a fost, fiica soției mele. Asta-i tot. Alice, de ce nu mi-ai spus despre asta?

— Pentru că nu voiam să te supăr. Pentru că e dezgustător.

— Așadar, Alice, reluă detectivul Metivier. Ce poți să-mi spui despre mușcătură?

Alice trase adânc aer în piept pe nas. O parte din furia pe care o resimțise în noaptea aceea îi revenea și, pentru un moment scurt, retrăi senzația cărnii Ginei între dinți.

— Mă tot acuzau și m-am supărat. Eram în curtea din spate și am decis să plec – și cu asta, basta. Gina a fugit după mine și m-a înșfăcat de mână, iar eu i-am luat pur și simplu mâna și am mușcat-o. Voiam să îmi dea drumul și a funcționat.

— Dar Gina s-a întors în noaptea aceea. A venit aici și a încercat să mai vorbească cu tine, nu?

— I-am spus deja celuilalt polițist totul despre asta. Gina era beată. A venit să ceară scuze și a propus să mergem să înotăm, ca să uităm de toate și s-o luăm de la capăt. Am refuzat-o și a plecat. Asta-i tot ce s-a întâmplat.

— Nu te-ai dus să înoți cu ea?

— Nu. Am rămas aici. Dacă m-aș fi dus să înot cu ea, probabil că nu s-ar fi înecat. Mama ei crede că m-am dus să înot cu ea?

În loc de răspuns, detectivul îi mai adresă o întrebare:

— De ce nu ne-ai spus toată povestea când te-a interogat detectivul Wilson prima dată?

— V-am spus, pentru că nu îi spusesem încă lui Jake ce părere aveau Gina și mama ei despre noi. Nu voiam să-l supăr. Și n-a avut legătură cu ce s-a-ntâmplat mai târziu. Îmi pare rău, ar fi trebuit să vă spun, dar n-am făcut-o.

— E în ordine, Alice, zise detectivul, părând gata să se ridice.

— Deci nu aveți nevoie de dinții mei… nu trebuie să vă folosiți…

— N-am nevoie, câtă vreme declari că tu ai fost cea care a lăsat urma de mușcătură pe mâna Ginei.

Se ridică, privindu-l pe Jake, apoi pe Alice.

— Ce crede mama Ginei? Că am avut vreo legătură cu ce i s-a întâmplat Ginei? întrebă Alice.

— E destul de necăjită. Zice că Ginei nu îi plăcea să înoate și că nu s-ar fi dus niciodată să înoate singură în toiul nopții, mai cu seamă ținând cont de rana urâtă de la mâna ei.

— Nu-i adevărat, îi plăcea să înoate. Cum i-am mai spus și celuilalt detectiv, am mai înotat împreună.

— Bine, zise femeia. Mulțumesc că ne-ai lămurit cu privire la mușcătură, Alice.

Ceva din vocea și expresia corpului detectivului îi dădu de înțeles lui Alice că tocmai decisese că nu era nimic misterios în moartea Ginei. Alice

scăpase basma curată, cumva. Dar detectivul Metivier se întoarse spre Jake și zise:

— Vă deranjează dacă mă conduceți până la mașină? Am câteva întrebări doar pentru dumneavoastră.

— Ah, zise Jake, apoi încuviință din cap. Sigur.

De la fereastra din biroul lui Jake, Alice îi privi pe cei doi vorbind în parcare. Stăteau unul lângă altul, alături de o mașină bej, probabil a detectivului, o marcă americană, poate un Chevy Celebrity. Era o seară plumburie, în aer plutind o ceață fină, și Jake, doar într-un pulover, stătea cu mâinile încrucișate. Detectivul își pusese un trenci alb, cu un guler lat. Părea să asculte mai mult, în timp ce Jake vorbea. Femeia încuviință din cap de câteva ori, apoi începu să își verifice buzunarele, de parcă se pregătea să plece. Jake își depărtă brațele de corp și îi întinse detectivului mâna. Apoi ea scoase un pachet de țigări, oferindu-i una lui Jake. Spre surprinderea lui Alice, el acceptă țigara (se lăsase de fumat cu ani în urmă). Detectivul Metivier și-o aprinse pe a sa, apoi îi dădu bricheta lui Jake. După ce plecă, Alice îl privi stând acolo, trăgând lacom din țigară și uitându-se de-a curmezișul drumului spre oceanul pe care se vedeau crestele albe ale valurilor.

— De ce ai fumat o țigară de la ea? se interesă Alice.

— Ne-ai urmărit?

— Te-am văzut de la fereastră, dar miroși a tutun.

El adulmecă și își frecă nasul.

— Am făcut-o din politețe. Ea mi-a oferit țigara.

— Ce te-a-ntrebat?

— Stai să-mi iau ceva de băut și îți spun. De ce nu mi-ai zis despre Gina și maică-sa? Doamne, Alice!

Ea îl urmă în bucătărie.

— Nu ți-am spus pentru că nu-mi pasă ce cred ele.

— Poate mie mi-ar fi păsat. Trebuie să îmi spui lucrurile de genul ăsta, Alice. Trebuie să fiu pregătit.

— Ce te-a-ntrebat detectivul?

El își turnă whiskey într-un pahar, apoi adăugă niște gheață și apă minerală. Asta bea el de obicei când voia să bea mult, asta bea duminica toată ziua, când erau meciuri de fotbal american.

— Voia să știe care e natura relației noastre.

— Și tu ce i-ai spus?

— I-am spus că nu-i treaba ei.

— De ce nu i-ai spus că…

— Mi-a zis că Vivienne Bergeron a declarat poliției că are dovezi că trăim împreună, că una dintre prietenele ei ne-a văzut la un restaurant din Portland.

— Asta nu-nseamnă nimic. În afară de asta, cui îi pasă și ce are de-a face asta cu ce i s-a întâmplat Ginei?

— Nimic. Chiar nimic. Asta i-am spus și eu tipei, iar ea a fost de acord cu mine. A zis că Vivienne Bergeron e pusă pe scandal, convinsă fiind că te-ai răzbunat cumva pe Gina din cauza acuzațiilor pe care ți le-au adus în seara aia. A tot vorbit despre mușcătură și despre faptul că Gina nu s-ar fi dus în ruptul capului să înoate singură, nu se îndoiește de asta.

— Dar e stupid.

— Îți reproduc doar ce mi-a spus detectivul despre afirmațiile lui Vivienne.

— Bun, și ce crede că am făcut? Crede că am omorât-o pe Gina și am aruncat-o în ocean?

Jake ridică din umeri.

— Tocmai a pierdut un copil. Nu cred că gândește limpede. Îți dau ceva de băut?

Se uitară la TV. Jake o lăsă pe Alice să aleagă emisiunea. *Mystic Pizza* era difuzat pe USA și o urmăriră, Alice comutând din când în când pe MTV, în timpul reclamelor. Jake se duse în bucătărie și se întoarse de câteva ori cu ceva de

băut. Când se termină filmul, Alice închise televizorul și îl anunță că se duce la culcare.

— Stai o clipă, Ali, bine?

Corpul ei deveni instantaneu rece.

— Sigur, zise ea.

— Aș vrea să vorbesc cu tine despre ceva.

Inima lui Alice începu să bată cu putere, iar fata se ridică și zise:

— Ce zici s-o lăsăm pe mâine, bine? Sunt prea obosită pentru discuții.

Știa despre ce vrea el să vorbească. Nu se îndoia că târfa aia de polițistă îi aruncase vreo vorbă aiurea și acum el nu mai voia să mai locuiască cu ea.

— Hei, oprește-te, zise el pe un ton ușor răstit, cum se mai întâmpla când bea prea mult. Hai încoa', bine?

Alice veni la el și rămase în fața lui. Își dădu seama că era încă în halatul pe care îl purtase toată ziua și că părul slinos îi stătea probabil lipit de cap. Nu era de mirare că o alunga din casă.

— Vrei să plec? zise ea și își împinse buza de jos în față.

— Alice, nu. Categoric nu vreau asta. Așază-te aici.

Își lovi piciorul cu palma, iar ea se strecură deasupra lui în timp ce el își punea cu atenție paharul pe măsuța cu blat din sticlă.

— Ceea ce vreau, zise el, este ca tu și cu mine să avem o conversație despre faptul că trebuie să fim și mai atenți de acum încolo.

— Nu i-am spus nimic Ginei și maică-sii. Au încercat să mă facă să zic ceva despre tine, dar jur că n-am făcut-o.

— Știu că n-ai făcut-o. Nu mă refer doar la tine, eu vorbesc despre noi. Trebuie să fim atenți la ce restaurante mergem și cum ne comportăm; și, la urma urmei, nu chiar imediat, ar trebui să ai și tu apartamentul tău. Nu, nu, nu-ți face griji. Ar trebui

să ai casa ta, chiar dacă o să petreci în continuare cele mai multe nopți aici.

— Poate ar trebui pur și simplu să ne afișăm în public. Nu e ilegal.

— Știu că nu e ilegal, dar lumea nu privește cu ochi buni astfel de relații. Și nu mi-ar păsa, numai că am o poziție la bancă, iar prestigiul meu e important. Le dau sfaturi oamenilor din orașul ăsta despre cum să-și administreze finanțele și o să-și piardă încrederea în mine dacă o să creadă că noi doi suntem împreună. Nu vor înțelege.

— Dar dacă ne-am căsători…

— Alice, zise el, apoi luă o înghițitură mare din băutura lui, punând paharul la loc cu un clinchet sonor. N-ar fi nicio diferență. La drept vorbind, probabil că asta ar înrăutăți situația și mai mult. Nu e vorba doar de faptul că tu ești fiica soției mele, mai e și faptul că sunt cu treizeci de ani mai în vârstă decât tine.

— Nu-mi pasă.

— Nici mie nu-mi pasă, dar altora o să le pese.

— Fie. O să fim și mai atenți.

— Asta zic. Trebuie să fim extrem de vigilenți de acum încolo. Oamenii urăsc să îi vadă pe alții fericiți. Ține minte asta.

Alice se duse prima la culcare. Era epuizată, se spălă pe dinți în mai puțin de treizeci de secunde, apoi, scoțându-și halatul, se băgă în așternuturi. Se întreba dacă era epuizată din cauza stresului provocat de interogatoriul polițistei cu părul ondulat sau dacă era obosită pentru că nu făcuse mai nimic toată ziua. Nu mai înotase de vineri seară, noaptea în care Gina nu se mai întorsese la mal. A doua zi se va duce iar să înoate. Mai avea la dispoziție doar câteva zile până se răcea vremea de tot, când va trebui să înoate la Y, unde apa avea prea mult clor și unde veneau toate băbăciunile.

Rămase trează, cu gândul la înotat, apoi îl auzi pe Jake cum se pregătește de culcare, zăbovind mult timp în baie și aplicându-și loțiunea de față,

cum făcea întotdeauna. Se urcă în pat lângă ea, gol, mirosind a vanilie și santal.

O sărută, genul de sărut care sugera că e obosit, apoi zise:

— Am vrut să-ți zic asta mai devreme, dar n-am găsit momentul potrivit.

— Ce? zise ea, simțind furnicături în membre.

— M-am trezit vineri seară să îmi iau un pahar cu apă. Nu erai în pat și m-am dus jos să te caut, dar nu te-am găsit nicăieri. Eram îngrijorat și m-am uitat pe fereastră. Te-am văzut venind dinspre plajă. Aveai părul ud.

Ea nu răspunse.

— Alice? insistă Jake în cele din urmă.

— De ce n-ai zis nimic?

— Când? În noaptea aia?

— Da.

— Am presupus că s-a întâmplat ceva între tine și Gina și nu voiam să te deranjez cu asta. M-am întors în pat. Tu ai intrat și ai făcut duș.

— Nu am…

— Șșșt, o întrerupse Jake, cu fața aproape de urechea ei. Nu vreau să zici nimic, dar voiam să știi că știu. Nu zice nimic, bine? Ne e mai bine, mult mai bine, fără Gina în viețile noastre. Așa cum ne e mai bine fără mama ta.

Corpul lui Alice înțepeni când el pomeni de mama ei.

— Cum zici tu, se învoi ea.

— Te iubesc, Alice. Pentru totdeauna. Orice s-ar întâmpla.

— Și eu te iubesc, Jake, zise ea și se întoarse cu spatele la el.

După ce adormi el, Alice se dădu jos din pat și se duse în vechiul ei dormitor, unde se băgă sub așternuturi. Prin pereții subțiri ai apartamentului, putea auzi sunetul slab, ca de fierăstrău, al sforăiturilor lui Jake. Încercă să adoarmă, dar se tot gândea la ceea ce spusese Jake. De ce pomenise de mama ei? Își găsise mama moartă pe canapea,

imagine cu care va trebui să trăiască toată viața. Și acum își pierduse prietena cea mai bună. Nu putuse să o salveze și Jake îi vorbise pe un ton acuzator.

Se întoarse pe burtă, chiar dacă știa că nu va adormi. Se gândi la Jake, încercând să șteargă cuvintele pe care i le spusese.

21. ACUM

Patul se mișca, cearșafurile răsucite se strângeau și mai tare pe coastele lui.

Harry deschise ochii încleiați. Era încă noapte. Îi era frig, dar un corp cald era presat de spatele lui și o mână îi înlănțuise umărul. Auzi în ureche vocea lui Alice:

— Dormi în continuare, Harry. Nu vreau să fiu singură.

Harry rămase nemișcat, întrebându-se dacă ar putea să se prefacă adormit, dar știa că ea îi simțise tot corpul încordându-se sub atingerea ei. Îl trase mai aproape. Cuvertura dintr-un soi de stofă satinată era între trupurile lor, dar putea să îi simtă apăsarea sânilor în spatele lui, sfârcul tare al unui sân.

— Alice…, reuși el să îngaime.

— Șșșt. Culcă-te la loc. Ești atât de rece.

Îi cuprinse pieptul cu mâna, apoi își ridică picioarele, astfel încât genunchii ei să atingă coapsele lui.

— Nu cred că…

— Fă-o pentru mine, bine? Culcă-te la loc.

Simțea vaporii vinului în respirația ei. Ea își schimbă poziția corpului înainte și înapoi, ca o pasăre care își face loc în cuib. Își lipi fruntea de ceafa lui.

Harry se concentră pe propria respirație, menținându-i ritmul constant. Închise ochii. Se

simțea bine să aibă un corp lipit de al lui, radiind căldură. Ascultă pe măsură ce ea respira tot mai profund; îi putea simți suflul respirației pe piele. Ritmul inimii lui începea să încetinească.

Când se trezi, era pe spate, iar Alice deasupra lui, ridicându-și capotul deasupra șoldurilor. Harry dădu să vorbească, dar Alice îl sărută; o mână o ținea pe gâtul lui, cealaltă alunecându-i în jos pe abdomen și apucându-i erecția. Nu putea să se împotrivească în niciun fel; corpul lui răspunse instinctual și curând făceau sex. Alice își ținu capul aproape de al lui, cu părul răsfirat pe fața lui, și el închise ochii, reducând întreaga lume la întuneric și senzație, în timp ce Alice îi șoptea numele în ureche iar și iar.

După aceea, el vru să zică ceva, însă Alice i-o luă înainte:

— Nu. Hai să nu vorbim despre asta.

Ușurat, Harry tăcu și curând ritmul respirației lui Alice se domoli. Se întoarse cu spatele la ea și închise ochii. Următoarea dată când îi deschise, prin fereastră strălucea lumina blândă a dimineții. Alice încă respira adânc, cu buzele lipite de pielea lui, undeva între umăr și șira spinării. El își mișcă șoldurile involuntar și degetele lui Alice prinseră viață, atingându-l. Harry se forță să se rostogolească de lângă ea, apoi se așeză pe marginea patului. Scoase un mormăit răgușit, ca să pară că abia se trezise. În spatele lui, pe pat, Alice se mișcă. El se ridică în picioare înainte de a apuca ea să zică ceva, conștient de faptul că era gol pușcă, și ieși repede din cameră, luându-și blugii și tricoul de pe podea din mers.

Se duse direct la parter, unde se îmbrăcă și își încălță pantofii sport care erau tot lângă ușă. Apoi se opri locului, ascultând dacă se trezește Alice. Nu auzi nimic. Ceea ce se întâmplase în toiul nopții părea acum un vis vag și întunecat. Cât de beată fusese? Exista oare posibilitatea să nu fi fost conștientă de ceea ce face?

Harry deschise ușa încet și ieși pe treptele din față în zorii răcoroși. Păsările ciripeau în copaci și peluza din fața casei era acoperită cu brumă. Se așeză pe trepte, mintea lui derulând detaliile din urmă cu câteva ore. Pielea îi tremura și i se încorda, rememorând cele petrecute. Trăise o experiență nouă, aceea de a se lăsa în voia altcuiva, corpul femeii preluând controlul corpului său; fizic, era mai mică decât el, dar o simțise mai mare când îl trase în ea. Harry încerca cu disperare să plaseze acea experiență într-un context rațional, dar îi era cu neputință. Făcuse sex cu mama lui vitregă, la mai puțin de o săptămână după moartea tatălui. Era prins undeva între o fantezie materializată și genul acela de coșmar din care te trezești scăldat în sudoare. Încercă să oprească șirul amintirilor, dar o tot auzea șoptindu-i numele în ureche, atingându-i lobul urechii cu dinții.

Habar nu avea cât era ceasul, dar bănuia că era în jur de cinci. Se hotărî să meargă până la Dunkin' Donuts din centrul orașului Kennewick, să își ia o cafea și, eventual, ceva de mâncare.

Avea mai mult de un kilometru și jumătate de mers până la destinație, dar plimbarea îi făcea bine. Începuse să se încălzească; răsărise soarele, iar ceața se disipase. În timp ce se apropia de Dunkin' Donuts, nu avea certitudinea că găsea deschis, dar când ajunse la ușile de la intrare, văzu un angajat care se mișca în spatele tejghelei. Își comandă o cafea normală mare (conținea cantitatea maximă de lapte și zahăr) și o gogoașă cu afine.

Se așeză într-un separeu, urmărind, prin fereastra aburită, o camionetă ce trăgea pe două locuri de parcare. Un bărbat slăbuț, cu șapcă de baseball din material de camuflaj, sări din cabina camionetei, lăsând motorul pornit, și intră în magazin.

— 'Neața, Cody! îl salută femeia din spatele tejghelei în timp ce îi dădea o cafea și un trigon cu

mere, fără să îl întrebe ce dorește.

Harry rămase cu privirea ațintită la camioneta care scotea fum și, brusc, simți impulsul de a fugi din braserie cu cafeaua în mână, de a fura camioneta și de a o lua spre nord, ca să vadă până unde ajunge.

Dar nu se clinti din loc. Bărbatul se întoarse cu micul dejun la camioneta lui. Harry continuă să soarbă din cafea. Mâncă gogoașa cu afine, amintindu-și, în acest timp, că era preferata tatălui său. Gândul îi fugi iar la Alice și la convingerea lui Grace despre faptul că avea o legătură cu crima. Dacă Grace avea dreptate, iar el se culcase cu ucigașa tatălui său? I se întoarse stomacul pe dos. Își impuse să respire și se gândi la briciul lui Occam, o chestie pe care o învățase la un curs de probabilitate în facultate: „Cea mai simplă soluție la o problemă este, cel mai probabil, cea corectă".

Care era cea mai simplă soluție?

Probabil că tatăl lui fusese un soț adulter, căruia îi plăcea să seducă femei tinere. Sedusese o femeie căsătorită și fusese omorât de un soț gelos. Grace era doar o altă iubită care nu avea nimic de-a face cu moartea tatălui său. Alice era o soție trădată, care în momentul acesta încerca să înțeleagă cele ce se întâmplaseră. Și era disperată după atenție și afecțiune. Nu cumva asta era cea mai logică soluție? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci Harry avea o anumită responsabilitate pentru ceea ce lăsase tatăl lui în urmă. Duse din instinct mâna la buzunar, căutându-și telefonul, doar ca să verifice dacă îi trimisese Grace sau Alice vreun mesaj, dar și-l lăsase în dormitor.

Ieși din magazin cu cafeaua în mână. Soarele urcase mai sus pe cer, iar pe Route 1A rulau deja câteva mașini. Luă decizia să se înapoieze acasă; mai târziu, va lua din nou legătura cu Grace, ca să se asigure că declară la poliție tot ce știe. Mergea pe marginea nisipoasă a drumului. Dinspre est adia o briză ușoară, iar în aer se simțea mirosul

oceanului. Apropiindu-se de satul Kennewick, era pe cale să cotească spre strada York și să o ia spre Doamna Gri, dar în ultimul moment se hotărî să treacă pe lângă casa în care locuia Grace. Era prea devreme pentru o vizită, dar, cine știe, dacă ar trece pe acolo…

Casa părea tăcută și pustie în lumina dimineții. Harry ridică ochii spre fereastra lui Grace de la etaj; nu era sigur, dar i se păru că vede lumina aprinsă. Parcurse jumătatea distanței până la ușă, gândindu-se să bată încet, în cazul în care se trezise. Dar apoi se opri; ușa era deschisă. Nu mult, dar era crăpată cam cincisprezece centimetri. Aproape făcu cale întoarsă, având dintr-odată certitudinea că ceva nu e în regulă. Încremeni câteva clipe, apoi își continuă drumul spre ușă. Putea trage cu ochiul înăuntru și ascultă cu atenție. Când ajunse la ușă, își apăsă palma pe ea și împinse. În gură simțea gustul siropos al cafelei dulci.

Grace zăcea pe podeaua holului, cu picioarele goale îndreptate spre ușă. Își dădu seama că e moartă, dar, oricum, o strigă pe nume, cu voce răgușită. Trecu pragul casei. Purta aceleași haine de noaptea trecută. Tricou în dungi și blugi. O mână îi era azvârlită deasupra capului, cealaltă, pe lângă corp.

— Grace, zise el mai tare, cu speranță în glas.

Mai făcu un pas în casă și văzu clar ce i se întâmplase. Partea stângă a craniului îi era spartă și avea părul năclăit de sânge. Mandibula vânătă îi era deplasată din loc.

Harry simți gust de fiere în gâtlej și închise ochii pentru o clipă. Se trase un pas în spate, simți sângele năvălindu-i în cap și se ținu de tocul ușii.

Își atinse buzunarul, chiar dacă știa că nu avea telefonul la el. Se uită din nou prin hol, dincolo de corpul lui Grace, și văzu un telefon pe o măsuță înaltă până la nivelul șoldurilor. Fără a-și lua ochii de la telefon, se duse până la el. Era un telefon fix

vechi, turtit ca o broască râioasă, și aproape că se aștepta să nu aibă ton când ridică receptorul și îl puse la ureche.

PARTEA A DOUA

APA NEAGRĂ

22. ACUM

Caitlin McGowan reciti e-mailul pentru a cincisprezecea oară. Era de la Grace, sora ei, cel mai probabil trimis cu câteva ore înainte să fie ucisă.

Știu că o să te panichezi, C, dar sunt în Maine. Am venit aici imediat ce am auzit că a murit B, chiar după ce am vorbit cu tine. Am găsit un Airbnb și am venit aici ca să merg la înmormântare. Nu puteam să stau în New York cu mâinile în sân și să pretind că nu s-a întâmplat nimic. Trebuia să văd cu ochii mei.

Îmi pare rău, știu că nu prea are sens ce zic. O s-o iau de la capăt. Sunt și extenuată, dar și agitată în același timp; *abia dacă am mâncat ceva pe ziua de azi. Fiul lui B, Harry, a fost adineauri aici. A venit să-mi spună că există un suspect, că Alice a declarat la poliție că B avea o aventură cu cineva din oraș și că ea îl bănuiește pe soțul acestei femei de uciderea lui B. A INVENTAT TOTUL și asta mă face să cred că Alice chiar a avut de-a face cu moartea lui B. În primul rând, B nu se mai vedea cu altcineva, l-am spus și lui Harry, dar s-a arătat circumspect, și probabil că și tu te gândești la același lucru. Dar NU e adevărat. Alice a inventat toată povestea*

pentru că a găsit un mod să-l omoare, și acum, că poliția știe că nu a fost un accident, are nevoie de un țap ispășitor.

Fiul lui este SIMPATIC. E versiunea tânără a lui B, inclusiv în ceea ce privește blocajul emoțional. Când l-am văzut la înmormântare mi s-au înmuiat genunchii, la propriu, dar apoi am observat cum roia Alice în jurul lui și am simțit impulsul să mă năpustesc asupra lor, ca să îl salvez. M-am dus la librărie, crezând că aș putea să o găsesc pe Alice acolo și să o văd de aproape, în schimb am dat de el și i-am spus că îmi caut o slujbă. Din câte mi-am dat seama, m-a plăcut, sau poate doar a intuit că mințeam despre motivul pentru care am venit la magazin. Mi-a dat mesaj și m-a invitat să ieșim la un pahar, ca la o întâlnire adevărată. Mi-a povestit totul despre viața lui, iar eu am născocit o poveste despre vizita mea în Maine, ca să scap de toate cele, dar nu m-a crezut (*doar mă cunoști, nu știu să mint*), *așa că a venit în seara asta aici și i-am mărturisit TOTUL. Am constatat după aceea că mă învinovățește pe mine pentru ce i s-a întâmplat tatălui său, că eu am stârnit totul*; *nu sunt sigură dacă nu cumva eu îmi proiectam propria vină asupra lui.*

Am un sentiment teribil de neliniște. Tocmai am decis să mă duc la poliție de dimineață, ca să mărturisesc TOTUL. Cine știe dacă o să le pese, dar măcar voi fi isprăvit cu asta. Nu am nimic de ascuns și pe nimeni de protejat. Imediat după aceea, îmi iau tălpășița din Maine și uite-așa termin cu ceea ce ar fi trebuit să încep: Pot să vin să stau la tine? *Nu*

pentru totdeauna, doar pentru câteva zile. Mi s-a luat de New York, dar nici aici nu pot să rămân, și chiar nu vreau să mă mut înapoi cu mama, cel puțin nu imediat. Știu că mi-ai mai spus că pot să vin oricând, totuși, am zis să întreb. Ajung în Boston mâine. Probabil că dormi, dar scrie-mi cum primești asta. Xoxo G

Caitlin își închise laptopul. Îi dăduse e-mailul și detectivului Dixon, arătându-i-l pe mobil mai devreme, la secție. Acesta îl citise, apoi o întrebase pe Caitlin dacă i l-ar putea trimite.

— Ce credeți despre asta? îl întrebă ea.

— Aș fi vrut să fi venit la noi mai repede, zise detectivul și cuvintele îi provocară lui Caitlin o durere de stomac.

Probabil, asta s-a văzut pe fața ei, căci el adăugă imediat:

— Dar cine știe dacă ar fi schimbat cu ceva situația? Nu e o dovadă certă. Mulți oameni au aventuri extraconjugale și nu ajung să fie uciși.

— Dar faptul că Grace a fost ucisă trebuie să însemne că și Bill Ackerson a fost… cazurile au o legătură între ele.

— Nu există nici măcar un indiciu că Alice știa de existența surorii dumneavoastră.

— De ce? Pentru că așa susține ea?

— Pot să vă adresez niște întrebări despre Grace? sugeră detectivul, trăgându-și umerii în față, de parcă avea un junghi în spate.

Caitlin îi observă cicatricea de deasupra ochiului drept, unde avea un gol în sprânceană.

— Sigur, acceptă Caitlin și se lăsă pe spate în scaunul din plastic.

Erau la o masă mică de interogatoriu, în partea din spate a secției, într-o încăpere cu pereți din sticlă. Exista acolo o tablă care fusese complet ștearsă, cu excepția unor cuvinte mâzgălite

alandala: *nume*, *celulă*, *separat*. Detectivul o adusese aici ca să îi arate niște fotografii cu fața lui Grace pentru identificare. Dis-de-dimineață, Caitlin primise un telefon disperat de la mama ei, care îi spusese că tocmai vorbise la secția de poliție din Kennewick, iar ofițerii încercau să identifice un cadavru asupra căruia fusese găsit un permis de conducere emis de statul Michigan, pe numele Grace Ellen McGowan. Caitlin se oferi să se ducă până în Maine. În intervalul de o oră și jumătate cât durase drumul până acolo, aflată în stare de șoc, greu de descris, alternase între un sentiment de mâhnire confuză și speranță disperată că totul era doar o simplă neînțelegere. Când detectivul îi puse prima fotografie în față, Caitlin trăi o senzație de ușurare pură. Aceea nu era Grace. Fața pe care i-o arătau era a unei tinere, dar cu obraji mai plinuți decât ai lui Grace și ochii mai umflați.

Caitlin clătină din cap.

— Eu nu… nu cred…

Detectivul așeză cea de-a doua fotografie lângă prima. Aceasta înfățișa un tatuaj, o scriere de mână pe cutia toracică: „Îți dai seama că plutim prin spațiu?” La fel de repede cum o umpluse valul de ușurare, tot astfel căzu într-o sumbră deznădejde. Caitlin se uită din nou la fața respectivă, fotografiată pe un fundal neutru. Da, era sora ei geamănă; trăsăturile îi fuseseră reduse la esență: un nas, doi ochi, o gură. Nu recunoscuse acel chip pentru că nu mai avea nimic din trăsăturile lui Grace. Dar tatuajul, acel tatuaj stupid, făcut dintr-un gest impulsiv, un vers dintr-o melodie care îi plăcuse lui Grace în liceu, îi oferea indiciul clar că aceea era într-adevăr sora ei.

Încuviință din cap spre detectiv, iar acesta scoase o foaie de hârtie, dovada identificării, care trebuia semnată de ea. Se uită fugitiv la hârtie, incapabilă să vorbească, apoi semnă pe linia dedicată. Detectivul puse foaia de hârtie într-un

dosar maro și îi mulțumi, apoi o întrebă dacă vrea să rămână singură o clipă înainte să continue discuția. Ea încuviință din cap, iar el plecă, închizând ușa în urma lui. Acoperindu-și ochii cu mâna, plânse câteva minute. Plânsese și mai devreme, când primise prin telefon, de la mama ei, vestea că Grace era moartă, dar acum era altceva. Văzuse pozele. În mod inimaginabil, Grace dispăruse cu adevărat.

— Era sora dumneavoastră geamănă? întrebă detectivul, după ce se întoarse, după ce ea îi arătase e-mailul și îl întrebase în mod repetat ce se întâmplase și *de ce*.

— Da.

— Gemene identice?

— Nu. Biviteline. Dar unii oameni ne credeau identice pentru că semănam. Dar, de fapt, noi semănam doar pentru că eram surori.

— Semănați și din alte puncte de vedere?

— La personalitate, vă referiți? Doamne, nu! Deloc. Eu eram cea atentă și grijulie, ea nicidecum. După cum puteți să vă dați seama… din situația de fapt și din e-mail. Ea era destul de impulsivă și nu prea știa ce își dorește. Nu, asta nu e complet adevărat. Era impulsivă, dar știa întotdeauna ce își dorește. Doar că era foarte inconsecventă.

— Cum l-a dorit și pe Bill Ackerson?

— Da.

— Ați fost surprinsă că a venit aici pentru înmormântare?

— Da și nu. Am aflat abia când am primit e-mailul.

— L-ați cunoscut?

— Nu. Doar auzisem despre el. Nu foarte multe, pentru că Grace știa că eram împotrivă. Apoi m-a sunat, pe la sfârșitul săptămânii trecute, să îmi spună că el a murit.

— Ați spus că sora dumneavoastră era impulsivă. Avea vreun istoric de acte de violență,

vreo ieșire, vreun diagnostic de boală mintală?

Caitlin clătină din cap.

— Cât de intensă credeți că a fost relația lui Grace cu Bill?

— Era îndrăgostită de el, zise Caitlin.

Detectivul trase cutia cu șervețele mai aproape de Caitlin. Ea luă unul, constatând că lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Pot să te mai rețin aici un pic? continuă detectivul.

— Presupun că da.

— Vreau să îți mai pun niște întrebări generale despre familia ta și prietenii lui Grace. Poate că totuși cazul nu are nimic de-a face cu Bill Ackerson.

•

Caitlin nu se întoarse în camera ei de la Motelul Bruma Mării până târziu, în după-amiaza aceea. Se așeză pe cuvertura lucioasă de pe pat și reciti ultimul e-mail de la Grace, apoi ascultă cele trei mesaje pe care le primise de la mama ei de când își verificase telefonul ultima oară. Știa că trebuie să o sune, să îi confirme ceea ce știau deja, că identificase trupul lui Grace.

Se îmbărbătă și sună.

— Caitlin?

— Ea era, mamă. Era Gracie.

Amândouă plânseră la telefon și, odată ce Caitlin avu certitudinea că mama ei nu era singură (Patrick era acolo, ca întotdeauna, iar sora mamei, mătușa Nan, urma să treacă pe la ea mai târziu), se simți mai bine și încercă să pună capăt apelului.

— Mamă, întrebă ea, poți să îl rogi pe Patrick să îl sune pe tata? Eu nu cred că mă simt în stare.

— Da, desigur. Poate să facă asta Patrick. Ai făcut destule, Caitlin. Ar fi trebuit să fiu și eu acolo cu tine.

— Nu, chiar nu e nevoie să fii aici. Sunt bine. De fapt, nu sunt bine, dar na…

— Au mai zis ceva la poliție? Au idee cine e autorul?

Caitlin îi spuse ce aflase, dar omise faptul că Grace petrecuse aproape o săptămână în Maine fără să anunțe pe cineva. O pusese mai devreme în temă despre relația lui Grace cu Bill Ackerson, un bărbat mult mai în vârstă. Anticipase răspunsul mamei:

— Taică-tu e de vină.

Mai vorbiră puțin, Caitlin promițându-i mamei că va afla când îi vor preda trupul (uitase să întrebe) și cum să aranjeze aducerea lui Grace înapoi la Ann Arbor.

— O să te sun mai târziu în seara asta, mamă, bine? Sunt extenuată și o să încerc să trag un pui de somn.

— Bine. Nu ieși singură pe străzi. Îmi doresc să fi fost și Dan cu tine acolo.

— O să fiu bine. Roagă-l pe Patrick să-l sune pe tata.

Își luară la revedere, apoi Caitlin se întinse pe pat. Aerul condiționat de la fereastră porni mai tare și sunetul o zdruncină. Se ridică din nou. Ca întotdeauna când era copleșită, întocmi repede în minte o listă cu ceea ce mai trebuia făcut și ordinea treburilor. Află când îți predau trupul lui Grace. Fă aranjamente pentru transportul trupului la Casa de Pompe Funebre McLellan din Ann Arbor (avea pe mobil numărul lor). Sun-o pe Maria la serviciu și anunț-o că o să lipsești cel puțin o săptămână. Ia avionul înapoi spre Ann Arbor.

Odată ajunsă acolo, putea în sfârșit să își anunțe mama că ea și Dan nu mai erau împreună de trei săptămâni. Mama ei, care îl iubea pe Dan, considerându-l logodnicul fiicei sale (deși nu fusese niciodată), va fi zdrobită. Sau poate că nu o va supăra, din cauza celor petrecute cu Grace. Dar nu credea asta. Știa cum funcționează mintea mamei sale; treceau printr-o tragedie, ceea ce însemna că trebuiau să fie uniți, iar faptul că Dan

nu mai era prin preajmă urma să fie o problemă. Cealaltă problemă, desigur, avea să fie tatăl ei. Bineînțeles că va trebui să vină și el la înmormântare, iar mama ei va trebui să îl ignore. Spera doar ca tatăl ei să aibă decența de a veni la înmormântare singur și de a nu-și aduce noua soție împreună cu cele trei odrasle.

El plecase în urmă cu paisprezece ani, a doua zi de Crăciun. Până în acel moment, Mike și Carol (mda, numele părinților din serialul *The Brady Bunch*) fuseseră împreună din liceu, rămânând fideli pe toată perioada facultății, chiar dacă Mike se dusese la Universitatea Michigan, în timp ce Carol studiase la Barnard în New York. Se căsătoriseră la o săptămână după ce absolviseră amândoi. Au făcut trei copii în doi ani: fetele gemene și pe Patrick. Nu mai avuseseră copii după aceea, iar Grace și Caitlin se tot întrebaseră cum de reușiseră părinții lor să găsească o metodă contraceptivă aprobată de biserică și care chiar să funcționeze.

Apoi veni acea zi de după Crăciun, când Mike își strânse familia laolaltă, pentru a le da vestea că îi părăsea pentru Angela Hernandez, o văduvă cu trei copii. Așa se face că plecă cu o geantă de haine, plus crosele de golf. Caitlin și Grace tocmai împliniseră unsprezece ani și avură reacții divergente la dezertarea subită a tatălui. Caitlin își întocmi în liniște o listă cu tot ceea ce era de făcut, dedicându-se mamei și fraților ei, pentru a-i ajuta să treacă prin acea traumă. Grace se enervă, iar într-o noapte, se furișă din casă și se duse cu bicicleta până la noua locuință a tatălui lor, ca să le arunce cu pietre în ferestre. Acesta era motivul pentru care își învinuia Carol fostul soț pentru toate răbufnirile și relațiile nepotrivite ale lui Grace, mai cu seamă pentru relația cu un bărbat mai în vârstă decât ea. Adevărul e că avusese câteva astfel de relații, dar Caitlin, oricât l-ar fi blamat pe tatăl ei pentru multe alte lucruri, era

tentată să creadă că personalitatea lui Grace se formase cu mult înainte de Crăciunul când tatăl lor îi părăsise.

Caitlin se duse la fereastra motelului și se holbă la parcarea pe jumătate goală. Un pescăruș trecu razant, la doar câțiva metri deasupra unui Suburban parcat. Asta îi reaminti că se afla într-un oraș de la malul mării. Cu doar două zile în urmă, Grace fusese în viață aici, probabil îndrăgostindu-se de un alt bărbat. Taman de fiul lui Bill, Harry, dintre toți bărbații. Harry fusese cel care îi descoperise trupul neînsuflețit. Cum de nu era și *el* suspect? Trebuie să fi fost oarecum supărat pe Grace pentru rolul ei de amantă a tatălui său. *Amantă*. Cuvântul aproape că o făcu pe Caitlin să râdă zgomotos. Dar asta fusese sora ei, nu? Nimic mai mult decât o amantă pentru un bărbat destul de în vârstă să îi fie tată. Și fusese ucisă din cauza asta, în ciuda faptului că detectivul îi sugerase, în cadrul interogatoriului, că ar putea să existe și vreun alt motiv al morții lui Grace. Cazul era înspăimântător și nu fusese surprinsă să vadă dubele echipelor de la știri adunându-se în fața secției de poliție.

Purtă în minte o conversație cu Grace; toată viața făcuse asta. „Îți vine să crezi? Ai fost ucisă”.

„Știu, nu?” Vocea lui Grace era atât de reală în capul lui Caitlin, astfel că o cuprinse un sentiment cumplit de deznădejde, gândindu-se că nu îi va mai auzi niciodată glasul.

Simțind o durere în gât, se concentră din nou pe lista din minte, adăugând: „Ia ceva de mâncare de la cârciuma groaznică de peste drum”.

Apoi mai adăugă încă un lucru de făcut: „Găsește-l pe Harry Ackerson și vorbește cu el”.

23. ATUNCI

Jake Richter, născut și crescut în Menasset, Massachusetts, era fiul unui imigrant german pe nume Peter Richter, șofer de camion care făcea livrări pentru o companie de pescuit în New Bedford, un orășel din apropiere; mama lui, Jocelyn, pe jumătate portugheză, pe jumătate canadiancă din Quebec, curățase pește la aceeași companie din New Bedford. Au ieșit la trei întâlniri înainte să se logodească, la a patra. Un an mai târziu erau căsătoriți și așteptau primul copil. După nașterea lui Jacob – un travaliu atât de traumatic, încât se asigură că nu va mai rămâne însărcinată niciodată –, Jocelyn își dădu demisia, luându-și ocazional slujbe de menajeră pentru rezidenții din perioada verii, care dețineau cabane pe plajă.

În timpul copilăriei lui interminabile, Jake și părinții lui petreceau fiecare după-amiază împreună, în înghesuitul apartament pentru clasa mijlocie dintr-o clădire maro cu trei etaje din centrul orașului Menasset. Nu aveau televizor, dar ascultau radioul în fiecare seară, Peter bând constant coniac dintr-un pahar de apă, în timp ce Jocelyn mânca vafe cu cremă Nabisco și lucra la goblenurile ei, uneori vorbind cu radioul, rareori cu soțul sau cu fiul ei. Peter Richter nu vorbea nici el decât foarte rar și, când Jacob începu grădinița, fu atât de șocat de cât de mult vorbeau în jurul lui copiii, dar și doamna Soares, tânăra învățătoare emoționată, aflată în primul ei an de carieră, încât refuză să vorbească. Suspectat de retard mental, repetă un an.

Dar până în școala gimnazială, Jacob (acum cunoscut drept Jake) primea regulat note mari și învățase să participe la conversațiile cu colegii din clasa lui. Băieții vorbeau despre baseball și benzi desenate și le plăcea să născocească povești despre bătăi, iar fetelor le plăcea să li se dea atenție, îndeosebi să fie tachinate. Și băieții, și fetele vorbeau despre televiziune (pentru un timp au

numit-o *Howdy Doody*), dar când Jake se pregătea să termine Școala Gimnazială Menasset și să intre la liceul regional, cu toții vorbeau despre *Camera ascunsă* sau o nouă emisiune difuzată după-amiaza, intitulată *American Bandstand*. Jake își întrebă părinții doar o singură dată dacă iau în considerare ideea de a cumpăra un televizor. Mama lui fu de părere că nu ar putea să își facă goblenurile *și* să se uite și la televizor în același timp, iar tatăl lui considera televizorul o risipă de bani. Așa că Jake asculta pe ascuns discuțiile copiilor despre emisiunile favorite. Memora ce vorbeau și astfel putea pretinde că se uita și el la televizor.

Pe când avea cincisprezece ani, una dintre femeile în a cărei casă făcea curățenie mama lui o întrebă dacă știa pe cineva care ar putea îngriji terenul din toamnă. Jocelyn i-l recomandă pe fiul ei, așa încât, în luna octombrie a acelui an, Jake începu să lucreze o zi pe săptămână la cabana de șindrilă a doamnei Codd, situată la două străzi distanță de țărm și care avea o curte de doi acri de care trebuia să aibă grijă el. Treaba lui consta mai cu seamă în greblat, maturatul frunzelor căzute din fagii și arțarii uriași care împrejmuiau proprietatea, dar doamna Codd mai avea întotdeauna diverse sarcini mărunte pentru el prin casă (să dea jos obloanele de furtună sau să mute mobila de terasă înapoi în garaj). Când el se ocupa de toate aceste treburi, femeia stătea în preajma lui, întotdeauna cu o țigară aprinsă. Părul ei, tuns bob, era vopsit într-o nuanță de blond platinat; avea fața în formă de inimă, dominată de niște ochi căprui, care păreau foarte mari grație dungilor groase trasate cu un fard albastru-deschis. Nu avea cum să aibă mai mult de cincizeci de ani (maximum), dar cei doi copii ai ei erau deja la facultate, iar soțul ei, care era director de asigurări în Hartford, venea acasă doar la sfârșit de săptămână. Asemenea copiilor de la școală, deosebindu-se complet de părinții lui,

Emma Codd vorbea încontinuu cu Jake, uneori chiar ținându-i companie când grebla frunzele și povestindu-i despre cei doi băieți ai ei plecați la facultate sau întrebându-l cum erau copiii din ziua de azi, ce muzică ascultă, ce emisiuni urmăresc la televizor.

— Noi nu avem televizor, îi zise el; era prima oară când recunoștea asta în fața cuiva.

— Ei bine, probabil că e un lucru sănătos, Jake, deși eu nu știu ce m-aș face fără el după-amiaza. Nu că m-aș uita tot timpul, dar e plăcut să îl ții pornit, doar ca să auzi ceva pe fundal, știi ce zic?

— Părinților mei nu prea le pasă de sănătatea mea. Taică-miu e pur și simplu prea zgârcit.

Jake își dăduse seama că Emmei Codd, care putea să vorbească despre orice, îi plăcea cel mai mult să vorbească despre defectele altor oameni.

— Ei, nu știu dacă e chiar așa, zise ea. Pun pariu că e doar îngrijorat pentru ochii tăi, atâta tot. Dar serios, dacă are de-a face cu banii, aș fi bucuroasă să iei vechiul meu televizor. E fabricat imediat după război, seamănă mai mult cu un radio cu ecran pe el, dar sunt sigură că încă funcționează. Sau ești mai mult decât bine-venit să treci pe aici oricând vrei după-amiaza și să te uiți la televizor cu mine. Nu m-ar deranja să îmi ții companie.

Jake știa că tatăl lui nu ar accepta niciodată televizorul, în special de la Emma Codd, o femeie pe care o numise adesea „târfa aia bogată” și pe al cărui bărbat îl numea „încornoratul Codd”, cuvânt pe care Jake nu îl înțelegea. Dar le spuse părinților că fusese invitat să se uite la televizor la familia Codd. Știa că nu vor obiecta. Casa lui era rece și lipsită de dragoste, dar asta însemna și mai multă libertate. Putea să vină și să plece oricând dorea; părinții lui nu își manifestaseră niciodată dorința de a-l avea prin preajmă, ba, mai mult, tatăl lui bombănea uneori despre creșterea costurilor cu mâncarea săptămânală, acum, că Jake, care

crescuse zece centimetri în mai puțin de un an, mânca atât de mult.

Jake începu să meargă la casa Emmei Codd în serile din timpul săptămânii, după cină, doar după ce vasele erau spălate, uscate și puse la loc (sarcina lui din fiecare seară) și doar dacă își terminase toate temele. În imensa cameră de zi, doamna Codd și Jake se uitau la televizor împreună în timp ce ea sorbea dintr-un Tom Collins și sporovăia peste majoritatea emisiunilor. Se tot vânzolea prin încăpere, luându-și altă băutură, sau se întindea pe canapea lângă Jake, uneori atingându-i coapsele cu piciorul gol.

Acasă, sub așternuturi, el își îngădui fantezii vagi, sexuale cu doamna Codd, care întotdeauna se sfârșeau cu un sentiment de repulsie față de sine. Jake avea cunoștințe limitate despre sex, având în vedere că nu învățase nimic de la niciunul dintre părinții lui și că avea inoculate în cap o sumedenie de informații false de la colegii de școală. Un lucru era totuși cert, nu auzise niciodată ca un puști să aibă vreo relație, de orice fel, cu un adult. Nu i se năzărise niciodată că doamna Codd ar vrea să facă sex cu el. Jake știa că perechile căsătorite fac asta și auzise povești despre tot felul de jocuri și despre cele două sau trei fete care te-ar lăsa să faci mai mult decât să le săruți, dar, cu toate astea, fu complet surprins când Emma Codd îl întrebă într-o seară pe Jake dacă sărutase vreodată o fată.

— Nu chiar, zise el.

— Nu chiar? râse ea, atât de tare, încât râsul i se transformă într-o criză de tuse. Își stinse țigara în scrumiera de sticlă, mare cât o farfurie, de pe măsuța de cafea.

— Una sau două, presupun, zise Jake, ceea ce era adevărat.

Se sărutase cu Margie Robinson pe buze în pădurea din spatele curții școlii gimnaziale. Ea susținuse că vrea să verifice dacă rujul cu care se dăduse se va lua pe buzele lui.

— Fără limbă?

— Cum adică?

— Vi s-au atins limbile când v-ați sărutat? A fost un sărut franțuzesc?

— Nu, zise el, schimbându-și stânjenit poziția pe canapea.

Doar auzind-o pe doamna Codd rostind cuvântul limbă, trupul lui reacționă și se mișcă pentru a nu se vedea ce i se întâmplă.

— Nu e un sărut adevărat, să știi, dacă nu folosești limba. Pot să-ți arăt dacă vrei. Așa, n-o să fii rușinat când o să săruți o fată data viitoare.

— Bine, zise Jake, simțindu-și instant gura iască.

De parcă și-ar fi dat seama, doamna Codd îi întinse Tom Collinsul ei.

— Ia o gură. O să te ajute.

El sorbi din băutura dulce și rece – și chiar îl ajută, cel puțin în privința uscăciunii gurii. Doamna Codd se trase ușor pe canapea până ajunse lângă el. El era îngrijorat, mai mult decât orice altceva, pentru faptul că, dacă se vor apropia atât de mult încât să se sărute, ea va observa erecția din pantalonii lui. Va fi degustată, l-ar da afară din casă, i-ar spune să nu se mai întoarcă niciodată? L-ar pârî părinților lui?

— Relaxează-te, zise ea, luându-i băutura din mână, sorbind și ea un pic, apoi așezând paharul pe măsuța de cafea.

Începură să se sărute și așa cum zisese și ea, asta presupunea să folosească mult limba. Ea avea gust de gin și tutun, și se sărutară atât de mult, încât Jake se temu să nu se sufoce. Când se retrase, femeia îi zise:

— Nu e rău pentru prima dată.

Rujul ei era mânjit în jurul buzelor ei, iar gândul lui Jake fugi la Margie Robinson în pădurea rece și umedă.

— Acum, hai să mai încercăm o dată, dar un pic mai apropiați de data asta.

Se întoarse spre el, punându-i piciorul în poală, și Jake se trase în spate, rușinat.

— Scuze, scuze, zise el.

— Pentru ce? Asta?

Îi puse o mână pe organele genitale, iar Jake încuviință din cap, simțindu-se atât de jenat, încât îi era frică să nu izbucnească în plâns.

Ea râse din nou, un râs gutural, aspru, și zise:

— Asta și trebuie să facă, dragule. Imediat ce devenim experți în sărut, îți predau lecția numărul doi, bine? Crede-mă, o să fii bine.

— Bine, zise Jake, cu voce tremurată, pierită.

— Lasă asta în seama mea, Jake, zise ea. O să te învăț tot ceea ce trebuie să știi ca să fii bărbat. Ți-ar plăcea?

El încuviință din cap.

— Bun. Există totuși doar o singură regulă, importantă. Nu ai voie să spui nimănui despre noi. Absolut nimănui. Nici prietenilor tăi de la școală, chiar dacă se dau mari pe lângă fete. Nu că mi-ar fi rușine sau că ar trebui să-ți fie ție rușine, doar că unii oameni n-ar privi asta cu ochi buni. Promiți, Jake?

În fusta ei strâmtă, din material satinat, strânsă în jurul taliei, îl încălecase complet, iar Jake, inima bubuindu-i în piept, îi promise că nu va sufla o vorbă nimănui.

•

Jake se ținu de cuvânt, în tot acest timp vizitând-o pe Emma Codd de două sau trei ori pe săptămână. Din când în când se mai uitau și la televizor, dar doar după ce amândoi erau extenuați de „lecții”. Apoi se uitau împreună, amândoi amețiți după partida sexuală, ghemuiți pe canapea, goi și asudați, fiecare bând propriul Tom Collins, iar Jake fumând una dintre țigările Chesterfield Kings ale Emmei. Femeia îl învăță tot ce puteau face împreună un băiat și o fată, inclusiv lucruri pe care nici măcar nu și le-ar fi putut imagina în cele mai murdare fantezii. Mai cu seamă era uimit și

năucit de reacțiile fizice ale Emmei. Uneori, tremura atât de tare, de îl făcea să creadă că are vreun fel de criză.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, Emma îi spuse lui Jake că trebuie să se țină la distanță pentru o lună și jumătate, având în vedere că veneau băieții ei acasă de la facultate, iar soțul ei își luase două săptămâni libere de la birou.

— O să-mi fie dor de tine, zise Jake.

— Lasă că știu eu de ce-o să-ți fie ție dor, îi răspunse ea. O să trebuiască să găsești vreo altă fetiță inocentă, de vârsta ta, pe care să o corupi. N-ar trebui să-ți fie foarte greu.

— N-aș face asta niciodată, zise Jake.

— Dar de ce nu?

— Din cauza…

— Din cauza relației noastre? Jake, dragule; relația noastră e perfectă, așa cum știi, dar tu ești un bărbat tânăr și eu sunt o femeie în vârstă, căsătorită. Să nu uiți asta niciodată.

Jake se conformă și nu se mai duse pe acolo tot restul lunii decembrie și toată luna ianuarie. Dar, după un ciclon din februarie, Jake luă o lopată și merse la casa familiei Codd. Emma era din nou singură și, după ce Jake îi deszăpezi aleea din fața casei, ea îl întâmpină la ușa de la intrare cu o cană cu ciocolată caldă, apoi îl conduse în dormitor.

După aceea, îl întrebă ce făcuse de Crăciun.

— Nimic, zise el.

— Nicio fată drăguță? întrebă ea.

— Nu. M-am gândit la tine.

— Ești foarte drăguț, Jake, dar ești un băiat deștept și o să te las să afli un secret. Cel mai nasol lucru din lume (categoric cel mai oribil) este să îmbătrânești. Nu ai prea multe de făcut în privința asta, dar dacă ai o grămadă de bani, te ajută întrucâtva. L-ai cunoscut pe domnul Codd? Nu-mi amintesc.

— L-am văzut o dată, cred, la parada de patru iulie.

— E mult mai în vârstă decât mine și sunt sigur că ai observat. Împlinește șaizeci și cinci de ani anul ăsta. A făcut mai mulți bani decât va fi capabil să cheltuiască în anii care i-au rămas de trăit, desigur, dar hai să te întreb: Ai face schimb de locuri cu el? Ai fi de acord să ai șaizeci și cinci de ani în schimbul tuturor banilor lui?

— Presupun că nu, zise Jake, gândindu-se că ăsta era răspunsul pe care voia ea să-l audă.

— Exact asta vreau să zic și eu. Tinerețea ta valorează mai mult decât toți banii lui. Deci prețuiește-o, Jake. Folosește-o. Iar când vei ajunge la vârsta mea, îți recomand să găsești o modalitate de a face destui bani ca să poți găsi o femeie tânără cu care să fii și tu. Când sunt cu tine, sunt din nou o fetiță. N-o să țină la nesfârșit, știu asta, dar e mult mai bine decât să joc tenis cu fetele sau să ies în oraș la cină cu Richard și cu prietenii lui de breaslă.

— El știe despre noi? Soțul tău știe?

Emma Codd se aplecă în partea opusă lui Jake, ca să își ia pachetul de țigări de pe noptieră. Jake îi privi corpul, întotdeauna mai puțin atractiv pentru el după partidele de sex. Sânii ei mari erau puțin lăsați și avea pielea zbârcită pe coapse și pe fese. După ce aprinse două țigări și îi pasă una lui Jake, zise:

— Nu cred că știe. Știe că nu sunt complet singură aici săptămână de săptămână, cât timp stă el în Hartford, calculându-și cifrele de afaceri, dar nu știe anume despre *tine*. Nici el nu e un sfânt, să știi. Obișnuia să aibă câteva fete cu care se vedea regulat, dar mă îndoiesc că mai are. Nu mai face față, știi tu, în dormitor.

— Ah, zise Jake.

— Tu ești înlocuitorul meu. Ăsta e un lucru bun, nu unul rău, pentru toți cei implicați. Emma Codd suflă un nor de fum albastru, apoi se aplecă și îl sărută pe Jake pe pieptul fără păr. Nu îmbătrâni, Jake. Ăsta e sfatul meu pentru tine. Și dacă se

întâmplă oricum, atunci găsește pe cineva mai tânăr decât tine. Știu despre ce vorbesc.

•

Doi ani și jumătate mai târziu, la începutul clasei a douăsprezecea, doamna Codd îi spuse că avea niște probleme de sănătate și că nu se vor mai putea vedea. El protestă, dar în sinea lui era de acord cu asta. Își făcuse deja o iubită, o blondă durdulie dintr-a zecea, a cărei mamă, care o creștea singură, lucra după-amiezile la biblioteca orașului. Jake o învățase tot ceea ce învățase el de la doamna Codd și descoperi că îi plăcea la fel de mult să fie profesor, cât îi plăcuse să fie învățăcel. Poate chiar mai mult.

După liceu, Jake se duse la Universitatea din Massachusetts, la Amherst, cu o bursă parțială, ca să studieze economia. În anul acela, veni acasă de Crăciun și, în timpul unui prânz tăcut, când nici mama, nici tatăl lui nu îl întrebară nimic despre școală, el aduse vorba despre doamna Codd, interesându-se dacă mama lui mai făcea treburi prin casă pe acolo.

— N-ai aflat? zise ea.

— Ce să aflu?

— A murit cu câteva luni în urmă. Avea cancer.

— Ah, zise Jake, luând o gură din curcanul uscat.

— Casa a fost vândută, laolaltă cu restul lucrurilor.

În acea după-amiază, cu vreme blândă pentru o zi de Crăciun, Jake se duse la cabana de șindrilă. Nu ninsese încă și toată curtea era năpădită de mormane de frunze umede și înnegrite. Ferestrele nu erau luminate. Cabana probabil că fusese vândută unor oameni care nu voiau să o folosească decât pe timpul verii.

Următoarea zi, Jake reveni la Amherst, știind că nu se va mai întoarce niciodată în Menasset. Părinții lui nu-i acordau niciun fel de sprijin

financiar cu studiile și nu avea niciun motiv să îi mai vadă vreodată.

24. ACUM

După ce petrecu o bună parte a dimineții făcând aranjamente pentru transportarea trupului neînsuflețit al lui Grace prin intermediul unuia dintre antreprenorii de pompe funebre din Ann Arbor, dar, mai cu seamă, încercând să găsească o modalitate de a se întâlni cu Harry Ackerson ca să discute cu el, Caitlin se întoarse la secția de poliție, ca să vadă dacă o putea ajuta vreunul dintre detectivi.

Parcă vizavi de secție, cam la cinci mașini distanță față de duba unei echipe de știri de la un post TV, pe care Caitlin îl recunoscu ca fiind din Boston, și traversă strada agale. O femeie care *sigur* era reporter (bluză sclipitoare, fustă neagră, șuvițe blonde) o urmări pe Caitlin cum se apropie de ușile de la intrarea în secție. Simțind ochii reporterei ațintiți asupra ei, Caitlin adoptă o atitudine neutră. Era conștientă de asemănarea ei cu Grace, fata ucisă, și, dacă s-ar fi trădat drept rudă îndoliată, reportera ar fi sărit pe ea.

Ajunse în secție fără să fie agresată în vreun fel și i se permise să treacă de ofițerul de la recepție după ce se identifică și menționă că îl caută pe detectivul Dixon. Un ofițer în uniformă o întâmpină în sala principală a sediului poliției și îi spuse că detectivul era ocupat momentan, dar o rugă să aștepte. Caitlin acceptă și fu condusă la un scaun, probabil în fața biroului detectivului Dixon, aglomerat, dar ordonat. Se întreba dacă se găsea vreo informație despre moartea surorii ei într-unul dintre acele dosare atent stivuite. Aștepta, verificându-și telefonul, transmițându-i mamei sale

detaliile și costurile impuse de la compania de transport.

Când ridică ochii, îl observă pe detectiv, într-un costum gri-deschis, stând în fața aceleiași săli de interogatoriu unde în ziua precedentă îi arătase lui Caitlin fotografia lui Grace. Era cu spatele la Caitlin și vorbea cu un tânăr îmbrăcat în niște blugi negri și într-o cămașă scoasă din pantaloni, șifonată. Trebuia să fie Harry Ackerson, chiar dacă nu văzuse niciodată vreo poză cu el. Avea vârsta potrivită, cam douăzeci și unu-douăzeci și doi de ani cel mult, și semăna destul de mult cu Bill Ackerson pe care Caitlin îl văzuse într-o poză pe internet. Păr brunet, înalt, față îngustă.

Se ridică și se duse la cei doi bărbați în cealaltă parte a sălii principale din secție. Când ajunse la ei, detectivul Dixon se întoarse, o zări și zâmbi.

— Vin într-un minut, bine?

Caitlin se întrebă dacă nu cumva reacția acestuia de a nu i se adresa pe nume era din pricină că nu voia să îl audă Harry. Nu conta. Tânărul se holba la Caitlin, cu niște ochi mari și cu gura ușor întredeschisă. Nu încăpea îndoială, tânărul acela era Harry, speriat de asemănarea izbitoare a lui Caitlin cu Grace.

— Bine, îi răspunse Caitlin detectivului, apoi adăugă: El e Harry?

Îi întâlni privirea. Ochii lui trădau teamă, dar și un alt sentiment. Părea îndurerat.

Detectivul își frecă nasul, apoi zise repezit:

— Harry, ea e sora lui Grace, Caitlin. Caitlin, el e Harry Ackerson.

— Îmi pare rău că mă holbam așa, zise Harry. Semeni leit cu…

— Cu Grace. Știu.

— Îmi pare foarte rău, zise el, ochii lui trădau acum tristețe mai mult decât teamă.

Avea gene lungi și dese ca de fată și pomeți înalți.

— Mulțumesc. Îmi pare rău că ai fost nevoit să…

Nu reuși să găsească forța de a zice „să găsești trupul”.

— Caitlin, o să-l conduc pe Harry până afară și apoi putem vorbi, interveni detectivul. Vrei să intrăm tot aici (întoarse capul, indicând sala de interogatoriu), sau stăm la biroul meu?

— Mi-e indiferent. Putem vorbi și aici. E-n regulă.

Era clar că, oricare ar fi fost motivul, detectivul intenționa să îl scoată pe Harry cât mai repede cu putință din secția de poliție, iar Caitlin zise:

— Harry. Ne putem întâlni, ca să discutăm, puțin mai târziu?

Detectivul Dixon preciză numaidecât:

— Aș prefera ca Harry să nu discute detaliile cazului.

— În niciun caz. Vreau doar să vorbesc cu el, având în vedere că a petrecut ceva timp cu sora mea.

Harry se uita când la detectivul Dixon, când la Caitlin, fără să scoată un cuvânt, ca unul care, se gândi Caitlin, urmărește un meci de tenis, mutându-și privirea de la un jucător la altul.

— Nu pot să vă interzic, zise detectivul, și Caitlin se întoarse spre Harry.

— Vrei să ne întâlnim?

— Sigur, zise el.

— Mă aștepți în fața secției?

Și Harry, și detectivul, vorbind amândoi deodată, ziseră că afară așteptau o droaie de reporteri.

— Ne putem întâlni altundeva, zise Caitlin. Numai spune-mi unde.

— Unde ești cazată? întrebă Harry.

După ce ea îi răspunse, căzură de acord să se vadă într-o oră la restaurantul Agamenticus, aproape de motelul ei.

— Nu știu ce speri să afli din discuția cu Harry, zise detectivul Dixon după ce se întoarse în sala de interogatoriu. Aș prefera să nu vorbești deloc cu el.

— Își petrecea timpul cu sora mea. Vreau să știu cum a fost în ultimele ei zile. E suspect? De-asta nu vreți să vorbesc cu el?

Detectivul avu o mică ezitare.

— Nu, nu e suspect, dar noi bănuim că cel care l-a ucis pe tatăl lui Harry, indiferent cine e făptașul, a ucis-o și pe sora ta.

— Și Harry e suspect în moartea tatălui său?

— Nu, nu. Nici nu era aici. Era la facultate în Connecticut. Și ne-a fost de foarte mare ajutor.

— Faceți investigații în privința mamei lui vitrege?

— Nu îți pot da o asemenea informație, Caitlin, îmi pare rău. Cu ce pot să te ajut? Ți-ai mai amintit ceva ce nu am discutat ieri?

Brusc, Caitlin nu mai știa de ce revenise la secție, apoi își aminti că scopul fusese acela de a afla datele de contact ale lui Harry.

— Voiam doar să aflu dacă mai aveți vești, zise ea.

— Doar faptul că trupul surorii tale îți va fi predat în cursul zilei de azi și că sperăm să primim rezultatele autopsiei dintr-o clipă în alta.

— Dar știți cum murit?

— Cel mai probabil, decesul a survenit în urma loviturii la cap. S-a întâmplat foarte rapid, cum ți-am mai spus.

— Bine.

Amândoi tăcură o vreme. Caitlin se uită din nou la tabla pe care fuseseră scrise toate acele cuvinte, cu o zi în urmă, acum șterse, deși se întrezărea o urmă vagă a două chenare, cu niște săgeți trasate de la unul la altul.

— Pot să te rog să îmi faci o favoare? întrebă detectivul.

— Sigur.

— Dacă totuși vorbești cu Harry, deși aș prefera să nu discutați detaliile cazului, dar dacă faceți asta, îmi dai un telefon ca să îmi spui despre ce ați discutat? Sunt sigur că n-o să-ți spună nimic din ce nu mi-a spus deja și mie, dar cine știe.

— Bine, acceptă Caitlin.

— Și încă ceva. Te rog, nu vorbi cu reporterii, dar dacă o faci…

— N-o s-o fac. Nu intenționez să vorbesc cu reporteri.

— Ei bine, așa stând lucrurile, o să te conduc pe la o ieșire laterală. Au blocat deja partea din față a secției.

•

Când ajunse la restaurant, mai devreme, îl găsi pe Harry așezat într-un separeu, cu o ceașcă de cafea în față. Ocupă locul de vizavi de el și zise:

— Mulțumesc că ai acceptat să ne vedem aici.

— Semeni atât de mult cu ea. Scuze dacă m-am holbat așa la tine mai devreme.

— Știu că semănăm mult. Eu nu îmi dădeam seama, dar oamenii care ne cunoșteau pe amândouă spuneau că suntem foarte diferite.

— Dar sunteți gemene.

— Suntem gemene biviteline.

Caitlin se surprinse folosind timpul prezent și dădu să se corecteze, dar renunță. În schimb, zise:

— Grace era mai extravertită, vorbea mult, întotdeauna făcea ce-o tăia capul. Nu avea teamă de nimic.

— Și tu nu ești așa.

— Nu, nu chiar. Nu ca Grace, în orice caz.

Caitlin simți un nod în gât, semn că era pe cale să izbucnească din nou în plâns, încercă să își înăbușe senzația, dar nu izbuti. Îi scăpă un suspin înăbușit, apoi își apăsă ambele palme pe ochi. O durea pieptul.

— Îmi pare atât de rău, zise Harry. Noi n-am…

Nu-și duse gândul până la capăt.

Caitlin ridică privirea spre el, trase adânc aer în piept și zise:

— Nu, e-n regulă. Am din când în când stări din astea, aproape ca și cum aș conștientiza din nou că ea a plecat cu adevărat dintre noi, și pur și simplu, pur și simplu…

— Știu. La fel mi se întâmplă și mie cu tatăl meu. Adică nu pot să concep că n-o să mai vorbesc niciodată cu el? Nu are niciun sens.

— Așa e, zise ea, recăpătându-și vocea normală.

— Nici nu-mi pot imagina cum e pentru tine. Cel puțin, tatăl meu… era mai în vârstă. Nu mă așteptam să moară, dar e legea firii ca părinții noștri să moară înaintea noastră.

Ospătărița își făcu apariția, umplând din nou cana lui Harry cu cafea și întrebând-o pe Caitlin dacă dorește să comande. Nu voia nimic, dar ceru un ceai.

— Mulțumesc din nou că ai acceptat să ne vedem aici, zise Caitlin, vrând să reia conversația începută.

— Pentru nimic. Știu că probabil vrei să afli dacă știu cum a murit Grace, dar chiar nu știu.

— Tu ai găsit-o, din câte am auzit.

— Așa e. Ne văzurăm în seara precedentă și dimineața următoare m-am întors la casa unde locuia ca să văd ce face, iar… eu am fost cel care a chemat poliția.

Caitlin se întreba, nu pentru prima oară, de ce oare Harry, dat fiind că o văzuse ultimul și descoperise cadavrul, nu era pe lista suspecților. Deși acum, că stătea vizavi de el și îi vedea privirea devastată din ochi, nu mai credea nici măcar ea că omul acesta avea vreo legătură cu moartea lui Grace.

I se aduse ceaiul. Caitlin adăugă zahăr și luă o înghițitură. Apoi zise:

— Detectivul bănuiește că persoana care l-a ucis pe tatăl tău a ucis-o și pe sora mea.

— Asta ți-a spus?

— Da. Tu ce părere ai?

— Asta cred și eu, presupun. Dar, ca să spun drept, nu prea știu și, sincer, mă simt de parcă, de când am venit aici, în Maine, am fost încontinuu în stare de șoc. Am crezut-o pe Grace totuși. Era convinsă că mama mea vitregă are o legătură cu moartea tatălui meu. De-asta venise aici.

— Știu. Crezi că avea dreptate?

— Ei bine, nu. Când am zis că am crezut-o, m-am referit la faptul că nutream convingerea că ea chiar o credea pe mama mea vitregă vinovată de moartea tatălui meu. Era foarte sigură de asta. Cât despre mine, eu nu știu ce să cred.

— Cum e mama ta vitregă acum?

Harry își scărpină mandibula.

— E necăjită. Încă stau cu ea. Susține că există o femeie cu care se încurcase tata (o altă femeie în afară de sora ta) și că acea femeie l-a omorât pe tata, iar acum crede că a omorât-o și pe sora ta pentru că avea o relație cu tata.

— Cine-i femeia asta?

— Nu știu dacă ar trebui să îți spun numele ei. Pentru simplul fapt că este încă anchetată.

— Nicio problemă. Înțeleg. Uite ce e, eu n-am vrut să mă întâlnesc cu tine ca să te trag de limbă pentru a afla informații. Voiam de fapt să mai aflu câte ceva despre sora mea și despre ultimele ei zile. Te plăcea. Mi-a trimis un e-mail în care mi-a spus asta.

— Și eu o plăceam pe ea. Îmi părea rău pentru ea. Cred că chiar l-a iubit pe tatăl meu.

— Despre asta vorbeați?

Harry îi povesti cum o văzuse pe Grace la înmormântarea tatălui său și apoi despre vizita ei la librărie, când îl întrebase dacă are vreun post disponibil ca să se angajeze. Îi spuse că ieșiseră să bea ceva împreună și că ultima oară când Harry o văzuse pe Grace în viață, o informase despre cealaltă femeie, o localnică cu care Bill Ackerson avea o relație, și ea se mâhnise foarte rău.

— A crezut? întrebă Caitlin.

— Nu, n-a crezut o iotă. Era supărată pentru că era convinsă de mașinațiunile lui Alice (mama mea vitregă) de a induce în eroare poliția. Plus de asta, părea nervoasă în seara aia, agitată. Se comporta ciudat.

Caitlin încuviință din cap, imaginându-și-o. Apoi zise:

— Avea momente din astea.

Apoi se trezi că îi relatează lui Harry, un străin, povestea tatălui lor care îi părăsise și cum reacționase Grace, ducându-se la noua lui locuință și vandalizând-o.

— Asta sună ca și cum relația ei cu tatăl meu avea o cauză legată de tatăl vostru.

— Crezi? zise Caitlin și surâse.

Harry îi zâmbi.

— De fapt, zise Caitlin, nu cred că-i atât de simplu. Nu cred că există ceva atât de simplu. Oamenii nu sunt definiți de un singur moment din viața lor, chiar dacă e un moment semnificativ de genul ăsta.

— Nu crezi asta?

— Nu. Sunt sigură că Grace era tentată să aibă relații cu bărbați mai în vârstă pentru că se simțea trădată de tatăl nostru, dar cu tatăl tău, chiar dacă era mult mai în vârstă, nu a avut o relație oarecare. Cred că era îndrăgostită de tatăl tău, probabil datorită caracterului, și nu doar vârstei lui.

— Presupun că ai dreptate. Nu știu nimic mai mult. Credeam că îl cunosc pe tatăl meu mai bine decât oricine altcineva, ca să aflu acum că avea cel puțin două aventuri extraconjugale. Mi-e greu să-mi imaginez.

— Nu *știi* că avea două aventuri. Grace era convinsă că nu e adevărat.

— Știu, dar gândește-te puțin: dacă era dispus să își înșele nevasta cu sora ta, atunci de ce n-ar fi înșelat-o pe sora ta cu altă femeie?

Caitlin sorbi din ceai. Lăsase pliculețul prea mult la infuzat și devenise amar. Mai adăugă zahăr în timp ce zise:

— Ai dreptate, ce să spun. Grace putea fi încăpățânată. Dacă își băga ceva în cap, atunci mergea până-n pânzele albe.

— Îmi pare rău că s-a-ncurcat cu tatăl meu, zise Harry. Dacă n-ar fi făcut-o, atunci nimic din toate astea…

— Știu.

Tăcură o clipă. Ușa de la intrarea în restaurant se deschise larg și intră un grup de tinere gălăgioase în uniforme de fotbal, însoțite de câțiva părinți. Caitlin o urmări pe plasatoare care le așeză în trei separeuri adiacente.

— Ce-ai de gând să faci acum? îl întrebă Caitlin pe Harry.

El ridică din umeri, încruntându-se, și, pentru o clipă, Caitlin crezu că tânărul va izbucni în plâns. În schimb, el zise:

— Nu prea știu. Presupun că depinde de ceea ce-o să întâmple în continuare. De când cu cea de-a doua crimă, cu ceea ce s-a întâmplat cu sora ta, Alice e îngrozită. Nu vrea să rămână singură și mă simt oarecum responsabil față de ea.

— Oarecum?

— E singura mea familie și nu vreau să o abandonez pur și simplu. Sunt sigur că se panichează, în momentul ăsta, pentru că nu sunt acasă.

— Dar *e* suspectă?

— Nu mi-a mai spus nimeni asta în afară de sora ta.

— Tu ce crezi?

— În noaptea în care sora ta a fost ucisă, eu eram acasă, iar Alice la fel. Nu avea cum să o omoare pe Grace.

Caitlin îl privi pe Harry foindu-se pe scaun, dornic să plece. Dădu să îi mai adreseze o

întrebare, dar Harry își puse ambele mâini pe masă și zise:

— Ar trebui să plec, cred.

— Bine.

— Când pleci?

— Fie mâine-noapte sau următoarea dimineață. Depinde când îi transferă trupul lui Grace înapoi în Michigan. Fie cu un avion de marfă și îl ridică un antreprenor de pompe funebre la destinație sau cu același avion de pasageri cu care voi călători și eu. Știu că nu e nicio diferență, dar eu aș cam vrea să fiu în același avion cu ea.

— Eu cred că ar fi o diferență.

— Serios?

— Sigur. Poate o să te simți mai bine.

— Mama o să se simtă cu siguranță mai bine. Sună prostesc, știu.

— Eu cred că ar trebui să călătorești în același avion cu ea.

Caitlin simți o ușurare în piept, auzind de la acest străin cuvintele pe care spera să le audă.

— Bine, probabil că așa voi face. Asta înseamnă că mai stau pe aici, cel puțin încă o zi întreagă. Așa mi-au spus autoritățile.

— Cunoști pe cineva prin zonă?

— Ce, aici, în Kennewick?

— Te-a însoțit cineva?

— Nu.

— Poate reușim să ne vedem din nou. Vreau să spun…

— Da, mi-ar face plăcere, zise Caitlin.

Făcură schimb de numere de telefon și Harry se ridică să plece. Ea îl urmări prin geamul murdar al restaurantului în timp ce se îndrepta spre mașină. Purta în minte o conversație cu Grace. „Nu-i genul tău”, zise ea, și Grace râse.

„Prea tânăr, nu?”

„Mult prea tânăr”.

„E tot numai al tău, Caity. Plus de asta, după cum bine știi, sunt moartă”.

Râse din nou, iar în cap, Caitlin auzi râsul acela zgomotos al lui Grace, care obișnuia să se amuze copios mai cu seamă la propriile glume.

25. ATUNCI

După facultate, Jake Richter lucră la câteva bănci, ocupând inițial un post de casier și culminând cu funcția de șef de sucursală, înainte de a se decide să se reîntoarcă la școală, pentru masteratul în Administrarea Afacerilor de la Universitatea din Rochester, în nordul statului New York. După absolvire, cei mai mulți colegi de-ai lui s-au dus în New York sau Boston ca să-și caute de lucru, dar Jake rămase în Rochester, acceptând un post ca manager de investiții la o bancă locală. Cât stătu acolo, zece ani, își cumpără o casă nouă și merse la sala de forță din centrul localității cel puțin cinci zile pe săptămână. Era trecut de patruzeci și cinci de ani, dar nu îi dădeai vârsta; își menținuse silueta, era musculos, avea părul des. Îi plăcea părul încărunțit pe la tâmple, pentru că, după părerea lui, îl făcea să pară mai șarmant.

Unele dintre angajatele băncii, majoritatea casiere căsătorite, îl descoseau pe Jake în privința motivului pentru care nu se căsătorise încă.

— Încă mă distrez pe cinste, răspundea el, făcându-le cu ochiul.

În esență, era adevărat. Dar puștoaicele de douăzeci și ceva de ani de la sală cu care ieșea îi stârneau din ce în ce mai puțin interesul. Erau la fel de experimentate ca el și tratau cu cinism întâlnirile amoroase pe care le aveau. Jake era atras cel mai mult de elevele de liceu care se plimbau prin centru, după ore, iar în fanteziile lui le iniția în tainele sexului.

Uneori, câte un grup de adolescenți, în frunte cu Joan Wilkes, fiica uneia dintre acele casiere căsătorite, intrau în bancă pentru a-și lua acadele

din vasul așezat pe masa lăcuită din sala de așteptare. Joan avea o piele perfectă, păr blond, natural, și întotdeauna o bătea pe maică-sa la cap să își ia pauza de un sfert de oră și să o ducă acasă cu mașina. Într-o zi rece și ploioasă de noiembrie, Jake ieși din biroul lui cu pereți din sticlă în timp ce Joan se vânzolea pe acolo, așteptând pauza maică-sii. Destul de tare ca să audă toată lumea, anunță că are niște treabă prin oraș și întrebă dacă are cineva nevoie de ceva.

— Ah, domnule Richter, puteți să mă duceți până acasă?

Emily Wilkes, care în acel moment nu era ocupată cu nimic, o admonestă:

— Joan! Așa ceva nu se cade.

Jake râse.

— Nu-i nicio problemă. Nu mă deranjează că a întrebat. Și nu mă deranjează nici să o duc, dar asta depinde de tine, Emily.

— Te rog, mamă.

Jake o privi pe Emily în timp ce se gândea la asta. El știa ce îi plăcea femeii să facă în pauza de un sfert de oră, și anume să se ducă pe canapeaua jerpelită din sala de recreere a angajaților, să stea cu picioarele în sus și să lectureze ultimul roman de dragoste.

— Bine, ce să zic, dacă pe domnul Richter nu-l deranjează…

După acea primă ocazie când o conduse pe Joan acasă, Jake știa că nu va avea nicio problemă să o seducă. Era clar, după obrajii ei îmbujorați și după răspunsurile bâlbâite, că fata era deja amorezată de Jake. Toată chestiunea se rezuma doar la cum să înceapă o idilă fără să fie prinși. Rezolvarea veni cam a treia sau a patra oară când Jake o conduse pe Joan acasă de la bancă, întotdeauna pretinzând că iese cu câte o treabă prin oraș. Fata îi mărturisi că îi plăcea foarte mult să vizioneze filme vechi la cinematograful din campusul universității locale, faptul că prietenilor ei li se părea penibil și că

întotdeauna trebuia să meargă singură. Jake era conștient că nu putea să îi sugereze o întâlnire, dar începu să dea târcoale cinematografului, întâlnindu-se în cele din urmă cu Joan în timpul unei proiecții a filmului *Îndoiala*, într-o seară de primăvară. Ea luase autobuzul până la cinema, așa că Jake o conduse acasă, dar nu înainte de a o duce la el acasă, de a parca în garajul de la parter și de a-i răpi virginitatea pe bancheta din spate a mașinii lui Quattro.

În restul acelui an școlar, reușiră să se vadă din când în când, dar mult mai frecvent în timpul verii dintre clasele a XI-a și a XII-a. Uneori, se întâlneau acasă la Jake, dar și mai des Jake o ducea la un motel de pe marginea șoselei, la trei orașe distanță, mergând ocazional la un restaurant chinezesc din apropiere, cu lumină difuză și separeuri înalte, unde o trata pe Joan cu cocktailuri Mai Tai, în ciuda faptului evident că fata nu era majoră.

Jake își imagina că fuseseră văzuți la acel restaurant chinezesc.

În septembrie, președintele băncii, un bărbat fălcos pe nume Charles Fitch, îl chemă pe Jake în biroul lui și îi dădu un ultimatum scurt și la obiect. Jake va pleca neîntârziat, nu doar din bancă, ci și din orașul Rochester. Preferabil, chiar din statul New York. Dacă făcea asta imediat, banca era dispusă să îi dea o scrisoare de recomandare. Dacă se adeverea faptul că Jake mai avea vreun contact, de orice fel, cu Joan Wilkes, atunci vor fi alertate autoritățile.

— Emily știe? întrebă Jake.

— Dac-ar fi știut Emily, domnul Wilkes ar fi fost cel care ar fi vorbit cu tine, sau poliția. Îți fac o favoare enormă și îți sugerez s-o accepți.

Jake se conformă, vânzând rapid casa, în pierdere, apoi mutându-se în Kennewick, Maine, un oraș care îi amintea de toate lucrurile bune din Menasset, dar fără pic de mizerie. Charles Fitch se

ținu de cuvânt, iar banca îi furniză o scrisoare de recomandare care îi permise lui Jake să găsească de lucru la o bancă la doar două orașe distanță, instituție de vreo trei ori mai mică decât cea în care activase în Rochester. Își reconstrui viața încetul cu încetul, zicându-și că ar trebui să își găsească o fată drăguță, nu prea tânără, și să se așeze la casa lui. O vreme, ieși cu managerul de evenimente de la hotelul din apropiere, o femeie divorțată, desfrânată, care se apropia de cincizeci. Una peste alta, se dovedi a fi o aventură neplăcută, cu excepția faptului că această Karen Johnson cunoștea pe toată lumea din oraș și îl ajuta să își consolideze lista de clienți la bancă. Nu că rezidenții permanenți din sudul Maine-ului aveau prea mulți bani de investit. Dar unii aveau și, după un an, primi o mărire de salariu, astfel că reuși să se mute din apartamentul de la subsol unde locuia cu chirie. Își cumpără un apartament, mult mai mic decât casa din Rochester, dar cu vedere la ocean. Totul mergea strună, până în prima zi toridă din scurta vară din Maine, când, în timpul unei plimbări pe plaja Kennewick, o zări pe Alice Moss, într-un costum de baie verde dintr-o bucată, ieșind din valurile înspumate. Uitându-se la corpul ei, gândi că are probabil șaisprezece ani, dar fața (interiorizarea inexpresivă, ochii mari, care îi aminteau de Emma Codd) o făcea să arate mai tânără. El făcu stânga-mprejur, verificându-și ceasul, de parcă tocmai își amintise de o programare, și o urmă până la prosopul de pe nisip, pe care fata se aruncă pe burtă. Își văzu de-ale lui, făcând eforturi să nu se uite la costumul ei de baie al cărui slip îi intrase între fesele ferme, și se așeză pe una dintre pietrele care separau plaja de faleză. Își aprinse o țigară, uitându-se la ea, conștient că ea nu știa că e privită. Avea oare idee ce le stârnea corpul ei tuturor bărbaților de pe plajă? Își termină țigara, o stinse pe piatra pe care ședea și o privi cum se întoarce pe spate, scotocind

prin geanta de plajă după o carte. Era clar că avea de gând să mai rămână o vreme, dar Jake știa că nu poate să zăbovească pe acolo prea mult timp. Nu era îmbrăcat pentru plajă, nu avea prosop sau vreo geantă de plajă la el. Își asumă riscul și plecă. Era sâmbătă și, fără doar și poate, vremea urma să fie călduroasă și a doua zi. „O să se întoarcă ea", își spuse el.

În noaptea aceea, abia dacă puse geană pe geană, imaginea fetei cu piele albă în costumul de baie verde i se perinda prin minte ca o peliculă de film. Dacă fata nu mai apărea la plajă a doua zi, atunci era un semn că nu era menit să se întâmple. Dar dacă o găsea acolo, atunci tot ar fi fost un semn.

În dimineața următoare, merse cu mașina până la magazinele din Kittery, unde își cumpără un slip nou, inclusiv un prosop și un scaun de plajă. După ce luă prânzul în propriul apartament, se duse la plajă. Fata nu era în locul unde fusese cu o zi în urmă, dar el se așeză prin apropiere. Își luase la el walkmanul și o carte. „O să fie o binecuvântare", gândi el, „dacă nu își face apariția". Dar fata își făcu apariția la mijlocul după-amiezii, când temperatura sărea de treizeci de grade, într-un alt costum de baie, de data asta un slip negru. Nu o mai văzuse cu părul uscat și fu șocat de cât de blond era, aproape în nuanța fânului, pe care o întâlnești doar la cei foarte tineri. Ea își găsi un loc liber pe nisip la mai puțin de zece metri de el. Era destul de aproape de ea încât să îi poată vedea firișoarele de păr fine, decolorate de pe mâini.

O privi toată după-amiaza. Norii se adunară pe cer în orele amurgului, albi și pufoși la început, dar devenind tot mai întunecați. Curând, se făcură auzite bubuiturile îndepărtate ale tunetelor și câteva picături mari de ploaie începură să răpăie pe nisip. Fata își strânse lucrurile, privind îmbufnată spre cer. După ce plecă ea de la plajă, Jake se forță să numere până la treizeci, înainte de a se ridică și

de a-și pune pe cap pălăria Panama, pe care și-o adusese în geanta de plajă. Își abandonă scaunul unde stătuse și se grăbi pe poteca din scânduri ce ducea la drum, exact la timp pentru a o vedea pe fată cotind pe o stradă lăturalnică. Ploaia nu se înteți, așa că o urmări de la distanță și o văzu intrând într-o casă mică și drăguță. Reținu numărul casei în timp ce trecu pe lângă ea, apoi se întoarse la plajă.

Fu surprinzător de ușor să afle cine locuiește în casă. Tranzacțiile imobiliare recente îi furnizară numele rezidentei. Edith Moss, de origine din Biddeford, Maine, aparent necăsătorită. Jake o sună de la bancă, se recomandă și o întrebă dacă ar dori să își deschidă un cont la banca locală. Ea îi răspunse că va veni a doua zi la prânz. Jake o identifică imediat ce femeia împinse ușile de sticlă ale băncii, la ora unu și jumătate: o versiune mai în vârstă, mai obosită, a fetei perfecte de la plajă. În timp ce o ajută să își deschidă un cont, avu prilejul să-i observe trăsăturile odinioară frumoase, acoperite acum de pielea umflată de alcoolică și de arsuri solare. O studie în timp ce aceasta completă formularele, desfășurându-i-se prin fața ochilor viitoarea viață. Cât de firesc ar părea ca Jake Richter, acest burlac proaspăt sosit în oraș, să curteze și să se căsătorească cu o femeie de o vârstă adecvată, care, întâmplător, avea o fiică adolescentă! Gândul de a locui cu fata de pe plajă, dormind la o cameră distanță de ea, era amețitor.

În acea seară, o sună din nou pe Edith Moss. Aceasta îi răspunse la telefon, cu o voce răgușită și vorbind cu limba împleticită, clar beată. El îi mulțumi pentru deschiderea contului și o întrebă dacă n-ar vrea să bea un pahar împreună. Edith acceptă, dar părea confuză, de parcă întâmplările de peste zi deja începuseră să dispară din amintirea ei. Jake reținu că, indiferent ce planuri va face cu Edith pe viitor, va trebui să le facă dimineața devreme.

•

Se căsătoriră vara următoare, așa încât Edith și Alice se mutară în apartamentul lui Jake de lângă plajă.

Era agonie și extaz. Alice, o adolescentă perfectă, mai ceva decât și-o imaginase el vreodată, defila somnoroasă prin apartament în pijamale prea strâmte sau, în timpul verii, în costume de baie încă umede. Și, pe măsură ce Edith devenea din ce în ce mai buimacă din cauza alcoolului și a pastilelor pe care Jake o convinsese să le ia, Alice și el se lansară într-un parteneriat tacit, formând o uniune familială mai puternică decât orice alt sentiment trăit de el până atunci. Nu mai era doar poftă trupească, era iubire. Și Jake știa acum că planul lui original, acela de a o seduce pe Alice în timp ce era încă însurat cu Edith, nu mai era de ajuns. Voia mai mult decât o aventură pasageră cu fiica soției lui. Voia să fie cu ea, în propria lor casă, fără Edith. Jake știa, de asemenea, și că Alice nu își iubea mama. Dezinteresul ei, mai mult decât orice altceva, îi dovedea asta. Îi amintea lui Jake de propria copilărie, de propriii lui părinți buni de nimic și de faptul că nu simțise nimic pentru ei, nici atunci și nici în prezent.

Jake decise că Edith, oricum pe jumătate moartă, trebuia să moară de-a binelea, iar el nu era dispus să aștepte ca natura să își urmeze cursul.

•

Își omorî nevasta în noaptea petrecerii de absolvire a lui Alice. Alice venise acasă cu o prietenă, fata aceea cu picioare lungi, care în mod cert avea să ajungă amanta vreunui bogătaș, în vreun oraș departe de Maine. Edith, care înghițise mai multe pastile ca de obicei, fusese foarte zglobie toată ziua. Dar începuse să bea înainte de cină și, până ce Gina și Alice să plece la petrecere, ajunse în starea ei normală, cea de toate zilele, femeia beată care nu era bună de nimic. După

plecarea fetelor, Jake îi prepară lui Edith un coniac cu bere de ghimbir, în care amestecă mult Valium pisat. Îl dădu gata pe primul înainte de a apuca el să strângă farfuriile de pe masă, așa că îi mai prepară încă unul. Nu știa câte pastile și cât alcool erau necesare ca să o omoare, dar, dacă nu avea sorți de izbândă, putea oricând să mai încerce altă dată. Dar dacă izbutea, dacă, a doua zi dimineață, soția lui nu se mai trezea, atunci totul era perfect. Gina venise în vizită la cină, fusese martoră la faptul că Edith se îmbătase cui, în cazul în care poliția ar desfășura vreo anchetă.

Când termină de spălat vasele, veni în camera de zi, unde o găsi tolănită pe canapea, cu capul dat pe spate, leșinată. Paharul în care fusese coniacul cu bere de ghimbir era pe măsuța de cafea. Era aproape gol. El roti paharul, observând depunerile de pastile pisate. Nu procedase tocmai bine pentru că amestecase Valiumul în băutură, dar nu conta. Edith o băuse oricum.

Clăti paharul în chiuvetă, apoi îl puse în mașina de spălat vase și îi dădu drumul. Plănuia să se uite la televizor, așteptând să vadă ce se întâmpla cu Edith, dar era prea tensionat. Porni televizorul, doar pentru a auzi ceva, apoi deretică prin camera de zi, întorcându-se în bucătărie pentru a face ordine în sertarul plin cu tot felul de obiecte utile; oricum intenționa să facă asta de ceva timp.

Prindea niște elastice, răsucindu-le într-o bilă strânsă, când auzi icnetele care veneau din camera de zi. Când intră, zări pe canapea trupul lui Edith zguduit de convulsii, înecându-se cu vomă. Avea capul dat pe spate și se sufoca. El o privi, imperturbabil, apoi auzi pași pe treptele de afară și sunetul cheii în față. Ezită, neștiind dacă să fugă din cameră sau să încerce să o resusciteze pe Edith. O zbughi și reuși să ajungă până la mijlocul scării spre dormitoare, în întuneric, când Alice intră în apartament. Auzi ușa închizându-se în spatele ei și pașii ei, apoi încă un icnet al lui Edith.

Își imagina că o va auzi pe Alice fugind la ea, poate strigând după ajutor, dar nimic. Coborî scările cât putu de încet și o văzu pe Alice care își privea mama cum moare. Avea o expresie ciudată pe față în timp ce o privea: nu era nici indecizie, nici fericire. Să fi fost milă, dar și altceva. Dezinteres. Sau dezgust.

Ea se întoarse și îl zări pe Jake privind-o și, pentru o fracțiune de secundă, Jake avu sentimentul unei recunoașteri telepatice a ceea ce se întâmpla. Apoi Alice zise ceva despre o ambulanță, iar Jake dădu fuga la telefonul din perete.

26. ACUM

Nereușind să doarmă, Caitlin se dădu jos din pat, la motel, puțin după șase dimineața. Nu își adusese hainele de alergare sau pantofii sport buni, dar avea unii la ea și o pereche de pantaloni scurți kaki, care nu erau tocmai potriviți pentru exerciții fizice, dar se descurca și cu ei.

Simțea o nevoie disperată de a alerga puțin, ca să se epuizeze fizic. Dormise pe sponci noaptea de dinainte, și numai în reprize scurte și agitate, fiindcă suferința și starea de tensiune îi dădeau dureri în tot corpul.

Afară era răcoare, iar cerul era acoperit cu o peliculă albicioasă, cu aspect lăptos. Intuia vag încotro era oceanul și o luă în acea direcție, fără ca măcar să facă mai întâi niște exerciții de încălzire. Zări un semn care indica direcția satului Kennewick. Acesta era situat pe coama unui deal, întinzându-se de-a lungul unui drum fără trotuar, delimitat de pini. Alerga pe pietriș, începând să simtă o ușoară durere în plămâni și usturime la nivelul mușchilor. Până când ajunse în vârful dealului, o peliculă subțire de transpirație îi acoperea pielea. În depărtare putea distinge o fâșie de ocean și soarele neclar, pe jumătate acoperit de

nori deasupra lui. Trecu pe lângă câteva magazine și restaurante din sat, apoi porni la vale spre țărm, neoprindu-se nici măcar când simți pișcătura familiară din încheietura genunchiului stâng.

Se opri abia când ajunse la plajă, în formă de semilună alungită ce se întindea de-a lungul unui drum. Era pustie, cu excepția unei siluete pe care o zări în depărtare, la celălalt capăt, cineva care arunca o minge de tenis pentru un câine. Se așeză pe marginea zidului de piatră de unde avea vedere spre mare și inspiră adânc; era epuizată. Soarele arzător străpungea stratul subțire de nori, astfel că, în lumina lui, Caitlin vedea tot felul de punctulețe care îi dansau prin fața ochilor. Era ametită și se gândi că mâncase foarte puțin în ultimele douăzeci și patru de ore. Cu toate astea, datorită efortului fizic se simțea mai bine decât în ultimele zile.

Când pulsul îi reveni la normal, se întoarse și o luă înapoi spre motel. În timp ce alergase se decisese într-o privință. Se va întoarce cu același avion cu care va fi transportat trupul neînsuflețit al lui Grace, în ziua următoare, dacă mai putea să își rezerve loc. Asta însemna că mai avea de petrecut o zi în Maine, încă o zi, singură în orașul în care murise Grace, dar se simțea capabilă să facă față. Avea să își sune pe mama de îndată ce ajungea înapoi la motel.

Odată luată această decizie, se simți ușurată. Și acum, că avea la dispoziție o zi de pierdut, se gândi la Harry. Voia să-l vadă din nou. Conversația cu el la restaurant, în după-amiaza precedentă, o ajutase. Unul dintre motive consta în faptul că și el părea foarte îndurerat, nu doar din pricina morții tatălui său, ci și a lui Grace, dar și pentru că o făcuse să se simtă în largul ei în compania lui, aproape instantaneu. Se gândi la ultimul e-mail al surorii ei, în care aceasta îi descrisese cât de simpatic era Harry, deși Caitlin presupuse că asta se datora sentimentelor pe care Grace le avusese pentru tatăl lui, Caitlin și Grace nu fuseseră

niciodată atrase de același gen de bărbați. De la abandonul tatălui lor, Grace dezvoltase o afinitate pentru bărbații mai în vârstă sau, dacă nu pentru cei mai vârstnici, atunci pentru cei taciturni și retrași, care constituiau pentru ea o provocare. Mai puțin expansivă, Caitlin fusese întotdeauna atrasă de indivizi de lume, de genul de bărbat sportiv care spune glume și o tratează ca pe unul dintre tovarășii lui.

Ajungând în satul Kennewick, Caitlin observă o brutărie care, din câte se pare, era deschisă. Își cumpără o cafea mare și o brioșă cu sirop de arțar, apoi se așeză afară pe o bancă și mâncă brioșa în timp ce aștepta să i se mai răcească cafeaua, ca să o poată bea. Sudoarea i se uscase pe piele, iar pielea de pe picioare și de pe brațe i se făcu de găină în aerul răcoros. Traversă strada până la o băncuță plasată la soare. Din noua poziție, avea vedere asupra unui șir de magazine, printre care și unul cu cărți expuse în vitrină. „Ăla trebuie să fie magazinul lui Bill Ackerson”, gândi ea. După ce se încălzi la soare, se duse până acolo și se uită prin vitrină. Era într-adevăr librăria lui Ackerson, dar înăuntru era întuneric, ceea ce nu o surprinse la o oră atât de matinală. Zări o pisică flocoasă care se apropie de ușa din sticlă de la intrare, apoi se uită în sus la ea și deschise gura. Nu putea auzi mieunatul prin ușă. Ceva din expresia tânguitoare de pe fața pisicii îi dădu brusc un sentiment de pustiire. Se gândi din nou la Harry.

Merse la pas restul drumului până la camera de motel și, odată ajunsă acolo, înainte să facă orice altceva, îi trimise un mesaj:

„Cum îl cheamă pe motanul din librăria tatălui tău? L-am văzut de dimineață”.

Când ieși din duș, găsi pe telefon mesajul de la el:

„Lew. Pleci azi?”

„Nu. Mâine”.

„Ne vedem?”

„Mi-ar face plăcere”.

Stabiliră să se întâlnească în după-amiaza aceea, la un pahar, la barul Livery din Kennewick Inn. Caitlin era fericită că nu va trebui să își petreacă toată ziua singură. Se îmbrăcă, apoi își sună mama.

•

Erau la al doilea rând de băuturi, când Harry zise:

— Pot să-ți spun ceva?

— Desigur.

— S-ar putea să te sperie.

— Bine, zise ea, deodată înfricoșată.

Se întâlniseră la ora trei după-amiază în barul din subsol, o încăpere lungă și îngustă, decorată astfel încât să semene cu interiorul elegant al unui iaht. Harry comandase bourbon cu bere de ghimbir, iar ea își luase o halbă de Harpoon. Merseră cu băuturile într-un loc retras lângă șemineul neaprins. Ea îi vorbise despre decizia pe care o luase de a însoți trupul lui Grace înapoi în Michigan, iar el îi spusese totul despre librărie și despre faptul că mama lui vitregă, Alice, și bărbatul care lucra la magazin, John, îi dădeau impresia că își doresc ca Harry să preia afacerea. Își terminaseră băuturile, apoi Harry mai comandase încă un rând, achitând nota la bar și aducând paharele personal. Caitlin tocmai devenise conștientă de faptul că trăsăturile feței lui Harry trădau foarte multe sentimente, anxietate, tristețe, indecizie, chiar înainte de a-i cere permisiunea de a-i face o confidență.

— Nu, poate n-ar trebui, zise el.

— Poți să ai încredere în mine, îl încurajă ea.

— Bine, se învoi el, luând o gură din băutură, apoi frecându-și marginea buzei cu degetul. Alice, mama mea vitregă, este interesată de mine, în sens romantic, sexual, oricum ai vrea să-i spui.

— Ah, zise Caitlin.

Nu se aștepta să audă așa ceva.

— Cred că ăsta e felul ei de a lupta cu durerea, sau ceva de genul ăsta.

— Ah, zise Caitlin din nou. E ciudat. E o chestie nouă? Adică, s-a mai purtat astfel înainte să moară tatăl tău?

— Nu, dar nici nu o cunoșteam atât de bine.

— Se dă la tine?

Harry își frecă maxilarul. Barba îi mai crescuse față de ziua precedentă.

— Da, e destul de evident, iar acum, după ce s-a întâmplat cu Grace, e convinsă că e în pericol și că și eu sunt în pericol; și vrea să stau în casă tot timpul sau cel mult la librărie. Mi-a cerut să-i promit că n-o s-o părăsesc.

— Cum adică, să n-o părăsești?

— Că n-o să plec prea curând. Nu vrea să rămână singură.

— Nu poți sta cu ea la nesfârșit. Chiar și dacă ar fi fost mama ta naturală. Trebuie să îți trăiești propria viață.

— Știu. Înțeleg. Dar asta nu-nseamnă că ar trebui să-mi iau picioarele în spinare, înainte ca poliția să deslușească ce s-a întâmplat cu tatăl meu și cu sora ta. Măcar atât îi datorez.

— Nu, înțeleg, zise Caitlin. Nu mă refeream la viitorul apropiat, ci vorbeam pe termen lung.

— N-o să rămân aici pentru totdeauna, deși n-am nicio idee unde să mă duc. Oricum, nu am unde să mă-ntorc. Am terminat facultatea, iar prietenii mei pleacă toți care-ncotro, în orașe diferite. Cel puțin aici am un scop. Pot avea grijă de lucrurile pe care le-a lăsat tatăl meu în urmă. De Alice și de cărți.

— Îți plac cărțile?

— Da, dar nu am pasiunea tatălui meu. La drept vorbind, nimeni nu are pasiunea lui pentru cărți.

— Nu ești obligat să îi preiei afacerea.

— Știu.

— Nu știu ce mi-a venit să-ți zic asta, dar eu cred că Alice te manipulează. Nu știu din ce motiv.

S-ar putea să facă asta doar pentru că îi e frică să rămână singură, ceea ce are sens, dar s-ar putea s-o facă și din alte motive. Ziceai că n-o cunoști atât de bine.

— A fost soția tatălui meu, dar, dincolo de asta, n-o cunosc.

— A mai fost căsătorită înainte? Are propriii copii?

— Nu. A fost agentul imobiliar al tatălui meu când el a decis să se mute în Maine. Nu are familie sau, dacă are, nu ține legătura cu nimeni.

— Tatăl tău a ales-o. Nu tu. Nu știu dacă îi datorezi ceva mai mult decât ceea ce ai făcut deja.

Harry tăcu pe moment, iar Caitlin se simți prost pentru ceea ce îi spusese. Sunase dur, ca și cum ea era genul de persoană care știa clar cui îi e datoare și cui nu. Era pe cale să îi ceară scuze, când Harry zise:

— Nu știu ce să fac sau ce să cred.

— Povestește-mi despre cealaltă persoană cu care tatăl tău avea o aventură.

— Annie Callahan. Am văzut-o la secția de poliție, în ziua în care am găsit-o pe sora ta. Am pierdut toată dimineața aia la secție și am văzut-o când au dus-o într-una dintre săli pentru a i se lua interogatoriu. Arăta îngrozită și, când a fost condusă afară din secție, a rămas cu ochii ațintiți spre locul unde stăteam eu. Pentru că semăn cu tatăl meu, probabil.

— De unde știi că era ea?

— Am știut pur și simplu, cumva. Mai târziu, l-am întrebat pe detectivul Dixon și mi-a confirmat că ea era și că urma să fie interogat soțul ei, dar că, momentan, era plecat din oraș.

— Cam suspect.

— Nu știu ce să zic. Pentru mine n-are noimă ca vreunul dintre ei să fi avut vreo legătură cu ce s-a întâmplat. Se poate ca Lou Callahan să-l fi ucis pe tatăl meu într-un acces de gelozie și furie, dar de ce să o ucidă pe sora ta?

— Nu știu, zise Caitlin.

Amândoi tăcură o clipă; Caitlin rămase cu ochii la șemineu, de parcă ar fi ars focul în el. Deodată, se pomeni zicând:

— Știi că prima oară în viața mea când am văzut oceanul a fost când aveam cincisprezece ani?

— Ce ocean ai văzut?

— Atlanticul. Mă dusesem la Washington, D.C., într-o excursie cu școala, apoi am mers în vizită la o mătușă care locuia în Ocean City, Maryland. M-a dus să vedem balene. Iar în Maine vin acum prima oară, deși am locuit în Boston de când am absolvit facultatea.

— Îmi pare rău c-a trebuit să vii aici pentru un asemenea motiv, zise Harry.

— Și mie.

— E o arteră de promenadă drăguță în apropiere. Pe faleză. De fapt, acolo a fost ucis tatăl meu.

— Să mergem, zise Caitlin cu fals entuziasm.

Amândoi izbucniră în râs.

— Am fost deja acolo. Cineva a lăsat un buchet.

— În locul în care a murit tatăl tău?

— Da, cred că da. Poate nu are nicio legătură cu el, dar… ne putem plimba pe-acolo dacă vrei, nu mă deranjează. Chiar dacă e locul unde-a murit tata, rămâne totuși locul lui preferat.

— Bine, acceptă Caitlin.

Ieșiră din bar și traversară drumul spre o faleză ce oferea o priveliște asupra unei fâșii înguste de plajă în formă de semilună, apoi o luară spre nord și intrară pe o potecă tăiată în stâncă. Harry o luă pe Caitlin de mână pentru a o ajuta să sară peste o lespede lată și alunecoasă din argilă și nu îi dădu drumul la mână cât își continuară plimbarea. Era o zi perfectă, aerul era răcoros, soarele cald, iar pe potecă nu mai era nimeni altcineva. Se aplecară pentru a trece pe sub un tunel format din crengile unor copaci încovoiați de vânt și, când ieșiră în capătul celălalt, Harry se aplecă să ridice un snop

de crengi acoperite cu bobițe, legat cu un fir de iarbă.

— Vezi? zise el.

— Aici e locul unde tatăl tău a…

— Sunt destul de sigur că da. E cel mai înalt punct, și, din câte înțeleg, a pășit peste margine și a aterizat dedesubt. Totuși, cineva l-a lovit înainte.

— Așa a fost omorâtă și Grace. Cineva a lovit-o în cap. Caitlin privi spre linia strălucitoare a orizontului, unde oceanul întâlnea cerul. Cred că nu au suferit, măcar atât, adăugă ea.

— Și eu cred același lucru.

Își continuară drumul, Caitlin luându-l din nou de mână pe Harry. Poteca cotea spre țărm în jurul altui crâng de copaci aplecați de vânt; Harry se întoarse către Caitlin și începură să se sărute, oprindu-se abia când Caitlin își dădu seama că începuse să plângă.

— Îmi pare rău, zise Harry.

— Nu, să nu-ți pară. Eu sunt confuză, dar sărutul a fost plăcut. A fost intens.

— Așa e, dar poate n-ar trebui să facem asta.

— Am auzit că asta e o reacție normală la suferință. Să te simți…

— Să te simți excitat?

— Da, eu nu aveam de gând să o zic, dar…

Se sărutară din nou, lipindu-și trupul unul de celălalt, și Caitlin era convinsă că, dacă ar fi fost în intimitatea unei camere, hainele lor ar fi fost deja pe podea. Sentimentul o neliniștea și se retrase puțin. Imediat, el procedă la fel.

— Ne plimbăm mai departe? întrebă el.

— Haide.

Continuară până la capătul potecii în stâncă, apoi cotiră și merseră, cu vântul în față, înapoi spre Pensiunea Kennewick. Acolo, la mașina ei, Harry îi dădu un sărut scurt lui Caitlin și îi puse mâna pe laterala gâtului.

— Și acum? întrebă ea.

— Ce-ai zice să vin să te văd la camera de motel mai târziu? Aș avea ocazia să-mi iau la revedere.

— Bine. Sunt cazată la 203.

— S-ar putea să ajung târziu. Alice pregătește cina și, cum am spus, îi place să mă știe în casă.

— Nu contează. O să fiu acolo.

Întoarsă în camera ei, Caitlin se întinse pe patul proaspăt făcut și se holbă la tavanul brăzdat de razele soarelui care apunea și pătrundea prin jaluzelele ieftine ale motelului. Își dorea să vorbească cu Grace și constată că nu putea, că nu îi veneau cuvintele în cap. Gândul că nu va mai vorbi niciodată cu Grace o izbi din nou și începu să plângă, apoi ațipi, trezindu-se pe întuneric. Îi era foame și își aminti că mai avea jumătate de sandviș în frigider, de la una dintre mesele de la restaurant. Luă două guri din sandvișul rece, congelat, apoi îl aruncă. Își simțea stomacul ca o minge mică de cauciuc.

Dădu drumul la televizor, găsi un post care difuza în reluare serialul *Modern Family* și lăsă acolo, la volum mic. Răspunse la câteva mesaje primate de la prieteni, de la serviciu și de la mama și fratele ei. Văzu un apel de la tatăl ei, dar nu îi lăsase niciun mesaj. Asta o enervă. De ce nu dădea un mesaj după ce fiica lui, sora ei geamănă, murise? De ce nu îi cerea să îl sune urgent? Parcă-i și auzea vocea („N-am vrut să te supăr și mai rău, Caity. Știu prin ce treci”) și decise să nu îl sune înapoi.

Episodul din *Modern Family* se termină și începu altul imediat. Se simțea din nou obosită și fu pe punctul de a-i da mesaj lui Harry să îl roage să nu mai vină. Dar se răzgândi, chiar voia să îl mai vadă o dată. Dar nu-l va lăsa să intre. Ceea ce se întâmplase în timpul plimbării i se părea o nebunie acum. Se îmbătase din două beri? Nimic de zis, tânărul era atrăgător și cumsecade, dar sora ei tocmai fusese ucisă, iar el era cumva implicat. Când și dacă va trece pe acolo, se va eschiva că e

extenuată (nu mințea cu nimic) și își va lua, pur și simplu, la revedere de la el.

Mai moțăi puțin cu televizorul pornit și se trezi când auzi un ciocănit în ușă. Era ora unsprezece. Preț de câteva secunde fu complet buimacă. Camera era cufundată în întuneric, cu excepția luminii aruncate de ecranul televizorului prins pe perete, care înfățișa acum un crainic prezentând prognoza meteo în fața unei hărți fixate pe regiunea New England. Își aminti că stabiliseră ca Harry să treacă pe acolo. Se duse la ușă, chitită să nu îl primească înăuntru. Își aminti fulgerător sărutul de mai devreme. Mâna lui pe gâtul ei.

Deschise ușa. În lumina galbenă de afară, bărbatul părea palid și tânăr. Purta un hanorac cu glugă și respira greu, cu o mână la tâmplă, de parcă era chinuit de o durere de cap.

— Salut, Harry, zise ea. Scuze, eu sunt…

— Ar trebui să pleci, zise el.

— Eu ar trebui să plec? repetă ea cuvintele lui, nedumerită.

— Ar trebui să pleci chiar acum. Cred că ești în pericol.

Rostea cuvintele sacadat, ca și când nu ar fi avut aer.

— Ce se-ntâmplă? Ce s-a-ntâmplat?

Ea întinse o mână spre el, iar el se trase înapoi. Își luă mâna de la cap și o picătură de sânge închis la culoare i se prelinse pe obraz.

— Sângerezi, zise ea.

— Serios? Se uită la palma lui, mânjită de sânge. Ah, zise el, apoi genunchii îi cedară și se prăbuși în camera de motel.

Caitlin se întinse în încercarea de a-i opri căderea, dar el se izbi puternic de podeaua mochetată, lovindu-se la cap. Apoi rămase nemișcat.

27. ACUM

— Știți unde e Spitalul Kennewick?

— Nu știu, zise Caitlin.

— Puteți să ne urmați, dacă doriți.

— Bine, sigur, i se adresă Caitlin unuia dintre paramedicii foarte tineri și foarte impasibili, după ce Harry fu imobilizat pe o targă și transportat în ambulanța trasă în fața motelului unde era cazată. La două camere distanță, doi copii priviseră întreaga scenă chiar din fața ușii, părinții scoțând din când în când capul ca să mai arunce câte o privire.

După ce Harry se prăbușise în camera de motel, Caitlin îl întorsese cu fața în sus și își revenise, căscând ochii, surprins și nedumerit. Ea îi examină partea laterală a capului. Părul îi era negru și năclăit de sânge în acea zonă: avea o rană de vreo trei centimetri chiar deasupra urechii drepte, iar zona din jur i se tumefiase.

— Sun la 911, zise ea.

— E-n regulă. Doar am căzut și m-am lovit la cap, zise Harry, dând să se ridice în capul oaselor.

— Tocmai de-aia sun la 911.

Cât așteptară ambulanța, Caitlin se așeză pe vine și vorbi cu Harry, care acum stătea sprijinit de perete.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Era un bărbat. Te privea.

— Ce vrei să spui cu asta?

Harry își încreți fruntea, iar ochii îi păreau goi, de parcă ar fi uitat ce voia să spună. Apoi clătină încet din cap și zise:

— Am venit aici să te văd. De fapt, am venit pe jos, pentru că nu voiam ca Alice să audă motorul mașinii, și, când am ajuns aici, era un bărbat care stătea (își îndreptă arătătorul de la mâna stângă drept în sus), un bărbat care stătea acolo, lângă pădure.

— Unde? Vizavi de parcare, lângă mesele de picnic?

Caitlin intuia despre ce vorbea Harry care se referea la un pâlc de pini ce separa parcarea de Route 1A.

— Da, era lângă mesele de picnic, în întuneric. Dar puteam să-l văd, iar el se uita la fereastra ta.

— Ești sigur?

— Da, l-am urmărit o vreme.

— Tu unde erai?

— Eu mă ascundeam în spatele unei camionete parcate lângă recepție.

Își încreți din nou fruntea, ca și cum nici el nu credea ce spunea.

— Ai recunoscut persoana respectivă?

— Nu, era prea întuneric și, categoric, nu voia să fie văzută. A trecut o mașină, iar individul s-a ghemuit ca să nu ajungă la el lumina farurilor printre copaci.

Caitlin se uită la jaluzelele ieftine de la ferestre. Erau închise, dar nu foarte strâns. Mai rămăseseră niște crăpături printre fâșiile din plastic. Oricine ar fi privit de afară ar fi putut probabil să o vadă sau, cel puțin, să vadă mișcare prin cameră.

— Cine crezi că…

— Oricine-o fi fost, e cel care ți-a omorât sora și probabil pe tatăl meu. Nu știu cine e, dar trebuie să pleci. Nu cred că ești în siguranță.

— Cum te-ai rănit?

— Ah, zise el, luându-și prosopul de la cap și uitându-se la pata închisă la culoare. L-am urmărit. Probabil că m-a văzut ascuns după camionetă, pentru c-a fugit imediat spre partea din spate a motelului; am strigat după el și am luat-o la fugă printre mașinile parcate, am călcat strâmb și m-am trezit pe asfalt. Și capul meu…

— În ce te-ai lovit?

— O mașină, presupun. Nu-mi amintesc. Apoi am venit la tine.

— Ești foarte curajos.

Harry râse, apoi făcu o grimasă.

— M-am împiedicat și am căzut.

— Ce aveai de gând să faci dacă îl prindeai?

— Nu știu. Să văd cine e.

— L-ai văzut mai bine după ce-a fugit?

— Nu chiar, dar alerga ciudat. Dădea din mâini, de parcă voia să-și ia zborul.

— Dădea din mâini?

Camera fu deodată inundată de o lumină roșie intermitentă.

— A ajuns ambulanța, zise Caitlin și deschise ușa. Se dădu la o parte în timp ce doi paramedici pășiră în cameră, unul aplecându-se, sprijinit pe un genunchi, ca să se uite la pacient.

— Cred că are o contuzie, zise ea. A căzut și s-a lovit la cap.

Paramedicul aplecat asupra lui îl chestiona. Îl auzi întrebându-l pe Harry dacă știa ce an e, dar nu auzi răspunsul lui Harry.

— În ce s-a lovit?

Paramedicul grăsun care vorbea cu Caitlin mirosea a gumă de mestecat Bazooka.

— Nu știu. Bănuiește că o mașină l-a lovit. A venit aici să mă vadă și a zis că a surprins pe cineva pândind în pădure sau pe după copaci, s-a luat după el și atunci a căzut.

— Îhî. Ați văzut această persoană?

— Eu nu. El a văzut-o.

După ce îl imobilizară pe targă și îl transportară în ambulanță, Caitlin îi urmă (nu dădură drumul la sirenă, ci doar la semnalele luminoase), cu mașina la mai puțin de trei kilometri, până la o clădire modernă, dreptunghiulară, care semăna mai mult cu un bloc decât cu clădirea unui spital. Trase mașina în parcarea pentru vizitatori, apoi intră la camera de gardă, unde i se indică un scaun în sala de așteptare, mică și excesiv luminată, dotată cu televizor prins într-un suport în perete, dat pe CNN. Rămase locului o clipă, ascultând-o pe femeia de la recepție vorbind încet la mobil. Cu o săptămână în urmă, locuia în Boston și se frământa cum avea să-i dea vestea mamei sale că relația ei

cu Dan se încheiase, întrebându-se totodată dacă sora ei avea să-și petreacă toată viața alergând după bărbați în vârstă. Acum se afla în Maine, așteptând să se întoarcă în Michigan cu trupul neînsuflețit al surorii ei și însoțind un străin la spital. Plus că cineva o pândise la motel.

Se simți foarte ușurată când îl văzu pe detectivul Dixon intrând pe ușile duble, încât aproape că izbucni în plâns. Se ridică și îl aștepta. Bărbatul purtă o conversație scurtă, pe un ton scăzut, cu recepționera, apoi veni în sala de așteptare.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

Purta blugi și o cămașă din flanel cu mânecile suflecate.

Caitlin se așeză la loc pe scaun și îi relată detectivului tot ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

— În primul rând, de ce venea el la tine la motel? întrebă detectivul.

— Trecea doar ca să-și ia rămas-bun.

— Și părea sigur că o persoană pândea camera ta?

— Asta mi-a spus.

— De când ai ajuns aici în Kennewick, ai avut sentimentul că ești urmărită?

Caitlin se gândi o clipă.

— Nu, nu chiar.

Detectivul Dixon căută ceva în telefonul personal, apoi îi arătă lui Caitlin ecranul acestuia. Afișa o fotografie (de act de identitate, de fapt) a unui bărbat neîngrijit, trecut de treizeci de ani.

— Îți pare vreun pic cunoscut?

Caitlin negă.

— Dar ea?

Îi arătă o altă poză, mai pixelată decât precedenta, a unei femei blonde cu față rotundă. Poza părea decupată dintr-un cadru mai larg.

— Nu, zise Caitlin, clătinând din cap. Cine sunt persoanele astea?

Detectivul Dixon nu răspunse, deoarece în sala de așteptare intraseră doi oameni: o blondă trupeșă la vârsta a doua, în persoana căreia Caitlin o recunoscu imediat pe Alice, mama vitregă a lui Harry; și un bărbat mult mai în vârstă, poate tatăl ei, chel și cu mustață albă. Alice avea brațul petrecut printr-al lui, de parcă nu era în stare să se țină singură pe picioare. „Categoric tatăl", gândi Caitlin, apoi își aminti că Harry pomenise de un bărbat mai în vârstă care lucra la librărie și se întrebă dacă nu cumva era vorba mai degrabă de acela.

Alice și bătrânul se uitară din capătul opus al încăperii la detectivul Dixon și apoi îi aruncară o privire scurtă lui Caitlin. Rămasă cu gura întredeschisă și afișând niște ochii goi, Alice nu avu nicio reacție, dar bătrânul păru să se uite la Caitlin o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi fost cazul. Poate că o cunoscuse pe Grace, iar acum era nedumerit din cauza asemănării izbitoare a lui Caitlin cu sora ei. Dacă era bărbatul de la librărie, atunci probabil că o cunoscuse pe Grace. Acolo se dusese ea să îl întâlnească pe Harry.

Detectivul se duse la ei și toți trei vorbiră în șoaptă pentru o clipă, apoi trecură prin ușile batante în camera de gardă; Dixon aruncă o privire peste umăr spre Caitlin, care citi pe buzele bătrânului cuvintele „Așteaptă o clipă", însoțite de un gest al mâinii.

Caitlin rămase, deși se simțea din nou extenuată. O parte din ea voia să se ridice, să se urce în mașină și să conducă înapoi până la motel. Următoarea zi era importantă, dat fiind că trebuia să se întoarcă la Michigan și să se ocupe de pregătirile pentru înmormântarea lui Grace. Dar detectivul o rugase să îl aștepte și, în plus, nu era tocmai sigură că voia să se întoarcă singură la motel.

O jumătate de oră mai târziu, detectivul se întoarse și se lăsă pe vine în fața ei.

— O să fie bine, dar are o contuzie destul de urâtă, zise el.

— Asta părea destul de clar.

— Vrea să vorbească cu tine, dar doctorul îi recomandă să se odihnească.

— E-n regulă.

— Insistă că ești în pericol totuși, așa că aș vrea ca unul dintre ofițerii mei să te conducă înapoi la camera de motel, dacă e-n regulă.

— Bine, acceptă ea. Sună bine.

— Minunat. În cinci minute, bine, Caitlin?

Ofițerul în uniformă care ajunse la spital avea în jur de cincizeci de ani. Era fălcos și avea o mustață rară, blondă. O urmă pe Caitlin înapoi la Motelul Bruma Mării, parcându-și mașina lângă a ei, apoi intrară împreună în camera ei de motel. În locul unde stătuse Harry, pe mocheta decorată cu diverse modele, era o pată de sânge cât o monedă. O frecă cu vârful pantofului, dar se uscase.

— O să fiți în regulă aici, singură? întrebă ofițerul.

— O să fiu bine.

— Încuiați ușa după ce plec și nu o deschideți decât pentru un ofițer de poliție, bine? Și sunați imediat la poliție dacă vi se pare ceva ciudat, bine? O să patrulăm prin zonă toată noaptea. O să fiți în siguranță.

Îi mulțumi, iar omul plecă. Făcu un duș, apoi se băgă în pat, crezând că nu va avea nicio șansă să adoarmă. Dar, după ce le dădu mamei și fratelui ei un mesaj pentru a-i anunța la ce oră urma să sosească a doua zi, se ghemui, cu un braț sub cap și cu celălalt între sâni (singura poziție în care putea adormi), și în cinci minute o luă somnul.

Se trezi puțin după ora cinci, când auzi o bătaie ușoară în ușă. Deschise ochii, smulgându-se dintr-un vis în care se făcea că lovește un stup de albine cu o rachetă de tenis și, pentru un moment, nu se dumiri unde e. Apoi se trezi și se duse spre ușă, brusc îngrijorată că se mai întâmplase ceva rău.

Crăpă jaluzelele și se uită afară în lumina difuză a dimineții. Credea că va vedea un ofițer de poliție, dar, când colo, constată că este bătrânul care o însoțise la spital pe mama vitregă a lui Harry. O văzu prin fereastră, zâmbi și îi făcu cu mâna, cam prea entuziasmat. I se strânse stomacul. Pesemne că se întâmplase ceva cu Harry. Crăpă ușa, conștientă că nu purta nimic altceva în afară de un tricou lălâi.

— Bună ziua, zise ea.

— Caitlin McGowan?

— Îhî.

— Îmi pare rău că dau buzna așa… M-a trimis Harry. El, ăă…

— E totul în regulă?

— E bine, e bine, credem, dar el insistă să te vadă, așa că iată-mă. Sunt John, apropo. Lucrez cu Harry la librărie.

— Ah, bine, zise Caitlin și deschise ușa mai mult când bărbatul făcu un pas în față.

Voia să intre în cameră?

— O să mă duc acolo imediat ce mă îmbrac, zise ea.

— Ah, sigur, zise el, dându-se puțin în spate. Te las să te pregătești. Ai nevoie să te ducă cineva?

— Nu, știu unde e. Ajung imediat.

Caitlin aproape că închise ușa, dar, nevrând să fie nepoliticoasă, o deschise ceva mai larg și zise:

— Mulțumesc, John, că ai venit după mine. Apreciez.

Bărbatul zâmbea în continuare, dar ochii lui fugeau când la Caitlin, când la tocul ușii, de parcă ar fi măsurat spațiul.

— Bine, atunci, zise ea și instinctul îi șoptea să închidă rapid ușa.

Dădu să o închidă încet, dar nu apucă, pentru că bărbatul se opinti în ușă, îmbrâncind-o cât colo; o luă prin surprindere, lovind-o cu un obiect cu care o nimeri în gât. Ea trase aer în piept, simțind că se sufocă, iar bărbatul păși înăuntru și o lovi din nou.

Caitlin se trase în spate, iar, în acest timp, un obiect dur o pocni în nas. În clipa următoare era lungită pe spate.

Auzi ușa camerei de motel cum se închide, după care el se aplecă deasupra ei. Îi atinse fața, iar ea se trase într-o parte. John zise:

— M-a văzut?

— Eu nu… cine?

Ca un dascăl scos din minți, el vorbi răspicat:

— M-a văzut Harry aseară? Ți-a zis pe cine a văzut?

Lui Caitlin îi curgea sânge din nas și i se aduna în gură. Încercă să urle și se înecă.

Bătrânul se uită peste umăr, apoi se întoarse iar spre ea și zise:

— Vorbim mai târziu.

Pentru o clipă, ea chiar se gândi ușurată că o va lăsa în pace, dar el își ridică brațul. Încercă să urle din nou, apoi se făcu întuneric.

28. ATUNCI

Să îl omoare pe Bill fusese ușor.

Jake Richter, cunoscut în prezent drept John Richards, îl întrebase pe unde se plimbase în ultima vreme, iar Bill, dornic să dea explicații, îi spusese că în majoritatea zilelor se plimba până la plaja Kennewick, apoi urma poteca pe faleză până la portul Kennewick, după care o lua spre acasă.

— Vezi aceiași oameni zilnic?

— Nu, abia dacă mai dau ochii cu cineva. Cu excepția lunilor iulie și august, dar atunci mă plimb prin altă parte.

Câteva zile mai târziu, într-o miercuri, Bill îl rugă pe Jake să stea puțin peste program, să facă închiderea. Voia să facă o plimbare înainte să se întunece. Jake se învoi, apoi îl urmă pe Bill afară, în răcoarea serii, și îl urmări cum se duce spre

plaja Kennewick. Încuie apoi ușa de la intrare și ieși prin spate (în caz că ar fi fost vreun martor prin zonă, deși se îndoia de asta) și o luă pe Captain Martin Lane până la portul Kennewick. Mergea cu o atitudine dezinvoltă (ieșise doar să ia o gură de aer proaspăt, își tot repeta în gând), apoi trecu de Hanul Kennewick, a cărui aripă estică era acoperită cu schele, pentru că se afla în renovare înainte să înceapă sezonul estival.

Identifică punctul sudic de plecare în plimbarea pe faleză, constată că începe să gâfâie și domoli ritmul. Cu o bună sincronizare, se va intersecta cu Bill care venea din direcție opusă. În timp ce mergea, se juca cu o măciucă făcută de el, pe care o avea în buzunarul pantalonilor. O făcuse cu câteva zile în urmă, punând o mână de monede într-una dintre șosetele lui de nailon. Nu învățase multe de la taică-su, dar învățase cum să facă o măciucă, un obiect pe care tatăl lui insistase să îl aibă asupra lui tot timpul. Cea a tatălui său fusese umplută cu rulmenți, dar monedele funcționau la fel de bine.

Poteca era în pantă, dezvăluind ici-colo câte o priveliște frumoasă, oferind trecătorului panorama asupra portului York și a unei porțiuni din Buxton Point, aflat la nord, în lumina cenușie a amurgului. Se împiedică de o piatră netedă și se uită în jos, observând că are șireturile desfăcute la unul dintre pantofi. Era pe cale să se aplece (ceea ce în ultimele zile nu se dovedea deloc ușor) și să își lege șireturile, când își dădu seama că poate să profite de șiretul desfăcut.

Mai merse încă cinci sute de metri (ajungând în punctul cel mai înalt al potecii) și îl așteptă acolo pe Bill.

•

Mai ucisese și înainte, desigur.

Edith Moss murise ca să poată fi el cu Alice. Acel moment marcase începutul celei mai frumoase perioade din viața lui Jake Richter, dar

fusese totodată și începutul sfârșitului. Își dăduse seama de asta mai târziu. Privindu-și mama murind sub ochii ei, în Alice se trezise ceva, de vreme ce își lăsase prietena să moară înecată în ocean doar câțiva ani mai târziu, apoi scăpase basma curată, declarând poliției că nu avusese nimic de-a face cu evenimentul respectiv. Însă Jake știuse adevărul și îi mărturisise asta lui Alice, gândindu-se că o să-i facă mai apropiați. N-a fost așa.

În lunile care urmaseră morții Ginei, Alice devenise distantă și rece. Se mutase înapoi în vechiul ei dormitor și începuse să lucreze ca manager de birou la o companie de imobiliare. Apoi, într-o zi, îl informă pe Jake că își închiriase un apartament.

— Poți oricând să te muți înapoi aici, dacă ai nevoie, zise Jake.

— Nu voi avea nevoie, replică ea, apoi adăugă: Dar mulțumesc că m-ai lăsat să rămân atât de mult.

Jake a trăit câțiva ani singur în apartament, îngăduindu-și din când în când fantezii cu Alice care, sătulă să mai locuiască singură, își exprima dorința să se întoarcă. Dar în sinea lui știa că relația lor se terminase, și asta, încă dinainte să se mute ea de la el. Apropiindu-se de șaizeci de ani, luă decizia să se pensioneze anticipat de la bancă. Își achitase ipoteca, așa încât își cumpără un iaht de cincisprezece metri la mâna a doua. Își închirie apartamentul și plecă cu vasul în Florida, unde își dădu seama că nu îi place să navigheze atât de mult pe cât se așteptase. Andocă barca în portul Bahia Mar din Fort Lauderdale și își găsi de lucru, închiriind șezlonguri și umbrele la Atlantic Club. Părul i se rărise în ultimii ani și îl lăsase să crească pentru a-i masca chelia, dar în Florida se tunse scurt și își lăsă mustață. Asta îl transformă complet, astfel că își spunea în sinea lui că e o persoană nouă, un pensionar care merită să se distreze puțin în anii care îi mai rămăseseră de

trăit. Din construcția de beton, unde erau depozitate șezlongurile și umbrelele, putea vedea o fâșie de plajă aglomerată. Mai apărea din când în când și câte o adolescentă, dar majoritatea clienților Atlantic Club erau de vârsta a doua sau mai bătrâni, dar niciunul dintre ei, nici măcar văduva aceea plină de viață, care mai venea când și când, nu putea să îi șteargă amintirea lui Alice Moss.

Era în Florida de trei ani când fu concediat de Atlantic Club. Cei de acolo își motivară decizia în sensul că, fiind pensionar, ar trebui să se bucure mai mult de timpul liber, dar la insistențele lui de a i se dezvălui adevăratul motiv, aceștia îi mărturisiră că una dintre membrele clubului se plânsese că el se holbase la fiica ei în vârstă de treisprezece ani. Plecă fără scandal, vându în cele din urmă iahtul și își închirie o garsonieră ieftină în North Lauderdale. Achiziționă un computer și, prin intermediul diferitelor forumuri, luă legătura cu o sumedenie de bărbați, toți interesați de femei tinere, mai cu seamă adolescente. A avut chiar și un schimb de mesaje cu câteva femei mai în vârstă, care erau interesate de băieți tineri. Cel puțin așa credea, că poartă conversații cu femei. Nu știi niciodată pe internet. Petrecea foarte mult timp la calculator, dar în cele din urmă se dovedi și acesta o speranță deșartă. Căutase o persoană cu care să împărtășească aceleași afinități, care avea aceeași părere ca și el, și anume că a avea o relație cu o femeie mai tânără, pe care să o înveți tot ce știi, era o cale spre o viață mai bună, mai interesantă. Era vorba nu doar despre sex, ci și despre generozitate, despre a dărui propria forță vitală. Nimeni nu îl înțelegea pe deplin. Ceilalți bărbați voiau doar să facă schimb de poze și să vorbească despre frumusețea adolescentelor. Nimeni nu înțelegea ceea ce înțelesese Jake: că ceea ce descoperise pentru scurt timp alături de Alice era ca un fel de izvor al tinereții și că puteai

să dai asta mai departe. Emma Codd îi oferise acest dar, dar și el i-l oferise mai departe lui Alice.

Păstra în continuare pozele cu Alice. Erau lucrurile lui cele mai de preț și le mânuise de atâtea ori de-a lungul anilor, încât se subțiaseră și se uzaseră pe margini. Pentru a le proteja, le ținea între paginile ediției cartonate a romanului *Moby Dick*, pe noptiera lui. Uneori, se întreba dacă nu cumva pozele erau o cale de a se întoarce în viața lui Alice. Probabil că ea uitase de ele. Cine știe, poate lua legătura cu ea, ca să îi amintească de existența lor, să o invite eventual să îl viziteze cândva în Florida. Ar fi șantaj, știa asta, dar ar merita să piardă pozele dacă ar avea șansa să mai petreacă încă puțin timp cu ea. Se gândea des la asta, dar era doar o fantezie. Când luă legătura cu ea, în cele din urmă, prin intermediul e-mailului ei de serviciu, îi adresă doar întrebări despre viața ei. Se căsătorea, îl anunța ea. Alt bărbat mai în vârstă, și încă unul care avea un fiu tânăr. Locuia tot în Kennewick. Purtară o corespondență prin e-mail; răspunsurile lui Alice erau monotone și formale, de parcă nu ar fi însemnat niciodată nimic unul pentru celălalt.

Anii trecură și Jake începea să se simtă bătrân. Se încurcă cu o adolescentă, pentru sex, o fată care fugise de acasă, din Miami; o chema Valeria și petrecu o săptămână cu el în apartamentul lui, până când, într-o bună zi, la ușă apăru un bărbat care pretindea că era fratele fetei (nu semănau deloc); sub amenințarea unui denunț la poliție, tânărul îi ceru o mie de dolari. El susținea că Valeria are cincisprezece ani, chiar dacă fata îi spusese lui Jake că are șaptesprezece. Îi dădu banii, rușinat și scârbit de întreaga situație. Incidentul îl marcase pentru câteva luni (Jake luând decizia să se mute definitiv din Florida), până când îl văzu pe respectivul „frate” intrând într-un complex de apartamente din apropiere. Jake începu să îl pândească regulat, aflând că

numele lui era Edgar Leon și că locuia singur. Într-o noapte, după ce supraveghease câteva ore complexul Jacaranda Estates, Jake îl urmări pe Edgar până la apartamentul lui de la etaj, ciocănind la ușă la un minut după ce intrase acesta. Era ora două dimineața. Se temea că, la acea oră târzie, Edgar ar putea ieși înarmat, dar se înșelă. Nu purta tricou și căsca atunci când deschise larg ușa. Prima lovitură aplicată de Jake cu măciuca sa îl trimise pe Edgar direct la podea. Jake îl încălecă și îi aplică lovituri repetate la nivelul capului până când se asigură că omul era mort.

După ce îl ucise pe acel pește de doi bani, îi crescu stima de sine. De asemenea, se răzgândi în privința deciziei de a se muta din Florida. De la agentul lui imobiliar din Maine află că îi plecase chiriașul din apartament, așa încât Jake se hotărî să îl vândă. Era pe punctul de a-și informa agentul cu privire la decizia luată, când primi un e-mail de la Alice, pe care actualmente o chema Alice Ackerson și avea o adresă nouă de e-mail.

Textul e-mailului era scurt, doar două fraze perfecte: „Jake, te gândești vreodată să te întorci în Kennewick? Ar fi plăcut să am un prieten vechi aici. Alice”.

E-mailul acela era o surpriză încântătoare; înainte de a-l primi, presupusese că Alice nu îi va mai scrie niciodată. Se întoarse în Maine (o decizie floare la ureche) și se mută înapoi în vechiul lui apartament. Descoperi, șocat, că mocheta era murdară, două geamuri erau crăpate, iar lemnul de la balcon era putrezit. Cu toate astea, era din nou aproape de Alice. Se întâlniră la restaurant a doua zi după sosirea lui. Era mai în vârstă, dar altfel, arăta neschimbată. Totuși, nu se putea abține să nu se vadă prin ochii ei. Capul complet chel, pielea plină de pete, mustața albă. Nu îi păsa atât de mult; Alice nu îl chemase ca să reia legătura amoroasă. Era suficient că avea nevoie de el, indiferent din ce motive.

— Mă întrebam dacă poți să-mi faci o favoare, Jake, zise Alice, imediat ce se așezară într-un separeu.

— Desigur, orice.

Îl întrebă dacă e dispus să dea o mână de ajutor la librăria soțului ei, pretextând că soțul ei avea nevoie de ajutor (lucra încontinuu), dar pe măsură ce discutau despre acest plan, lui Jake îi devenea tot mai clar că Alice își dorea pe cineva care să stea cu ochii pe soțul ei.

— Și-a găsit pe una mai tânără în New York, zise ea, pe un ton plat.

— De unde știi?

— Am văzut mesajele din telefonul lui, după care, brusc, au încetat. Probabil că acum ia legătura cu ea în alt mod, de la magazin poate. M-ai putea ajuta să aflu dacă au continuat relația.

— Bine, zise Jake. Dar pretindem că noi doi nu ne cunoaștem?

— Ar fi cel mai bine așa. Dă-ți un alt nume, n-o să-și dea niciodată seama.

— Și dacă mă recunoaște careva de pe-aici?

— N-au cum, Jake. Arăți complet altfel.

Avea dreptate. Nu fu nici recunoscut de altcineva, nici el nu recunoscu pe careva. Banca unde lucrase se afla la două orașe distanță, iar clienții de acolo nu păreau să frecventeze Cărțile Rare Ackerson. Era cunoscut drept John Richards acum și îi plăcea noua identitate. Îl plăcea chiar și pe Bill, din punctul lui de vedere, chiar dacă până la urmă găsi dovada că avea o relație cu cineva din New York. Din câte se pare, comunicau prin mesaje private trimise prin contul de Facebook al magazinului, care era folosit destul de rar.

Jake dădu din întâmplare peste el când se duse la computerul magazinului ca să caute informații despre o afecțiune medicală. Îl durea gâtul în ultimul timp și îi era frică să nu fi făcut faringită, astfel că tastase literele „F” și „A” când îi apăru rezultatul Facebook, conducându-l către pagina

magazinului. Nu deschisese de prea multe ori Facebookul (Bill era cel care administra pagina) și observă în meniul din partea superioară a paginii o iconiță de mesaje. O selectă și, ce să vezi, un schimb de mesaje între Bill și o anume Grace McGowan din New York. Nu aveau conotații sexuale evidente, dar sugerau o oarecare intimitate. Cele mai multe mesaje se încheiau cu „mi-e dor de tine” de la Bill și „xoxo” de la Grace. Pe pagina personală de Facebook găsi foarte puține informații despre Grace McGowan (de parcă și-o făcuse doar ca să îi poată da mesaje private lui Bill, dar postase și o poză cu ea pe când era foarte tânără). Douăzeci și ceva de ani, poate.

Cam în aceeași perioadă, Annie Callahan veni să lucreze la magazin, temporar, din pricină că Bill achiziționase recent un lot imens de cărți. Era o fată de prin partea locului, în vârstă de treizeci și ceva de ani, căsătorită cu un pescar șomer. Annie nu era o femeie atrăgătoare; probabil că pe la șaptesprezece ani fusese drăguță. Dar anii de căsnicie cu un bărbat alcoolic, care era șomer constant, își puseseră amprenta asupra ei. Era palidă la față, cu un păr decolorat, lipsit de strălucire. Purta o proteză la încheietura degetului („ani întregi în care introdusese date în calculator”, explicase ea), dar, cu toate astea, era incredibil de harnică, reușind să dea librăriei un aspect ordonat pe care nu îl mai avusese niciodată până atunci, cel puțin de când începuse Jake să lucreze acolo. Jake băgă de seamă că, de fiecare dată când Bill îi mulțumea pentru munca depusă sau când se uita direct la ea, femeia se făcea roșie ca racul, până-n vârful urechilor. Era îndrăgostită de Bill. Nu încăpea îndoială.

Jake mai observă, de asemenea, cu câtă prudență se mișca prin magazin, îndeosebi după weekenduri, și Jake presupunea că urmele bătăilor încasate de la soțul ei erau ascunse sub mânecile lungi și puloverele pe gât. Bill, cu înfățișarea lui

atrăgătoare de Gregory Peck și cu vocea lui liniștitoare, întruchipa în mod cert idealul ei de cavaler în armură. Iar el abia dacă o observa, desigur.

Când rămânea singur, în timpul uneia dintre vizitele ei la magazine, Jake îi raportă lui Alice toate descoperirile. Îi povesti despre relația din New York și despre angajata amorezată. Fața lui Alice rămase impasibilă în timp ce i se transmiteau informațiile. Voia să vadă fotografia cu Grace, așa că Jake o găsi pe cea de pe Facebook și i-o arătă.

— Ce crezi? întrebă el într-un final.

— Am terminat-o cu el, zise Alice.

— Ai de gând să ceri divorțul?

— N-aș divorța niciodată, dar am terminat-o cu el, declară ea încruntată.

În noaptea aceea, Jake stătu întins în pat și se gândi la variate modalități în care ar putea să îl omoare pe Bill; cel mai simplu i se părea să acționeze astfel încât să pară un accident, mai cu seamă dacă l-ar omorî în timpul uneia dintre plimbările lui pe faleză. Se mai gândi și la ipoteza unei morți suspecte, caz în care ar fi incredibil de simplu să le sugereze polițiștilor că Lou Callahan, soțul violent al Anniei, ar putut fi implicat în asta. Însă tot ce îl mâna pe Jake în acțiunile lui era gândul că face asta pentru Alice. Nu credea că va reveni în viața ei mai mult decât în prezent, dar putea fi un ultim serviciu pe care i-l făcea ei. Asta îi oferea un scop.

Annie încetă să mai lucreze la magazin; într-o dimineață, pur și simplu n-a mai apărut și nici nu a mai răspuns la telefon. Trecu pe acolo în după-amiaza aceea, împreună cu Lou, și anunță că nu mai putea să lucreze, pentru că soțul ei își găsise ceva de muncă. Doar ea vorbi, în timp ce Lou îl măsură încruntat pe Bill, care nici nu-l băgă în seamă. Jake reținu bizara scenă pentru a profita de ea la momentul potrivit. Dacă Bill dispărea, atunci el ar fi putut să răstălmăcească acea întâlnire ca să

se potrivească cu povestea pe care o ticluia el. Era un fapt demn de luat în considerare.

În următoarele luni, Jake dormi din ce în ce mai puțin. Află astfel că poate supraviețui chiar și cu patru ore de somn pe noapte, deși în continuare petrecea în jur de zece ore în pat în fiecare noapte, gândindu-se la Bill, întrebându-se dacă ar fi oportun să îi spună lui Alice despre planul lui (în cele din urmă decise să nu i-l dezvăluie) și concepând acțiunea împotriva șefului său. Bill era unul dintre acei bărbați lipsiți de griji, care era perceput ca fiind un om sensibil pentru că era studios și rezervat. Dar fusese teribil de norocos să se însoare cu Alice, iar acum o înlocuise cu o femeie mult mai tânără. Merita ceea ce urma să i se întâmple.

•

Așteptându-l pe Bill, cu măciuca ascunsă în podul palmei, Jake trăi cel mai lung minut din viața lui. Înainte să îl vadă, îi auzi ghetele călcând pe poteca pietroasă. Jake o luă și el din loc și coti la o curbă, aproape izbindu-se de Bill, care izbucni în râs.

— John? Ce faci aici?

— M-am gândit să fac și eu o plimbare și speram să mă întâlnesc cu tine.

— E totul în regulă? Arăți cam palid.

— Da, da. Sunt bine. Uite ce e, e destul de jenant, dar am șiretul dezlegat și l-aș lega eu, dar…

Bill se uită în jos, apoi se lăsă într-un genunchi, zicând:

— Nu-i nicio problemă. Rezolv eu.

În timp ce îi făcea nod la șiret, Jake aruncă repede o privire în jos pe potecă pentru a se asigura că erau singuri, apoi ridică măciuca și o coborî asupra lui Bill, cu toată puterea, izbindu-l în moalele capului. Aceasta scoase un sunet gol, iar Bill căzu pe o parte cu un geamăt. Jake se lăsă și el

într-un genunchi și îi mai aplică două lovituri. Auzi sunetul craniului spart.

Jake se ridică în picioare. Nu se auzea niciun sunet în afară de vântul ce sufla dinspre ocean. Bill era chiar la marginea unui hău abrupt sub care se afla țărmul stâncos. Jake încercă să îl împingă cu piciorul, dar nu reuși. Se aplecă și, apucându-l pe Bill de hanorac, îl rostogoli peste margine cu ambele mâini.

Inima îi bătea de parcă tocmai alergase un kilometru, dar gândea limpede. Decise să își continue plimbarea spre nord pe acea potecă și să iasă pe Micmac Road. Existau mai puține șanse să îl vadă cineva. Dacă se întâmpla, asta e. Avea să spună că își căutase prietenul ca să meargă la o plimbare, dar nu îl zărise niciunde. Nu vor putea dovedi contrariul în veci.

Dar norocul era de partea lui în ziua aceea. Nu era nici țipenie de om pe cărare, iar Jake ajunse înapoi la magazin înainte să se întunece.

29. ATUNCI

Jake nu adormise niciodată ușor, nici măcar în tinerețe. Îl lua greu somnul și trecea la prima rază a zorilor ce se strecura printre perdele. Vreme îndelungată observă că poate să se cufunde într-un somn bun dacă bea alcool, dar după cincizeci de ani făcu boala de reflux gastro-esofagian, ale cărei simptome se înrăutățeau după o noapte de băut. Se rezema de perne și, după câteva ore de stat treaz, simțind gustul acela de fiere care îi urca pe gâtlej spre cavitatea bucală, uneori mai reușea să prindă câteva ore de somn înainte de răsărit. Se lăsă de băutură și descoperi că Ambien îl ajută, pentru o perioadă, până când medicamentul nu își mai făcu efectul, iar el rămânea întins pe pat, într-o stare de semiconștiență bântuită de tot felul de halucinații

și viziuni. Se reapucă să bea alcool, dar în cantități moderate, combinat cu administrarea de pastile pentru reducerea acidității gastrice, eliberate fără rețetă, care uneori aveau efect, alteori, nu.

Dar după crima comisă asupra lui Bill, pe poteca de pe faleză, Jake nu era convins că va mai pune vreodată geană pe geană. Cu siguranță mai ațipea, dacă astfel putea explica acele stări fulgurante de semiconștiență.

Cele mai groaznice momente din nopțile lui din ultima perioadă erau acelea în care avea viziuni cu Bill, omul care îi oferise atât o slujbă, cât și o prietenie, gemând la picioarele lui. De asemenea, nu își putea scoate din minte sunetul scos de măciucă în momentul în care a izbit cu ea țeasta lui Bill, asemănător sunetului scos de crăpătura gheții pe luciul unei ape.

Jake își repeta întruna că Bill fusese un om egoist, atât de captivat de cărțile lui, că abia le oferea atenție oamenilor din jurul său. În afară de asta, făcuse toate astea pentru Alice. Se supusese dorinței *sale*. Acum Harry se întorsese, iar Jake se întreba dacă nu cumva Harry avusese un rol în toate astea, dacă nu cumva Alice intenționa să înceapă o viață nouă alături de Harry. Întins în pat, treaz, încercă să își aducă aminte scena aceea cu Alice, imediat după moartea lui Edith. Era reconfortant, dar Jake se trezi că mintea lui se dusese în trecutul și mai îndepărtat, la doamna Codd, vecina lui. Femeia era oale și ulcele de mai bine de cincizeci de ani, dar Jake se întreba adesea dacă se mai gândea și altcineva la ea. Fiii ei, poate, dacă mai erau în viață.

Uneori, se gândea la părinții lui, amândoi decedați de mult, tatăl lui, din cauza băuturii, la cincizeci și cinci de ani, mama lui, de insuficiență cardiacă, zece ani mai târziu. Își ținuse promisiunea și nu se mai dusese niciodată să îl mai vadă pe vreunul dintre ei după primul an de facultate, deși îi mai trimitea mamei lui vești

despre el, de fiecare dată când își schimba adresa, iar ea îi răspundea uneori la scrisori. Îl anunțase despre moartea tatălui, descriind circumstanțele, dar fără să facă vreodată vreo aluzie că i-ar plăcea să vină să o viziteze. N-ar fi făcut-o nici dacă l-ar fi rugat. După decesul mamei, primi o scrisoare de la un avocat, prin care era înștiințat că mai rămăseseră niște obiecte de mobilier și alte câteva bunuri, dacă și le dorea. Jake n-a răspuns niciodată. Mai sosi o singură scrisoare și atât. La vremea respectivă nu simțise nimic, dar, pe măsură ce înaintă în vârstă, resentimentele față de părinții lui se accentuară. De ce îl aduseseră pe lume, dacă nu avuseseră nicio intenție să îi ofere dragoste? Din cauza aceasta devenise el ceea ce era, desigur: un om de succes, capabil să-și găsească singur iubirea și fericirea, neîmpovărat de sentimente de vinovăție. Dar de ce o făcuseră? Dacă s-ar fi putut întoarce în timp, i-ar adresa mamei lui întrebarea aceasta, doar ca să o vadă incapabilă să îi dea un răspuns.

Jake nu era sigur că va fi în stare să meargă la înmormântarea lui Bill, dar știa că va părea ciudat să nu o facă. Se duse, dar evită să vorbească cu Alice, care va ști cu certitudine că el îi îndeplinise dorința, și fu șocat să o vadă pe Grace McGowan (ea era, fără îndoială) stând retrasă spre ieșirea din biserică. Se sperie când dădu cu ochii de ea, de parcă ea ar fi știut ce se întâmplase. Dar nu era posibil, nu? Se afla acolo pentru că îl iubise pe Bill și se ascundea în acel loc retras din biserică, sperând să nu fie văzută.

Dar apoi intrase în librărie. Jake îi urmărise din camera din spate pe ea și pe Harry cum discută și fac schimb de numere de telefon. După ce plecase, Harry îi explicase că femeia își căuta o slujbă. Se alarmase, întrebându-se dacă știa ceva, deși însuși gândul i se părea imposibil. Dar îl măcina.

În după-amiaza de miercuri de după înmormântare, Jake închise magazinul și se duse

să se așeze pe o bancă vizavi de Village Inn pentru a citi ziarul din ziua aceea. Mai făcea asta uneori, când era vreme bună. Nimeni nu observa un bătrân pe o bancă. Dar în seara aceea se dusese acolo sperând să o vadă pe Grace, eventual să afle unde locuiește. Trecură mai multe mașini pe lângă el și câțiva pietoni. Era pe cale să renunțe, când un cuplu ieși din Village Inn; îl recunoscu imediat pe Harry și apoi o recunoscu pe Grace. Închiriase oare o cameră la Village Inn și Harry fusese acolo cu ea? Categoric, era o posibilitate, dar poate că doar băuseră ceva la bar. Cei doi o luară spre stânga, în sus pe deal, și Jake îi urmări de la distanță, până la casa doamnei Barb Whitcomb, unde se opriră și mai stătură puțin de vorbă. Nedorind să riște să fie surprins, Jake făcu cale întoarsă.

În după-amiaza următoare, Jake vorbi cu Barb, strecurându-se lângă ea când aceasta se întorcea de la Fermele Cumberland cu biletul ei Megabucks. Află că își promovase una dintre camerele libere pe internet și că fata aceea, Grace McGowan, venise din New York cu o vineri în urmă.

— Plânge în cameră, asta pot să-ți spun. Nu întreb ce s-a întâmplat, pentru că nu-i treaba mea.

— Crezi că e aici pentru că l-a cunoscut pe Bill?

— Tu ar trebui să știi mai bine decât mine, zise Barb.

Îl informă că ea urma să plece a doua zi în vizită la fiica ei, care locuia la Cape.

— E iar la dezintoxicare; ea zice că s-a vindecat, bineînțeles, dar eu vreau să merg acolo să văd cu ochii mei.

— Poate-o să țină de data asta.

— Asta zice și ea, John. Eu o s-o cred când o s-o văd.

În noaptea aceea, nu dormi deloc; se tot gândea la Grace, întrebându-se de ce rămăsese în oraș, de ce se ținea după Harry. Voia să o sune pe Alice, dar știa că ar fi o greșeală. Vorbeau frecvent, dar

întotdeauna la magazin și doar atunci când nu era nimeni în preajmă. Ea nu voia să afle careva despre povestea lor. Se plimbă de colo-colo prin apartament, apoi, la răsărit, se îmbrăcă și își făcu o măciucă nouă folosind o șosetă și niște monede din bolul lui cu mărunțiș. Făcu un duș, apoi se îmbrăcă, îndesând șoseta plină de monede adânc în buzunarul pantalonilor de costum.

În noaptea aceea, după ce apuse soarele, Jake urcă dealul până la casa lui Barb. Nu găsi niciun loc bun de stat la pândă, așa că se postă liniștit printre mestecenii de vizavi de casă, cu ochii la ferestrele arcuite spre exterior de la etaj. De câteva ori i se păru că zărește mișcare, poate o umbră care trecea pe după o perdea, dar nu era sigur. Știa însă că, dacă rămâne acolo destul timp, o va vedea pe Grace în cele din urmă, fie sosind, fie plecând. În ambele situații, putea ajunge la ea. Se mută de pe un picior pe altul și își scutură mâinile ca să își pună sângele în mișcare. În timpul zilei, trăsese un pui de somn în biroul din spate al magazinul, în scaunul pivotant din lemn. Visase că îi aude vocea lui Bill, purtată pe vântul tăios; îi cerea să se trezească, dar el avea pleoapele lipite și nu putea deschide ochii. Era îngrijorat că o să cadă de pe stâncă în apa rece a oceanului, dar nu putea deschide ochii și nu se putea opri din mers, pipăind după crengi care să îl țină pe potecă. Vocea lui Bill deveni mai apropiată, apoi tot mai îndepărtată, și Jake se trezi cu un tresărit puternic când îi alunecă cotul de pe cotiera scaunului.

Pândea casa lui Barb de mai puțin de o oră, când ușa din față se deschise. Stătu complet nemișcat. O siluetă suplă, „prea înaltă pentru Grace”, gândi el, merse dinspre casa întunecată până sub lumina felinarului stradal. Era Harry, ceea ce nu îl surprinse. Cât timp stătuse înăuntru? Și-o trăseseră sau ea îi vorbise despre tatăl lui? Probabil și una, și alta. Jake așteptă câteva minute, apoi traversă strada până la casă. Încercă clanța, dar era încuiată.

Uitându-se peste umăr, sună la sonerie; sunetul ca de clopoțel se auzi în interiorul casei. Își trase șoseta din buzunar și aștepta, sperând să deschidă ea ușa de bunăvoie, crezând că era Harry.

În schimb, ea crăpă ușa zece centimetri și se uită afară. Jake se împinse în ușă cu toată puterea, luând-o pe nepregătite, și ea se trase în spate.

— Hei, zise ea, chiar înainte să o lovească cu măciuca în maxilar, dislocându-i-l.

Se prăbuși instantaneu la podea. Jake rămase în picioare; inima îi bătea să-i spargă pieptul, întrebându-se dacă lovitura aceea o ucisese, dar pieptul femeii încă se ridica și cobora sub tricoul în dungi.

Ușa era deschisă în spatele lui, iar Jake o împinse cu piciorul până ce aproape se închise, apoi se lăsă pe vine deasupra lui Grace McGowan și îi mai dădu câteva lovituri în cap.

30. ACUM

Harry nu își mai amintea că fusese în camera de motel a lui Caitlin, dar își aducea aminte de călătoria cu ambulanța și știa că se împiedicase și căzuse, chiar dacă totul era confuz în mintea lui.

Avea un țiuit persistent în urechi și își simțea interiorul capului inflamat, de parcă cineva umflase un balon în interiorul craniului său. Mai devreme, una dintre doctorițele care veniseră să îi pună întrebări îl întrebase în ce oraș se află și fusese complet surprins când nu știuse imediat răspunsul. Doctorița trecu la altă întrebare, dar înainte să plece, el îi dădu răspunsul:

— Kennewick. Sunt în Kennewick, Maine.

Ea îi zâmbi și îi confirmă.

Veni la el în vizită și detectivul Dixon, iar Harry îi vorbi despre îngrijorarea lui legată de o persoană

care o urmărea pe Caitlin. Era singurul lucru pe care și-l mai amintea cu claritate.

Mai târziu, deschise ochii și o văzu pe Alice holbându-se la el foarte atent și drăgăstos, încât îi închise la loc, pretinzând că adoarme din nou. Îi simțea parfumul în salon și auzi o voce groasă, blajină, care părea a fi a lui John Richards. Își ținu ochii închiși. Nu se mai simțise în largul lui în preajma lui Alice de când făcuseră sex, în noaptea de dinaintea teribilei dimineți când descoperise trupul neînsuflețit al lui Grace McGowan. După acea zi lungă, ireală, după ce fusese interogat în repetate rânduri de poliție, de detectivi din poliția locală și statală, Harry îi spusese lui Alice:

— În legătură cu ce s-a întâmplat… azi-noapte.

Ea se uitase la el cu o privire obosită, goală, distantă.

— Vrei să te prefaci că nu s-a întâmplat, zise ea.

Luat prin surprindere de francheța afirmației sale, Harry zise:

— Nu, da. Cred doar că n-ar trebui să se repete, atâta tot.

— Sigur, nu s-a întâmplat niciodată.

Ea zâmbi în colțul gurii.

Atât discutaseră pe subiectul acesta și Alice nu se mai întorsese în patul lui Harry, chiar dacă, în momentele dintre somn și trezie, pe Harry îl bântuia amintirea trupului ei gol, a felului în care îl luase pe el în stăpânire și a vocii ei în ureche. Acele imagini se luptau cu imaginea constantă a lui Grace, zăcând moartă pe dușumeaua din hol, cu o jumătate a feței distrusă, iar cealaltă jumătate rămasă intactă. Începuse să îl obsedeze gândul fiecărui moment petrecut împreună, al fiecărui cuvânt pe care și-l spuseseră în scurtul răstimp de când se cunoscuseră. Nu îi dădea pace ideea că Grace venise în Maine cu un motiv, și anume pentru că o bănuia pe Alice vinovată de moartea tatălui său. Fusese convinsă de asta. Acum era

moartă, iar Harry nu putea să nu se gândească la faptul că fata avusese dreptate.

Zilele și nopțile de după moartea lui Grace părură interminabile, iar Harry se tot aștepta să afle despre arestarea cuiva. Încercase să mai vorbească cu Alice despre Annie și Lou Callahan, dar ea îi tot spunea că are certitudinea implicării lor și că nu dorește să vorbească despre asta. Îl bătuse la cap și pe detectivul Dixon să se întâlnească de câteva ori; se simțea mai bine vorbind, iar și iar, despre evenimentele din ultimele zile. După una dintre acele conversații, o întâlnise pe sora lui Grace, la secția de poliție. Caitlin semăna atât de mult cu Grace, încât atunci când o văzu prima oară crezu că vede o fantomă. Părul era puțin diferit, la fel și postura ei, dar gura și ochii erau ai lui Grace. Conștient de acel gând irațional, Harry simțea că ea venise în Maine pentru a-i oferi lui a doua șansă, că era acolo pentru el.

În patul de spital, în salonul gol, slab luminat, încerca să se concentreze asupra bărbatului pe care îl văzuse în fața motelului lui Caitlin, însă nu reușea să îl vizualizeze. De fiecare dată când avea impresia că reușește să capteze pe retină imaginea bărbatului care se ascundea în întuneric, aceasta se îndepărta. Tot ce-i rămânea era teama cumplită pe care o simțise. Cineva o pândea pe Caitlin. Ea trebuia să plece din Maine.

Simți o presiune crescută în cap și deschise ochii. Știa că Alice e undeva în apropiere, probabil în sala de așteptare. O văzuse mai devreme, nu? Apoi își aminti că auzise pe fundal și vocea lui John. De ce venise John la spital? Nu era foarte surprinzător, dar era puțin ciudat. Era o oră foarte târzie în noapte. Alice se dusese oare să îl ia când auzise că Harry era la spital? De ce n-o sunase mai degrabă pe Chrissie Herrick?

Închise ochii și ascultă sunetele spitalului, zumzetul aparatelor, sporovăiala îndepărtată din

oficiul infirmierelor. Apoi auzi pași grăbiți pe podeaua de linoleum, care se apropiau tot mai mult, probabil vreo asistentă care se grăbea să ajungă la un pacient care avea nevoie de ajutor.

Ochii lui se deschiseră dintr-odată, involuntar, sunetul acelor pași trezindu-i amintirea vagă a bărbatului care fugise seara trecută. Fusese ceva straniu. *Dar ce anume*? Apoi Harry își aminti. Bărbatul după care fugise avea o mișcare a mâinilor de parcă dădea din aripi; și mai era ceva… Da, păcănitul pantofilor pe asfalt. Pesemne că bărbatul fusese îmbrăcat la costum, iar sacoul cu nasturii descheiați îi flutura în timp ce fugea. Un sacou de costum prea mare. Iar pantofii erau de costum, de asemenea.

Deodată, Harry avu revelația că bărbatul care pândea motelul lui Caitlin era John. Nu se îndoia de asta. Nelipsitul costum pe care John îl purta zi de zi nu era singurul indiciu, îi mai atrăsese atenția și dimensiunea bărbatului, înclinația unui umăr pe care o văzuse în lumina slabă. Nu exista nicio îndoială.

Dar de ce? Dacă John era cel care o urmărea pe Caitlin, atunci el era cel care o omorâse pe Grace și poate și pe tatăl lui. Nu avea niciun sens. John era un om bătrân. Ar fi fost destul de puternic cât să îi doboare pe Bill și pe Grace, o femeie tânără? Dacă avusese vreo armă, sigur. Într-o stare de conștiență vagă, Harry își tot imagina mâinile puternice ale lui John și statura lui atletică ascunsă de acele costume largi.

Un asistent intră să îl verifice.

— Ești treaz, văd, zise el.

— Din când în când.

— Cum ți-e capul?

— Puțin amețit, dar mă simt mai bine.

— O să fii fericit să afli că mama ta e încă aici. I-am spus să meargă acasă, dar a insistat să rămână.

— Mama mea vitregă, zise Harry.

— Ah, înțeleg. E foarte îngrijorată.

— E trează?

— Nu, doarme acum. E o canapea în camera de așteptare.

Când plecă asistentul, Harry ațipi câteva minute, apoi se trezi din nou, gândindu-se iar la John. Ce știa despre el? Nu prea multe, cu excepția faptului că era de prin partea locului și că petrecuse mulți ani în sudul Maine-ului. Locuia la plaja Kennewick, într-unul dintre apartamentele demodate de pe lângă Buxton Point. Bill i-l arătase o dată lui Harry, în timpul unei plimbări; asta se întâmpla chiar după ce tatăl lui îl angajase pe John cu normă întreagă la magazin.

— Care-i treaba cu el? îl întrebase Harry pe tatăl său.

— Presupun că e genul de om care simte nevoia să lucreze. Dar îmi place să îl am prin preajmă. E inofensiv.

Tâmplele îi pulsau și Harry închise ochii. Pete luminoase de culoare se întindeau și se contractau sub pleoapele lui. Era din nou istovit, în ciuda fricii care punea tot mai mult stăpânire pe el, și căzu într-un somn agitat.

Când se trezi, Alice era deasupra lui, citind pe chipul ei aceeași îngrijorare exagerată de mai devreme.

— Bună, Alice, zise el.

Cât timp dormise oare?

— Hei, somnorosule, zise ea. Cum te simți?

— Bine. Mi-e sete.

Alice îi aduse un pahar cu apă călâie.

— Doctorița Roy o să vină imediat. E de părere că te poți externa în dimineața asta.

— Ah, ce bine! zise Harry.

Își aduse aminte de convingerea pe care și-o formase că John fusese în fața motelului lui Caitlin și zise:

— Detectivul Dixon e aici?

— Nu cred. De ce?

— Dar John? A fost aici azi-noapte? Îmi amintesc că l-am auzit.

— Da, dar acum e acasă. Vrei să îl sun ca să se întoarcă?

Alice îi dădu o șuviță de păr de pe frunte și îl străbătu un fior pe șira spinării, din cauza atingerii degetelor ei.

— Nu, eu doar… De cât timp îl cunoști pe John, Alice?

Alice clipi.

— Să tot fie niște ani. De când eram adolescentă.

— Îl cunoșteai când erai adolescentă? întrebă Harry.

Alice se lăsă pe spătarul scaunului.

— A fost căsătorit foarte scurt timp cu mama mea. Știai asta, nu, Harry?

El nu răspunse imediat. Era încă puțin confuz din cauza contuziei? Cumva, uitase că Alice și John erau înrudiți?

— Nu știam asta, nu? zise el. A fost tatăl tău vitreg?

Alice râse.

— Nu l-am considerat niciodată așa. Nu, a fost pur și simplu un bărbat care s-a căsătorit cu mama mea. Nu l-am cunoscut bine deloc.

— Și tatăl meu știa asta?

— Ce să știe? Că John a fost căsătorit cu mama mea? Sigur, presupun că am abordat subiectul când s-a oferit să lucreze la magazin, dar nici măcar nu-mi amintesc să fi vorbit despre asta.

— Cum era pe vremea aia? întrebă Harry. Ai locuit cu el?

— Doar pentru puțin timp. Era la fel. Îi plăcea să muncească, era prietenos cu toată lumea. De ce îmi pui toate întrebările astea?

Harry se frecă la ochi. Cu câteva ore în urmă ajunsese clar la concluzia că John fusese cel care o pândise pe Caitlin în fața camerei de motel. Acum nu mai era atât de sigur. Deschise gura să mai pună

o întrebare, dar se abținu. Dintr-odată, nu mai voia ca Alice să afle despre suspiciunile lui. Ce i le trezise, la urma urmei? Sacoul acela care fluturase? Nu era suficient.

— Fără niciun motiv, zise Harry.

— Doar nu crezi că el…, începu Alice, exact când intră dr. Roy în salon.

— Bună dimineața, salută doctorița, iar Alice se ridică în picioare. Cum te simți în dimineața asta, Harry? Mai bine?

— Sunt bine, zise el.

— Eu o să ies puțin, zise Alice și se grăbi spre ușă.

Dr. Roy se cocoță pe unul dintre scaunele din plastic de lângă patul lui Harry și îl întrebă cum dormise.

— În afară de faptul că am fost trezit o dată la patru ore, bine.

— Ți-e somn acum?

— Nu. Sunt gata să plec de aici.

— Da, înțeleg perfect.

Doctorița își dădu o șuviță de păr după ureche și își privi fișele din poală.

— Trebuie să îți pun câteva întrebări înainte, bine? apoi ești liber să pleci.

Harry încuviință din cap.

— O să-ți spun patru cuvinte și vreau să le repeți în aceeași ordine, bine?

— Sigur.

— Mașină, telefon, măr, pantof.

Harry repetă cuvintele.

— Bravo! Acum, poți să-mi spui lunile anului, dar în ordine inversă?

El răspunse, în timp ce dr. Roy nota în fișă.

— Foarte bine, zise ea. Acum, spune-mi cum te simți. Azi-noapte te-ai plâns de o durere de cap (mai ții minte?) și ai zis că, pe o scală de la unu la zece, intensitatea durerii e pe la șase. În dimineața asta persistă durerea aia de cap?

— Nu, nu chiar, zise el, în ciuda faptului că tâmplele îi zvâcneau constant într-o durere surdă.

— Deloc, deloc?

— Doar puțin.

— Și cam la ce intensitate apreciezi că e, pe o scală de la unu la zece?

— Unu, zise Harry.

Îi mai adresă câteva întrebări în legătură cu starea actuală, apoi folosi un instrument cu o lumină în vârf, ca să îi urmărească mișcările ochilor.

— Se pare că ești în regulă, Harry, conchise ea, în timp ce îi palpa ușor zona rănită a scalpului. O singură întrebare mai am. Poți să repeți cele patru cuvinte pe care ți le-am zis când am intrat aici?

Preț de o clipă, Harry rămase blocat, dar apoi își aminti și turui:

— Mașină, telefon, măr, pantof.

— Bravo!

Doctorița zâmbi și se uită la ceas.

— O să trimit un asistent cu documentele de externare. Cine te duce acasă, știi cumva?

— Presupun că mama mea vitregă.

— Bine. În regulă.

După ce plecă doctorița, Harry nu își dezlipi ochii de la ușă, așteptând fie externarea, fie întoarcerea lui Alice. Era nerăbdător să plece, aproape disperat, ca să afle de soarta lui Caitlin, să se asigure că era bine. Avea de gând să îi spună că îl cunoștea cu siguranță pe bărbatul care o urmărise. Nu luase încă decizia dacă să vorbească despre asta cu detectivul Dixon. Dacă se înșela? Ce-ar crede John în acest caz?

Probabil că ațipi, pentru că îl trezi vocea infirmierului care intră în salon cu niște fișe în mână.

După externare, Harry se îmbrăcă în hainele pe care le purtase cu o seară în urmă și porni în căutarea lui Alice. Nu era în sala de așteptare, iar o asistentă îl informă că mama lui vitregă dăduse o

fugă până acasă ca să se schimbe și că urma să se întoarcă în curând. Ieși în fața intrării din camera de gardă și se opri sub o copertină. Încercă să o sune pe Alice și pe mobil, și pe telefonul fix de la casă, dar nu dădu de ea. Încercă să o sune și pe Caitlin, fără succes însă. Încercă să își facă un plan de bătaie. Era prea departe ca să o ia pe jos. Putea să cheme un taxi, se gândi el, ca să se întoarcă acasă, sau putea să îl sune pe detectivul Dixon, să îi spună că are nevoie să îl ia cineva cu mașina. Înainte de a se decide, un taxi galben, ciupit de rugină, trase la bordură și un șofer mătăhălos sări din mașină ca să îi deschidă portiera unei femei obeze, care căra după ea un tub de oxigen și care avea nevoie de ajutor să treacă prin ușile glisante ale spitalului. Când șoferul reveni la mașină, Harry îl întrebă dacă e liber.

— Mai am o cursă în zece minute. Unde mergi?

Harry îi dădu adresa Doamnei Gri, iar șoferul acceptă cursa.

În mașină, aerul era închis, impregnat de un miros stătut de transpirație și de un vag iz de tutun. Harry crăpă geamul în timp ce șoferul gonea printre străzile lăturalnice liniștite din Kennewick. Era înnorat, dar cald. Îl lăsă pe Harry la intrarea pe aleea casei, demarând în trombă de îndată ce își încasă plata. Harry miji ochii spre casă, dorindu-și să fi avut ochelari de soare. Deși înnorat, lumina era foarte puternică, inundând întreg peisajul. Își apăsă degetele pe pleoapele închise și, în spatele orbitelor, văzu plutind puzderie de punctulețe de un roșu aprins.

Când își mai reveni, intră pe ușa din față, scotocind după chei în buzunarul gecii, fericit că le găsi. Mașina lui Alice nu era pe alee. Ciudat; dacă ar fi apucat să plece înapoi spre spital, ar fi trecut pe lângă taxiul în care era el. Unde altundeva putea fi? Poate se dusese să îl vadă pe John. Era clar că aveau o relație mult mai apropiată decât gândise el

vreodată. Era încă șocat de aflarea veștii că John fusese tatăl vitreg al lui Alice.

Intră în casă, salutând cu voce tare, doar ca să se asigure că era singur, apoi se duse în bucătărie, disperat după o cafea. Mai găsi un sfert în ibric și și-o turnă peste niște cuburi de gheață, apoi sorbi prelung din licoarea amară. Se mai gândi la Alice și la John. Dacă erau în continuare apropiați? Dacă John îi omorâse pe Bill și pe Grace ca o favoare pentru Alice, ca un gest de răzbunare pentru relația lor? Era ridicol, dar posibil. Și Bill, și Grace erau morți și singura care avea un motiv destul de bun să-i omoare era Alice, soția înșelată. Alice se purtase ca și cum ea și John nu erau deloc apropiați, dar dacă erau?

Harry își aminti că, atunci când cotrobăise prin biroul lui Alice, cu câteva zile în urmă, găsise o fotografie veche în pașaportul ei, în care ea apărea alături de un bărbat mai în vârstă. Își lăsă cafeaua și intră în biroul ei. Regăsi fotografia în sertarul de la birou. Alice, tânără, și un bărbat mai în vârstă, cuprinzându-i protector umerii cu brațul. Harry îl studie pe acel bărbat. În mod cert putea fi John, chiar dacă bărbatul din fotografie nu era chel și fața îi era îngrijit bărbierită. Dar avea aceeași conformație a corpului, puternic și zvelt, aceeași înclinație a umerilor. Era imposibil să își dea sigur seama. Harry scotoci prin hârtiile din sertar, căutând altă fotografie. Nu găsi nimic, în schimb dădu peste un bilețel lipit pe placajul din lemn al sertarului. Pe bilețel erau scrise de mână cuvintele „domnișoricamossturoasa”. Fără majuscule, fără diacritice, totul legat. Pesemne că era parola lui Alice. Harry deschise laptopul de pe birou și îi dădu drumul, iar între timp îi veni o altă idee. Deschise aplicația de găsit telefoane de pe mobilul lui. Aceasta îți permitea să afli unde se afla cineva, pe baza locației GPS setate pe mobilul respectivei persoane, dar era necesară parola acesteia ca să ai acces. Tastă numărul lui Alice în aplicație, apoi

introduse parola ei. Apăru o hartă și iconița unui telefon. Era pe lângă plaja Kennewick, mai jos de Micmac Road, pe bulevardul Scituate. Harry își putea imagina adresa, un bloc de apartamente cu trei etaje, cel pe care i-l arătase tatăl lui.

31. ACUM

Alice nu mai fusese la apartamentul lui Jake de la plaja Kennewick de mai bine de un deceniu. Trecuse pe lângă el de multe ori, desigur, cu mașina, sau când se plimbase de-a lungul plajei Kennewick, dar de când se căsătorise cu Bill, abia dacă îl mai observase. Era o relicvă a trecutului, la fel ca mama ei, de mult dispărută, și la fel ca Jake, dispărut și el din viața ei.

Dar în timp ce aștepta la spital, primise un mesaj de la Jake, rugând-o să vină de urgență. Avea o presimțire rea, mai cu seamă ținând cont că Harry îi pusese toate întrebările acelea. Pe Jake să-l fi văzut oare Harry la motel? În acest moment, nimic nu ar mai șoca-o.

Acum, el o chema la apartamentul lui, ceea ce nu îi mai ceruse niciodată. Nu avea să afle decât vești proaste.

După ce primise vestea morții soțului ei, Alice începuse să îl bănuiască pe Jake. Când purtaseră conversația aceea despre Bill și fata din New York, ea observase ceva în ochii lui Jake, acea loialitate pe care i-o arătase dintotdeauna, ce îi sugera că Jake nu avea să stea cu mâinile-n sân în privința asta. Dacă într-adevăr el era făptașul, reușise să comită crima astfel încât să pară un accident. După aceea însă, probabil că Jake o omorâse și pe amanta lui Bill, care venise din New York ca să participe la înmormântare. Aceea fusese o mișcare prostească, atrăgând mai mult atenția asupra morții lui Bill și, probabil, atrăgând atenția de la Annie și

Lou Callahan. Și apoi primise acel telefon, târziu în noapte, în legătură cu Harry, și se întrebase dacă Jake avea cumva vreo legătură și cu asta. Simțea că își pierde controlul. Îl sunase imediat, lăsându-i un mesaj în care îi cerea să se întâlnească cu ea la spital; el venise, deși ea încă nu reușise să poarte o discuție serioasă cu el. Dar îl văzuse. Arăta groaznic când îl zărise la intrare, de parcă nu mai dormise de zile întregi. Avea ochii injectați și mirosea urât, de parcă putrezise ceva înăuntrul lui.

Trase mașina în parcarea din fața apartamentului și privi în sus, la șindrilele din lemn gri, decolorate ale blocului de patru apartamente și la cerul monoton, alburiu de deasupra lui. „Aici a murit mama mea”, își zise ea, surprinsă de acest gând. De obicei, când se gândea la apartament, îi veneau în minte anii frumoși pe care îi petrecuse aici cu Jake. Fusese una dintre cele mai fericite perioade ale vieții ei, chiar dacă o parte din ființa ei știa acum că totul fusese doar o minciună, ca multe altele din viața ei.

Se dădu jos în parcare, își netezi fusta pe coapse și încuie mașina.

Păși pe asfaltul presărat cu nisip, apoi urcă scara exterioară până la ușa lui Jake. Sună la sonerie și ascultă dangătul familiar din apartament.

Ușa se deschise. Jake era în prag, cu sacoul șifonat și ochii umflați. Gura lui părea lăsată, atârnând întredeschisă, iar firele albe de mustață îi crescuseră peste buza de sus.

— Jake? zise ea.

— Am dat-o-n bară, zise el. Am dat-o rău în bară.

Ea intră în apartament, iar Jake închise ușa după ea. În camera de zi, deși întuneric din cauză că draperiile erau trase, își dădu seama că totul era murdar și neîngrijit. Și era înăbușitor de cald; ferestrele nu mai fuseseră deschise din iarnă.

— Ce-o să faci? întrebă ea.

Jake se scărpină în cap. Gura îi era uscată.

— M-a văzut?

— Cine să te vadă? întrebă Alice.

În caz că Jake simțea impulsul de a i se confesa, se hotărî să nu-i ușureze situația.

— M-a văzut Harry azi-noapte, în fața motelului?

— Cred că da, Jake. Ce căutai acolo?

— M-am dus la camera ei de motel ca s-o pândesc, încă mai credeam că…

— Pe cine, Jake?

— Pe sora lui Grace. A venit să identifice cadavrul.

— Așa, și?

— Pentru că știa sigur despre Bill și aventura lui cu sora ei.

— Și ce dacă? întrebă Alice din nou.

— Voiam doar să n-o scap din ochi, Alice. De zile întregi nu dorm.

— Ai ucis-o pe amanta lui Bill?

— Vorbea cu Harry, Alice. Știa ceva. Sunt sigur de asta.

El se așeză într-un fotoliu. Ochii lui Alice se obișnuiseră cu întunericul din camera de zi și observă particulele de praf ridicându-se în lumina ce venea dinspre bucătărie, în timp ce Jake se făcu comod în fotoliu.

— Sunt obosit, Alice.

— Aveai de gând s-o omori și pe ea?

Jake oftă.

— Pe cine, pe Caitlin? Se pare că și ea se întâlnea cu Harry. Stăteam cu ochii pe motelul unde era cazată, iar el a apărut acolo. Am luat-o la fugă, dar, Doamne, nu știu…

— Liniștește-te, Jake. Cred c-ar fi cazul să-mi spui tot ce-ai făcut.

— Dacă m-a văzut, probabil că a alertat deja poliția și acum e pe drum încoace.

— N-a spus nimic la poliție.

— I-a spus lui Caitlin despre mine. O să spună și poliției.

— Cum adică? Te-ai dus să te vezi cu Caitlin?

— Îi era frică de mine, Alice. Știa. Și dacă știa ea, atunci știe și poliția.

— Ce i-ai făcut? întrebă Alice.

— M-am ocupat de asta. E-n portbagajul mașinii mele din garaj.

— Doamne! Jake, trebuie să…

— Nu-ți face griji din cauza asta. Am rezolvat-o.

— N-ai rezolvat nimic. Ai dreptate, o să te caute poliția. Fie pleci din oraș, fie…

— Șșșt, știu ce trebuie făcut. De-asta te-am rugat să vii aici. Ca să mă ajuți. Știu că-ți cer prea mult, dar trebuie să faci asta. Nu cred că pot s-o fac singur.

— Nu înțeleg ce…

— Ba da, înțelegi. Sunt bătrân și nu vreau să merg la închisoare. Trebuie doar să le spui că te-am chemat aici și, când te-am atacat, te-ai apărat. Poți să le spui că eram nedormit și că am făcut totul pentru tine. Sau spune-le că, pur și simplu, n-ai nicio idee ce s-a întâmplat cu mine și o să-și frământe ei singuri creierii.

— E prea cald aici, Jake, zise Alice, ridicându-se în picioare și ducându-se să se uite la termostatul de pe perete.

— Mai ții minte când ne-am întâlnit prima oară? Chiar acolo, pe plajă. Purtai un costum de baie verde; nu mai văzusem în viața mea o fată atât de frumoasă.

— Erai cu mama mea.

— Nu, nu prea cred. Eram doar noi doi.

Alice își luă ochii de la termostat ca să se uite la Jake. Se înșela cu privire la felul în care se cunoscuseră, dar ea își aducea aminte întâlnirea aceea, cât de puternic îi păruse, cât de sigur pe el era. Acum nu îi mai rămăsese nimic din toate astea.

— Bine, o fac, zise Alice.

— Serios?

— Cum… mai exact?

Alice se duse la cea mai apropiată fereastră, cea care dădea spre parcare. Răsuci mânerul geamului, observând mizeria acumulată pe pervaz, și crăpă fereastra. Mirosul de aer sărat pătrunse în apartament aproape instantaneu.

— E un cuțit în bucătărie, zise Jake. Ți l-aș aduce eu, dar cred că tu trebuie să fii cea care îl scoate din suport. O să te lovesc o dată, foarte ușor, cu măciuca, și apoi tu mă înjunghii. N-o să existe nicio suspiciune, și chiar și așa, n-o să dovedească niciodată că nu erai în legitimă apărare.

Alice remarcă o mașină cunoscută (semăna cu Honda verde a lui Harry) care vira din Scituate spre parcarea blocului, trăgând pe locul gol de lângă Volvoul lui Alice.

— A venit Harry, anunță ea, cu ochii încă la mașină.

— Ce?

— Sunt destul de sigură că a venit Harry, zise ea.

Apoi se uită la portiera șoferului care se deschise; Harry coborî din mașină, întorcându-se cu fața spre clădirea de apartamente. Alice se trase de la fereastră.

— El e. A venit aici.

— Atunci, trebuie s-o facem chiar acum.

— Bine, o fac, zise Alice. Unde?

Dintr-odată, chiar simți dorința de a-l omorî pe Jake, nu ca o favoare pentru el, ci pentru că era furioasă.

— În bucătărie.

Jake își luă șoseta plină cu monede de pe masa de cafea și Alice îl urmă.

— Spune-le că vorbeam aici. Nu avea niciun sens ce ziceam și te-am amenințat. Tu ai scos cuțitul ca să te aperi.

— Trebuie să mă lovești.

— O să te lovesc ușor. N-o să conteze. Jake arătă spre suportul de cuțite. Ia-l pe cel de acolo, dreapta sus, e cel mai ascuțit.

Interiorul bucătăriei i se clătina lui Alice în fața ochilor în timp ce se duse și apucă mânerul din lemn al cuțitului, trăgându-l din suport. Se întoarse spre Jake.

Se auzi ecoul dangătului puternic al soneriei.

— Fă-o, zise Jake. Nu mai avem timp.

— Lovește-mă tu mai întâi.

Jake încuviință din cap și o lovi fără vlagă cu șoseta plină de monede, ștergându-i umărul.

— Trebuie să dai mai tare, zise ea.

O lovi din nou, nimerind-o în urechea stângă. Durea mai tare decât își imaginase ea. Clipi repede.

Se auzi din nou soneria.

Ea îl împunse cu cuțitul în piept, în locul unde credea că se află inima lui, dar cuțitul pătrunse doar vreo trei centimetri, și Jake se împletici în spate, scăpând măciuca pe podea. Ea îl privi în ochi, încercând să și-l amintească pe bărbatul care cândva o luase în brațe și o trecuse pragul în această casă, ca pe o mireasă. Acum, nu vedea în ochii lui decât confuzie și panică. El ridică o mână, cu degetele răsfirate, și Alice îl prinse de încheietură, lipindu-i mâna pe obrazul ei și trăgându-l mai aproape de ea. Degetele lui o apucară de gât, înfigându-i unghiile în carne. Amândoi gâfâiau; Jake avea buzele deschise și dinții încleștați. O strânse mai tare pe Alice de gât, iar ea simți o picătură de sânge curgându-i pe claviculă. Îl înjunghie din nou mai tare și, de data asta, când scoase cuțitul, sângele începu să îi păteze cămașa. El căzu în genunchi și apoi pe podea, ducându-și mâna la piept. Un șuvoi de sânge i se prelingea printre degete, adunându-se în faldurile cămășii.

Soneria se auzi din nou. Alice îl privi pe Jake, ca să se asigure că nu mai respiră. Aruncă cuțitul pe

podea, iar acesta alunecă cât colo, lăsând o dâră de sânge. Își duse degetele la gât, care deja i se umflase în locurile învinețite.

„N-a lipsit mult să mă omoare”, gândi ea. Apoi: „Trebuia s-o fac. Trebuia s-o fac”; cuvintele i se învălmășeau în cap în timp ce se îndrepta, parcă în transă, spre ușa de la intrare.

32. ACUM

Mașina lui Alice era afară, în parcare, și Harry știa că ea e în apartament. Apăsă butonul soneriei, spunându-și că, dacă nu răspunde nimeni, poate ar trebui să alerteze poliția în legătură cu bănuielile lui. Cu toate astea, era mai bine să îl mai vadă încă o dată la John, doar ca să fie sigur că pe el îl văzuse în fața motelului. Dat fiind că Alice era aici, avea o scuză: își căuta îngrijorat mama vitregă.

Sună din nou la sonerie, sperând că nu greșise adresa; se dusese la apartamentul cel mai apropiat de locul unde era parcată mașina lui Alice. O scară exterioară ducea către intrare, deasupra unui garaj. Oceanul era la reflux, iar aerul mirosea a putregai. Harry își scoase telefonul exact când se deschise ușa.

— Harry, zise Alice. Gâtul ei era mânjit de sânge. Harry, zise ea din nou. Sună la poliție.

El se holbă la telefonul din mâna lui. Cum ajunsese acolo? Apoi sună la 911 pentru a doua oară într-o săptămână. Îi dădu adresa femeii de la dispecerat, dar nu fu capabil să îi spună ce se întâmplase. Dispecera insista să afle, dar el închise și intră în apartamentul slab luminat. Alice se retrăsese pe o canapea albă de piele, ținându-și mâinile pe lângă ea. Parcă medita la ceva.

— Unde-i John? întrebă Harry.

— În bucătărie, Harry.

Harry făcu încă un pas șovăielnic în camera de zi. Ochii începeau să i se obișnuiască cu întunericul; la stânga era o bucătărie luminată, băgată într-un alcov. Harry mai făcu un pas și se uită în jur. Putea vedea picioarele unui trup întins pe linoleum.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Înnebunise, Harry. M-a chemat aici, și-am venit, și el vorbea în dodii. Îmi tot spunea că a trebuit să îi omoare pe toți oamenii care îl amenințau și apoi a încercat să… a trebuit să mă apăr. Crezi că-i mort?

Harry se forță să mai facă doi pași spre alcov. Niște becuri fluorescente din firidele din tavan luminau întreaga scenă. John zăcea pe spate, cu o mână întinsă într-o baltă de sânge care se mărea din ce în ce mai mult, iar cu cealaltă sprijinită ușor pe piept. Mirosul de sânge (ca mâlul mareei) îl luă de nas pe Harry; se trase rapid trei pași afară din apartament și vomită peste balustradă. În depărtare, auzi sunetul sirenelor.

— E mort, Harry? Vocea lui Alice se auzea mai aproape și Harry tresări involuntar, ca atunci când, adormind uneori, avea senzația de cădere în gol.

Se întoarse și se șterse la gură. Alice era în prag, ținându-și mâinile tot pe lângă corp, cu palmele în sus.

— Arată ca și cum ar fi mort.

— L-a omorât pe Bill, să știi. L-a ucis pe tatăl tău. Tocmai mi-a spus.

— De ce-a făcut-o? întrebă Harry.

— Nu prea avea noimă ce zicea, dar a avut legătură cu mine. Mă proteja, cred, și de aceea le-a omorât și pe alea două fetele.

— Care fete?

— El le-a spus numele. Grace, fata ucisă, după care a mai pomenit încă o fată. Sora ei.

— Caitlin e sora ei. Unde e? Ce ți-a pus?

— Nu pot…

— Ce ți-a spus despre Caitlin?

— Nu țipa la mine, Harry. A zis că e-n portbagajul mașinii lui.

Sirenele se auzeau mai tare.

— Unde-i mașina lui? întrebă Harry.

— Harry, lasă poliția să…

— Unde e?

— Jos, cred, în garaj. Harry, nu mă părăsi.

Dar el cobora deja treptele. Ajunse la garaj și deschise ușa descuiată chiar când mașina de poliție se oprea în parcare. Audiul roșu al lui John era parcat în garajul întunecat. Avea un aspect mult prea obișnuit ca să aibă în el un cadavru, cadavrul lui Caitlin. Nu era posibil, gândi Harry.

— Ați sunat la 911? îl întrebă un ofițer.

Harry se întoarse.

— E un cadavru în apartamentul de la capătul scării, în bucătărie.

Un alt ofițer în uniformă o luase deja în sus pe scările din lemn.

— Asta e mașina dumneavoastră? întrebă același ofițer.

Era tânăr, cu ochi migdalați, somnoroși.

— Nu… nu e. E posibil să fie cineva în portbagaj. Apoi Harry se întoarse și zise cu voce mai tare: Caitlin? Ești acolo?

„Dacă nu-l deschid”, gândi el, „toate astea nu se întâmplă”.

— Domnule, zise polițistul și se întrerupse.

I se auzi cârâitul stației, apoi Harry auzi înfundat câteva cuvinte; era polițista care îl ruga să urce la etaj.

— Rămâneți aici, domnule, bine? Mă întorc imediat.

Polițistul păru încremenit pentru o clipă, nesigur de ceea ce ar trebui să facă.

Harry încuviință din cap și spuse:

— N-o să plec.

Polițistul luă decizia de a se îndrepta spre scară. Se mai auzea încă o sirenă în depărtare.

Harry trase de portiera șoferului, care se deschise. Bâjbâi pe podeaua de lângă scaunul șoferului, găsi o manetă și trase de ea. Portbagajul scoase un pocnet, dar capota rămase închisă. Nu se mai auzi niciun sunet în timp ce Harry se duse spre partea din spate a mașinii, puse o mână pe capotă și o ridică, rugându-se în gând.

Trupul era așezat pe o parte, în poziție fetală, orientat spre interior. Mirosul înțepător de urină îi pătrunse în nări lui Harry și îl luă amețeala; văzu negru în fața ochilor. Apoi i se păru că observă un zvâcnet al corpului, trăgându-și umerii, de parcă îi era frig.

— Caitlin, zise el și o scutură de umăr, întorcând-o pe spate. Jumătate de față îi era acoperită cu sânge închegat.

Se uită în sus la el, cu niște ochi parcă lipsiți de viață, și apoi clipi.

33. ACUM

Merseseră toată noaptea cu mașina, iar acum soarele răsărea în spatele lor, în timp ce ei rulau cu viteză printre câmpurile arabile canadiene, în Prinsul lui Paul Roman. Cerul, brăzdat de nuanțe trandafirii și portocalii, semăna un imens bol. Intraseră în Canada prin Buffalo, ocolind lacul Erie prin nord, care era cea mai rapidă rută de a ajunge în Ann Arbor, Michigan.

— Poți să mai conduci? îl întrebă Harry pe Paul, care își aprindea încă o țigară.

— Ești treaz?

— Am fost treaz tot timpul. N-am dormit.

Paul dădu muzica mai tare (un album de Alanis Morissette: „Doar cât timp suntem în Canada”) și îi spuse lui Harry că poate să conducă tot restul drumului.

Ajunseră la periferia orașului Ann Arbor înainte de prânz; cerul era de un albastru metalic închis, și traseră la primul motel care nu arăta ca și cum ar fi fost deținut în proprietate de Norman Bates. Amândoi rămaseră lângă mașină câteva clipe după ce coborâră, Paul făcând câteva sărituri pe loc, iar Harry întinzându-și picioarele. Aerul era răcoros și nu se simțea niciun miros.

Închiriară o cameră cu două paturi duble. Femeia de la recepție, al cărei păr alb era pieptănat peste chelia din creștetul capului, le sugeră drept punct de interes local Arboretul Nichols, dacă voiau să facă o excursie plăcută mai târziu. Paul îi spuse că se duceau la o slujbă de înmormântare, iar Harry privi ochii recepționerei care se mișcară de la fața lui Paul la a lui, apoi numaidecât se lăsară în jos spre calculator. Crimele din Kennewick, Maine, ajunseseră știre la nivel național, și Harry era convins de importanța și mai mare a acestei știri în Ann Arbor, unde urma să aibă loc înmormântarea lui Grace McGowan, la ora trei, în după-amiaza aceea.

Mâncară amândoi un mic dejun copios la Shoney's, apoi se întoarseră în camera de motel ca să doarmă.

Paul se târî sub așternuturi complet îmbrăcat și zise:

— Eu nu trebuie să merg la slujbă, dacă nu ții să merg. Aș prefera să dau o tură prin barurile din Ann Arbor.

— Ba nu, vii și tu, zise Harry.

Paul nu răspunse. Adormise deja.

Harry încercă să adoarmă, dar nu reuși decât să se holbeze când la tavan, când la telefon, sperând să primească un mesaj de la Caitlin, care știa că el ajunge în dimineața aceea. Nu voia să îi dea el mesaj (la urma urmei, era ziua înmormântării surorii ei), dar spera în sinea lui că ea va încerca să ia legătura cu el, doar ca să îi mulțumească pentru

gestul de a veni, să îl asigure că era binevenit acolo, deși îi dăduse deja această binecuvântare.

Trecuseră cinci zile de când deschisese portbagajul mașinii lui Jake Richter și crezuse că are în fața ochilor cadavrul ei. Polițistul se întorsese și îl ajutase pe Harry să o ridice din portbagaj până la sosirea ambulanței. Ea începuse să tremure imediat la atingerea brațelor lui și îl strigă pe nume cu o voce abia perceptibilă. Când era pe targă, înainte de a fi băgată în ambulanță, ridică mâna și îl chemă pe Harry. El se apropie de ea, cu urechea lângă gura ei.

— John Richards e făptașul, șopti ea.

— Știu, zise Harry. E mort.

Caitlin fu mai întâi transportată la Spitalul Kennewick, apoi transferată în după-amiaza aceea în Portland și ținută sub observație timp de două zile. Detectivul Dixon îi spuse lui Harry că traumatismele fizice suferite de ea erau relativ minore (nasul spart, gâtul julit), dar că în prezent i se acorda asistență psihiatrică. Harry nu mai apucase să o vadă înainte ca ea să se întoarcă în Michigan; întrebase de câteva ori dacă îi e permis să o viziteze, dar fusese refuzat de fiecare dată.

Apoi fu informat despre întoarcerea ei în Michigan, alături de familie.

În timpul acelor zile bizare de după moartea lui Jake Richter, Alice, hărțuită de gloata de jurnaliști care veniseră în satul Kennewick, se mutase în dormitorul de oaspeți din casa prietenei sale, Chrissie Herrick. Paul Roman venise de îndată în Kennewick, își găsise un Airbnb lângă port, iar Harry se mutase cu el, luându-l și pe Lew, motanul de la magazin. Obținu mult mai multe informații de la Chrissie decât de la Alice, care abia dacă mai scosese un cuvânt după ce fusese atacată de Jake în apartamentul lui. Harry încercă să mai smulgă niște informații de la detectivul Dixon, dar acesta era foarte discret din cauza anchetei în desfășurare. Harry se întreba dacă nu cumva lui Dixon îi era

rușine de faptul că nu îl arestase pe Jake mai curând. Conform articolelor pe care le citise Harry pe internet, Jake fusese suspect în investigațiile privitoare la uciderea lui Bill Ackerson și a lui Grace McGowan, dar poliția era convinsă că făptașii erau Lou și Annie Callahan, întrucât niciunul nu avea un alibi solid în privința nici uneia dintre crime.

Începând de la evenimentele care duseseră la moartea lui, ieșiră la iveală mai multe detalii despre trecutul lui Jake Richter, inclusiv din mărturiile unei învățătoare din Albany, pe nume Joan Johnson, care susținea că Jake Richter, pe vremea când fusese coleg de serviciu cu mama ei, o sedusese pe când era adolescentă. Se mai dovedi și faptul că Jake Richter trăise mai mulți ani în zona Fort Lauderdale în Florida, unde fusese concediat de la clubul de agrement unde lucra din cauza „comportamentului necorespunzător”. Toate acestea îi creau imaginea unui corupător sexual.

Se făceau însă și multe speculații în sensul că, atunci când se căsătorise cu mama lui Alice Moss, o agresase sexual pe Alice și că îl ucisese pe Bill Ackerson cel mai probabil dintr-un impuls de gelozie. Alice încă nu dăduse nicio declarație ca să respingă aceste zvonuri, dar Vivienne Bergeron, rezidentă veche din Kennewick, a vândut o poveste unuia dintre ziarele de scandal, în care susținea că știe categoric că Jake și Alice fuseseră amanți. Mai afirma totodată și că Alice îi omorâse fiica, dar, din câte se pare, asta tot spunea de ani de zile.

Harry o mai văzuse pe Alice doar o dată după ce fuseseră împreună în apartamentul lui Jake. Chrissie îi dăduse mesaj pentru a-l ruga să îi mai aducă niște haine de la Doamna Gri, inclusiv placa de păr a lui Alice („o favoare colosală, știu”), și Harry acceptase, întorcându-se la casă noaptea târziu pentru a evita să fie asaltat de reporteri, deși unul mai zelos țâșni din mașină când el și Paul

ieșiră din casă cu două geamantane pline cu lucrurile lui Alice. Refuzaseră să răspundă la întrebările reporterului și, în dimineața următoare, Harry se duse la casa familiei Herrick. Alice îl trase într-o îmbrățișase scurtă, după ce îi cărase valizele în dormitor.

— Vă las un pic singuri, zise Chrissie și dispăru.

— Cum faci față situației? întrebă Harry.

Alice îi dădu drumul la mână și se așeză pe marginea patului. Harry se așeză pe un scaun de răchită care fusese vopsit în alb.

— Sunt șocată, Harry. Îl cunoșteam pe Jake de-o viață.

— De ce își spunea John Richards?

— L-am întrebat o dată și a zis că vrea doar s-o ia de la capăt. Dar acum cred că încerca să scape de ceva din trecutul lui, poate de consecințele vreunei fapte comise în Florida.

— Ești sigură că tatăl meu știa că e tatăl tău vitreg? întrebă Harry.

— Ah, sunt sigură de asta, răspunse Alice repede. Totuși, n-a fost cine știe ce. El și mama mea au fost căsătoriți foarte puțin timp. Pur și simplu, nu pot să cred… nu aveam nici cea mai vagă idee că e capabil de…

— Trebuie să ți se fi părut ciudat că și-a schimbat numele, nu?

— Ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai mult, știu, dar…

— Mă întrebam doar, zise Harry.

Îl deranja, nu atât faptul că Jake se afișa sub o altă identitate, cât acela că Alice îi intrase în joc. Se întreba dacă tatăl lui chiar știa cine fusese angajatul lui, dar acum nu mai avea cum să afle asta.

Mai stătură puțin de vorbă, Harry încercând să citească pe chipul lui Alice emoțiile, gândurile, dar nu izbutise niciodată să facă asta. Nici acum nu reușea.

— Ar trebui să plec, zise el.

— Unde ai de gând să te duci? întrebă Alice.

— Paul a închiriat ceva, nu departe de aici, și o să stau cu el.

— Nu, mă refer, după ce se termină toate astea. O să rămâi în Maine?

— Nu prea cred, Alice.

— Nu, știu. Înțeleg.

— Dar tu?

— Eu rămân aici. Nu am unde altundeva să mă duc.

Își luară la revedere printr-o îmbrățișare, iar Alice nu îi mai dădu drumul, îngropându-și fața în curbura gâtului său.

— Probabil că Jake a omorât-o pe mama, zise ea, imediat ce se eliberară din îmbrățișare.

— Cum adică? întrebă Harry.

— Probabil că el a omorât-o pe mama. A murit de o supradoză când eram în liceu.

— Ai vorbit cu poliția?

— Le-am spus totul, dar nu mai au ce să facă acum.

El se duse la mașină cu sentimentul că era posibil să nu o mai vadă niciodată.

•

Harry o zări pe Caitlin la slujba de înmormântare înainte să îl observe ea. El și Paul ajunseră foarte devreme la Sf. Iulia, o biserică frumoasă din piatră, cu vitralii de jur-împrejur, și se așezară mai în spate. Era liniște; doar câțiva invitați intrau încet, vorbind în șoaptă. Se auziră primele acorduri din *Ave Maria* de Schubert, Harry o recunoscu, și câteva minute mai târziu apăru Caitlin, îmbrăcată în negru, mergând pe culoar alături de o femeie, sigur mama ei. De cealaltă parte a ei era un băiat înalt și uscățiv, probabil fratele său. Merseră până în fața bisericii. După aproximativ un minut îi urmă și un bărbat de vârstă mijlocie. Lacrimile îi brăzdau fața, iar Harry bănui că acesta era tatăl care își părăsise familia. Se așeză în cel de-al doilea rând, singur. Muzica

umplu biserica pe măsură ce oamenii se adunau la slujbă. Paul și Harry fură nevoiți să se mute pe bancă pentru a le face loc celor întârziați. Când începu slujba, câțiva oameni stăteau în picioare spre ieșirea din biserică.

Harry nu mai fusese la o înmormântare catolică și constată că este foarte sobră, dar reconfortantă, de parcă rugăciunile monotone și imnurile familiare creau o legătură între moartea lui Grace și toate celelalte morți din credința ei. Paul se duse să primească împărtășania, dar Harry nu se clinti din loc, dorindu-și brusc să nu fi venit. Se simțea ca un impostor; abia dacă le cunoștea pe Grace și pe Caitlin. De ce se afla acolo?

După slujbă, trupul lui Grace fu scos din biserică, în acordurile înălțătoare ale unui imn. Versurile acelui imn și lentoarea cortegiului funerar îl făcură pe Harry să plângă; Paul îi puse mâna pe după umeri. Ieșiră printre ultimii din biserică. Familia plecase deja și câteva grupuri de tineri se mai vânzoleau pe afară. Fumul de țigară plutea prin aer.

— Bar? îl întrebă Harry pe Paul.

— Nu vrei să te duci la recepție?

— Nu prea.

— Bar să fie, atunci.

Se duseră în centrul localității Ann Arbor, o arteră largă mărginită de clădiri cubice din piatră și de numeroase baruri de studenți, și aleseră un loc numit Biblioteca, un bar a cărui atmosferă nu avea nimic de-a face cu denumirea. Își comandară fiecare câte un shot de Jameson și câte un Guiness, Paul pretextând că nu aveau altă opțiune după ce participaseră la o înmormântare catolică, apoi încărcară tonomatul cu multă muzică din anii 1980 și ocupară locuri într-un separeu de lângă un joc video, „Vânătorul de cerbi”. Harry își verifică mobilul.

— Nu că mă plâng, zise Paul, dar am bătut atâta drum pentru asta. N-ai de gând să te vezi cu ea?

— Nu știu. N-am venit doar pentru ea. Am venit ca să merg la înmormântare și asta am făcut.

— Bine, atunci. Cum vrei tu.

Stătură acolo câteva ore, până când barul se umplu. Paul primi de la un grup de studenți instructajul privind regulile de joc ale „Vânătorului de cerbi” și sfârși, ca de obicei, prin a-și face o sumedenie de prieteni noi. După trei rânduri de băutură, Harry era suficient de beat încât să îi scrie lui Caitlin, informând-o că fusese la înmormântare și că și-ar fi dorit să fi avut șansa de a o saluta. Spre surprinderea lui, ea îi răspunse imediat la mesaj:

> „Mi s-a părut mie că te văd în spatele bisericii. Vino la Pubul Kildare diseară, dacă ai chef. E o întrunire a tuturor prietenilor noștri din liceu. O să fiu acolo pe la nouă, dar nu promit că o să stau mai mult de un pahar”.

Harry îi scrise că acceptă invitația și îl rugă pe Paul să stea pe capul lui ca să meargă, orice-ar fi. Plecară din Bibliotecă pe la apus și se întoarseră la motel ca să se schimbe. Reveniră în centru și luară cina la un restaurant italienesc mic, de familie. Ajunseră la Kildare în jurul orei nouă și jumătate. Era un pub irlandez tipic: pereți roșu-închis, pardoseală din lemn nelăcuit, o melodie a formației Dropkick Murphys răzbătea din boxe. Într-un separeu, vizavi de bar, era plin de tineri, unii dintre ei încă în haine cernite. Pe Harry îl îngrozea gândul de a se strecura prin mulțime în încercarea de a o găsi pe Caitlin, dar știa că nu avea încotro. Se duse cu Paul până la bar ca să își comande o bere, dar nu apucă, pentru că o văzu pe Caitlin, în blugi și într-un pulover negru, ieșind din mulțime și uitându-se atent prin încăpere. Îl zări pe Harry și veni țintă la el.

— Ai venit, zise ea, dar ceva din atitudinea ei respinse pornirea lui Harry de a o îmbrățișa.

— Da. El e prietenul meu, Paul Roman.

Paul se întoarse dinspre bar și dădu mâna cu Caitlin, aplecându-se și zicând ceva ce Harry nu reuși să audă din cauza muzicii. Caitlin zâmbi larg.

— Drept să-ți spun, eu plec, îl anunță Caitlin. Harry, poți să mă conduci acasă?

34. ACUM

Trecură pe lângă mai multe baruri și restaurante aglomerate, apoi cotiră la stânga, pe o alee rezidențială lăturalnică.

— Avem cam trei kilometri de mers. Ești sigur că nu te deranjează?

— Chiar deloc.

— Nu mai suportam să stau acolo. Toți se comportă foarte frumos, dar tot simt de parcă viața merge mai departe fără ea. Și așa și e.

— Slujba de înmormântare a fost frumoasă. N-am mai participat la niciuna până acum.

Mobilul lui Caitlin vibră, iar ea se opri din mers, ceru scuze, apoi tastă rapid un mesaj pe telefon.

— Prietena mea care m-a adus la bar s-a panicat că am plecat.

Mai tastă încă puțin, apoi își băgă telefonul în buzunar. Își văzură mai departe de drum.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat între mama ta vitregă și Jake Richter, se interesă ea. Eu am informații doar de la poliție, atât. L-a înjunghiat înainte să ajungi tu acolo?

Harry îi relată tot ceea ce se întâmplase înainte de internarea ei în spital. Îi povesti cum se trezise și își dăduse seama că bărbatul pe care îl văzuse în fața motelului era John Richards și faptul că Alice îi dezvăluise că John fusese cândva tatăl ei vitreg. Îi mai spuse și că se dusese acasă și folosise

aplicația de pe mobilul lui de identificat locația unui telefon și astfel aflase că Alice era acasă la John și că se hotărâse să îl mai vadă o dată ca să fie sigur. Îi descrise în detaliu starea lui Alice, sângele de pe gât, că îl văzuse pe Jake mort în bucătărie și că, înainte să ajungă poliția, Alice îi spusese despre Caitlin că era în portbagajul mașinii, informație pe care o avea de la Jake.

— Probabil ai crezut că sunt moartă, zise ea.

— Așa e. Și când am deschis portbagajul, zăceai acolo pur și simplu, fără să te miști.

— M-am gândit să mă prefac că sunt moartă, să nu mă mișc deloc. Nu știu din ce motiv, chiar dacă aș fi știut că tu erai în garaj, tot nu reușeam să mă mișc.

— De ce crezi că nu te-a omorât? întrebă Harry.

— Venise la motel ca să afle dacă l-ai recunoscut, cred. Asta mă tot întreba, în orice caz, și, dacă n-a scos nimic de la mine, m-a lovit din nou și m-a băgat în portbagaj. Țin minte că nu m-a brutalizat, motiv pentru care i-am fost recunoscătoare.

— Cred că era nebun, zise Harry.

— Crezi?

Harry râse.

— N-a zis nimic?

— Ba da. După ce m-a băgat în portbagaj, a zis ceva cum că ar fi obosit și apoi a scos o cravată din buzunarul sacoului, m-a întors pe o parte și mi-a legat mâinile. Nu m-am opus.

— Îți pierduseși cunoștința, nu?

— Nu chiar. M-a lovit de două ori și aveam nasul spart. Aș fi putut să mă zbat, dar n-am făcut-o.

— Poate că a fost o decizie bună. Poate că, dacă te zbăteai, te-ar fi omorât.

— Știu. Asta îmi spune toată lumea, dar gândul ăsta nu-mi dă pace. Pur și simplu, m-am dat bătută. Cred că în capul meu era că mai aveam o șansă, că

poate se răzgândise și nu mai voia să mă omoare, iar eu nu voiam să risc.

— Ai avut instincte bune.

— După ce-a închis portbagajul, a condus până la el acasă, presupun. Mi-am dat seama că a parcat într-un garaj după cum se auzea motorul în interior și apoi l-am auzit trăgând ușa garajului. Credeam că o să mă lase să mor acolo. Nu m-am mișcat. Nici măcar n-am încercat să văd dacă există vreo ieșire din portbagaj, vreo clapetă de deschidere, ceva.

— Probabil că nu, zise Harry. Avea o mașină destul de veche.

— Nu-i vorba de asta… Scuze, știu. Ai dreptate. Cu toate astea, aș vrea să fi încercat. Eu n-am făcut decât să zac acolo, rugându-mă ca următoarea persoană care apare să nu fie el, și apoi mi s-a îndeplinit dorința. Ai venit tu.

— Îți amintești că mi-ai spus numele lui, că John Richards e făptașul? Abia puteai articula cuvintele.

— Îmi amintesc. Desigur, nu era numele lui adevărat.

Deși era destul de cald afară, ea începu să tremure; cerul spuzit de stele avea o nuanță violet.

— Era numele pe care și-l luase. Ai dat dovadă de inteligență, zise Harry. Să-ți aduci aminte numele lui. Să-mi spui imediat.

— Tu te mai gândești la asta? întrebă ea.

— O, da, zise Harry. În fiecare minut din fiecare zi. La ce i-a făcut tatălui meu și surorii tale – și apoi ție.

— *Aproape* ce mi-a făcut mie.

— Da, și la asta mă gândesc. Ar fi putut să te omoare, apoi să o omoare pe mama mea vitregă.

— Ar fi putut să te omoare și pe *tine*.

— Da, așa e.

Făcură câțiva pași în tăcere. După câteva cotituri, casele deveneau tot mai mari și mai îndepărtate una de cealaltă.

— Nu mai avem mult, zise Caitlin. Mă bucur c-am făcut asta. Simțeam nevoia să vorbesc despre ce s-a întâmplat cu cineva care a fost acolo. Toată lumea se poartă cu mănuși cu mine.

— Sunt doar îngrijorați.

— Știu.

Cotiră iar pe o stradă mărginită de șiruri de copaci înalți, ale căror frunze foșneau în adierea ușoară.

— Eu locuiesc chiar aici, zise Caitlin și arătă spre o casă colonială albă, ale cărei ferestre erau toate luminate. Vrei să dăm o tură de cartier? Nu vreau să încheiem conversația.

— Bine.

În timpul plimbării, Caitlin îl întrebă pe Harry despre planurile lui, iar el îi spuse că nu avea niciunul, în afară de faptul că nu mai voia să mai stea în Maine.

— N-o să se supere mama ta vitregă?

— Sunt sigur că se va supăra, dar nu mai pot să locuiesc cu ea. Din partea mea are toată compasiunea, din pricina lucrurilor prin care a trecut, dar o parte din mine… E greu de explicat, însă nu prea am încredere în ea. Simt că legătura dintre ea și Jake e mult mai puternică decât o să aflu eu vreodată.

— Crezi că a fost și ea complice?

— Nu, nu chiar. Nu știu.

Când ajunseră iar în fața casei lui Caitlin, aceasta zise:

— Pot să-ți cer o favoare?

— Sigur, orice.

— Vrei să-ți petreci noaptea aici? Nu *cu* mine, avem o cameră de oaspeți unde poți să dormi.

Harry ezită, dar frica și speranța din ochii mari ai lui Caitlin, negri în lumina lunii, îl făcură să accepte.

Imediat ce intrară, îi făcu cunoștință cu mama ei, care era în bucătărie, în halat, și bea un ceai.

— Ah, Harry, zise ea. Condoleanțe pentru tatăl tău.

Ambele fiice îi semănau, dar mai mult Grace, gândi Harry, cu maxilarul ei puternic și nasul în vânt. Avea ochii blânzi. Harry își exprimă regretul pentru pierderea fiicei și îi spuse că o plăcuse foarte mult în răstimpul scurt în care o cunoscuse.

— Era tulburată, dar și-ar fi revenit. Sunt sigură de asta.

— Chiar și-ar fi revenit, mamă, întări Caitlin și își dădu ochii peste cap, gest surprins doar de Harry.

Camera de oaspeți era la etaj. Intrându-și imediat în rolul de gazdă, Caitlin îi arătă unde poate găsi cearșafuri în dulap și îi aduse o pijama a fratelui ei și o periuță de dinți nefolosită.

— Pijamaua e curată, jur, zise ea. E ciudat că vreau să rămâi aici, nu?

— Nu, chiar deloc.

— Când crezi că o să ne revenim la normal?

— Nu știu, zise Harry. Nu știu dacă o să se întâmple vreodată asta, dar cred că o să ne simțim mai bine.

Caitlin închise ușa camerei de oaspeți aproape de tot și îl sărută. Purta un pulover din cașmir subțire prin care el îi putea simți coastele, bătăile inimii, breteaua de la sutien. Continuară să se sărute până când auziră pași pe trepte, iar Caitlin deschise ușa mai larg, ieși în hol și îi spuse lui Harry:

— Micul dejun va fi în zori, din păcate.

— Te-am auzit, zise doamna McGowan din hol.

— Perfect, zise Harry.

După plecarea ei, se schimbă în pijama, îi trimise lui Paul un mesaj ca să îl anunțe unde e și se băgă în patul străin. După ce stinse veioza, se gândi: „N-am nicio șansă să adorm aici”, dar următorul lucru pe care îl văzu fu o luminiță slabă strecurându-se prin perdelele de la geam și simți miros de șuncă prăjită. Se ridică puțin în capul

oaselor și ascultă sunetele casei care prindea viață. Dormise tun toată noaptea, fără vise. Categoric, era ciudat să se afle deodată acolo, în casa copilăriei lui Caitlin, dar nici pe departe mai ciudat decât în oricare alt loc. Nu avea un cămin adevărat.

Tocmai voia să se dea jos din pat, când începu să îi vibreze mobilul de pe noptieră. Se uită la ecran. Era un număr de Kennewick.

— Harry, sunt detectivul Dixon. Îmi pare rău că te deranjez așa devreme.

— E-n regulă. Ce s-a-ntâmplat?

— Mă întrebam dacă știi cumva unde e mama ta vitregă.

— A dispărut?

— Ca să-ți spun drept, da.

— Nu știu unde e. Eu nu sunt în Maine acum. Cum adică a dispărut?

— Ei bine, azi-noapte nu s-a mai întors acasă la prietena ei și nu e de găsit. Mașina ei e la apartamentul lui Jake Richter, dar ea nu e acolo.

— Îmi pare rău. N-am nicio idee unde ar putea fi.

— Vom continua să o căutăm. Sunt sigur că e bine, dar sună-mă dacă te contactează, bine, Harry?

Harry promise să facă întocmai și încheie convorbirea. Faptul că îi pomenise de Alice îi eliberă în conștient amintirea unui vis pe care îl avusese cu două nopți în urmă. Se făcea că Alice stătea goală la fereastra Doamnei Gri, iar Harry o privea de pe aleea din față. Ea bătea în geam, dar nu scotea niciun sunet. Era și tatăl lui acolo, schimbând o roată la Volvoul lui vechi, fără să observe pe nimeni din jurul lui. Casa începea să freamăte, iar visul dispăru. Harry mai rămase o vreme în pat; instinctual îi spunea că, în ciuda asigurărilor date de detectivul Dixon, Alice nu avea să fie bine.

35. ATUNCI ȘI ACUM

Odată ce Alice se întoarse în dormitorul ei (după ce Jake îi spusese că o văzuse întorcându-se de la plajă în noaptea în care se înecase Gina), știu că nu avea să se mai culce niciodată cu el. Capitolul acela din viața ei, cel cu Jake, se sfârșise. Viața însemna noi începuturi, unul după altul, unele bune, altele rele. Viața ei începuse din nou prima oară când mama ei încasase acei bani cu titlu de despăgubire și se mutaseră în Kennewick. Începuse din nou când apăruse Jake, stând în picioare lângă ea pe plajă, când simțise cum o privea. Reîncepuse chiar și când Scott Morgan umpluse școala cu bârfe despre ea și fusese marginalizată drept o curvă, dar ea decisese că nu contează, că nu o afectează nimic din ce se spunea despre ea. Acum trebuia să o ia iar de la capăt, pentru că Jake o bănuia vinovată de moartea mamei sale sau de cea a Ginei, pe care, chipurile, o lăsase să se înece, deși ambele decese fuseseră accidentale. I se întâmplaseră ei, nu se întâmplaseră din cauza ei.

În zilele următoare, Jake încercă doar o singură dată să o recâștige pe Alice. Ea era în camera ei, cu ușa închisă, recitind *Tender Rebel*, un roman de dragoste stupid pe care îl mai citise de foarte multe ori. Jake bătu la ușă, apoi intră pe jumătate, rămânând în prag.

— Ce faci? întrebă el.

Ea ridică romanul.

— Citesc.

— Mă gândeam că poate-ai vrea să citești cu mine în pat. Mă simt cam singur acolo.

— Stau bine aici, Jake.

— Bine, zise el. Voiam doar să mă asigur.

Ea își reaminti comportamentul lui imediat după înmormântarea mamei sale, felul în care preluase

controlul. Devenise un cu totul alt bărbat, acum, că ea nu îl mai iubea sau nu mai avea încredere în el. Indiferența îi dădea ei un avantaj și decise să mențină această situație.

— Jake, zise ea, pe când el pleca.

— Da? zise el, cu o expresie plină de speranță.

— O să-mi caut un loc de muncă nou. Și un alt apartament.

— Ah.

— M-am gândit să te anunț. În prealabil.

Le dădu preavizul celor de la Farmacia Blethen și se angajă pe un post de asistentă la o companie de imobiliare. Renunță la cursuri, din moment ce lucra cu normă întreagă, și își închirie o garsonieră într-o clădire decorată cu stuc, aproape de biroul unde lucra. Era liniște în noua ei locuință și îi plăcea. Gătea mese simple și se uita la televizor, iar la sfârșit de săptămână se ducea să înoate la piscina publică.

Firma Coast Home Realty se dezvoltă, mutându-se într-un birou nou, mai mare, situat într-un centru comercial pe Route 1A. Alice coordonă activitățile de mutare, lucrând chiar cu Caroline, șefa cea mare, pentru a proiecta noul birou, iar când firma își stabili sediul în noua locație luxoasă, Caroline o întrebă pe Alice dacă se gândise vreodată să își ia atestatul de agent imobiliar.

— Nu mi-ar plăcea să te pierd ca manager de birou, dar ai fi un agent bun, sunt sigură de asta.

Alice nu se gândise niciodată la asta, în parte pentru că agenții imobiliari cu experiență, cel puțin aceia care făceau cele mai multe vânzări, cu toții păreau să aibă personalități puternice, charismatice. Alice nu se arătă prea încântată de idee, dar Caroline insistă.

— Ești cea mai muncitoare angajată pe care am avut-o vreodată aici. E păcat că nu poți să scoți niște comisioane grase.

Așa că Alice își luă atestatul și, două luni mai târziu, perfectă prima ei tranzacție, o casă pentru un cuplu tânăr, amândoi învățători, care se mutaseră din Orono. Pentru a sărbători reușita, se mută într-un apartament mai mare și își cumpără mașină nouă. Începu să petreacă mai mult timp cu Chrissie Herrick, o altă angajată a agenției, care își luase atestatul când al doilea copil al său începuse școala primară. Chrissie, vorbăreață din fire, îi amintea lui Alice de Gina, dar spre deosebire de fosta ei prietenă, Chrissie știa ce vrea de la viață. Avea o căsnicie fericită cu un bărbat loial și plicticos și era în principiu mulțumită de rostul ei pe lume. Activitatea preferată a lui Chrissie era să o complimenteze pe Alice pentru frumusețea ei și să o bată la cap cu dorința ei de a-i face cunoștință cu un bărbat simpatic.

Alice îi făcu hatârul doar o dată, mai mult din curiozitate decât din alte motive, astfel că Chrissie și soțul ei, împreună cu Alice și un bărbat divorțat din zonă, care lucra în asigurări în Portland, ieșiră cu toții la cină. La sfârșitul unei seri interminabile, bărbatul respectiv o conduse pe Alice la mașină, ținând-o de talie și făcând cu degetul mare mișcări circulare. Ea își imagina cum își înfige dinții în acel deget și expresia șocată de pe fața lui de porcușor când ar fi început să îi curgă sânge. Dar nu făcu asta, în schimb urcă repede în mașină, închizând portiera și crăpând geamul doar cât să îi mulțumească pentru acea întâlnire. În noaptea aceea, stătu întinsă în pat, ignorând telefonul care zbârnâia în casă; nu putea fi altcineva decât Chrissie, care spera să primească vreo veste, așa încât lunecă încet în somn, întrebându-se dacă viața ei o va mai lua vreodată de la capăt.

Apoi îl cunoscu pe Bill Ackerson, un bărbat drăguț din New York, care voia să se mute în Maine și să își deschidă o librărie. Știa că e atras de ea și se gândi la perspectiva unei relații cu el, dar decise că nu o interesează. Următoarea dată

când Bill o contactă, o întrebă dacă ar deranja-o să vină cu fiul lui ca să revadă câteva dintre locurile pe care i le arătase înainte. Îl aduse pe Harry, care semăna leit cu tatăl lui, dar o frumusețe de băiat cu pomeți înalți și păr ondulat. Era perfecțiunea întruchipată, iar pe Alice aproape că o durea să se uite la el. Un declic avu loc în mintea ei. Nu își dădea seama exact ce anume era, dar știa că tocmai începea o nouă etapă a vieții ei.

•

Alice se întoarse la apartamentul lui Jake, rupse banda de delimitare pusă de poliție și încercă ușa. Era încuiată. Se așteptase la asta și scoase din poșetă un card de credit, forțând încuietoarea, așa cum făcea în adolescență ori de câte ori își uita cheia.

Era pe înserat, iar în apartament era întuneric. Avea lanternă la mobil, pe care o folosi ca să se uite prin jur. Urcă direct scările și intră în dormitor, complet neschimbat de când călcase ultima oară acolo; parcă se întâmplase cu o zi în urmă. Închise lanterna telefonului și își lăsă ochii să se obișnuiască cu întunericul. Patul era făcut superficial și își lăsă mâna să-i alunece pe cuvertura de pluș. Își aduse aminte că mama ei dormise în camera aceea înaintea ei și apoi se cutremură dintr-odată când își dădu seama că avea aproape aceeași vârstă ca mama ei când murise. Scutură din cap ca să alunge acel gând la mama ei și își reaminti de ce se afla aici. Cu mulți ani în urmă, pe când ea nu avusese prea multă minte, Jake îi făcuse niște poze și voia să se asigure că nu erau acolo, la îndemâna oricui. Când locuise aici, el ținuse fotografiile într-un volum cu titlul *Hawaii* de James Michener, pe care îl ținea tot timpul pe noptieră. Ar fi trebuit să le ia înapoi atunci, dar hotărâse să îi lase această infimă amintire lui Jake. Acum însă el era subiectul știrilor naționale, iar ea la fel. Trebuia să pună mâna pe pozele acelea.

Dură puțin, dar le găsi într-una dintre cărțile cartonate așezate în teancuri pe șifonierul lui Jake. Se uită repede prin ele, minunându-se de frumusețea trupului ei tânăr. Se privi în ochii ei din fotografii, întrebându-se la ce se gândise acea persoană diferită. Băgă pozele în geantă.

Întorcându-se la mașină, observă lângă Volvoul ei o camionetă care trăgea o remorcă cu barcă pe ea, care nu fusese acolo înainte. Mașina aceea îi dădea un presentiment rău, dar familiar, de parcă ar fi trebuit să știe a cui era mașina. Acel presentiment trecu, însă era enervată pentru că remorca îi bloca ieșirea și avea să scoată greu mașina din parcare. Dând ocol bărcii de pe remorcă, văzu în mașină doi oameni și se hotărî să îi roage să îi facă loc să iasă cu mașina. Dar când se apropie mai mult, se aprinse plafoniera camionetei, se deschise portiera șoferului și din mașină coborî un bărbat cunoscut.

— Alice, zise domnul Bergeron și păși spre ea cu mâna întinsă.

Apoi Alice auzi sunetul unui fitil aprins și tot corpul ei deveni rigid. Simți că încearcă să vorbească, dar nu articulă niciun cuvânt și căzu, lovindu-se cu partea laterală a capului de asfalt. O durea tot corpul. Apoi fața îi fu acoperită cu o cârpă umedă, cu un miros dulceag, și totul în jur se întunecă.

•

Se trezi tresărind, simțindu-și nările în flăcări, capul zvâcnindu-i și o durere ascuțită în spate. Auzea sunetul unei ape, iar lumea se legăna încoace și încolo, și gândi: „Sunt într-o barcă”. Apoi își aminti parcarea și pe domnul Bergeron. Îi era rău, saliva i se aduna sub limbă și închise ochii, întunericul se închidea în jurul ei, dar apoi simți iar cum îi ard nările și scutură capul, tot corpul ei încordându-se.

— Salut, Alice. Ești trează?

Încercă să rostească ceva, dar nu reuși să scoată decât un geamăt. Deschise iar ochii (începuse să îi treacă greața) și constată că îi poate ține deschiși. Zări un cer plin de stele, silueta neclară a doamnei Bergeron aplecată deasupra ei, cu fața chinuită a unui bolnav de cancer, purtând o căciulă de lână pe cap. Ridicându-se în fund, Alice privi în jur, mișcarea aceea de răsucire a gâtului accentuându-i durerea de cap. Erau departe în larg, motorul nu se auzea, nici urmă de țărm în nicio direcție. Doamna Bergeron se trase în spate și se așeză vizavi de Alice. Se auzea clipocitul apei pe fundul bărcii.

— Unde sunt? întrebă Alice.

— Suntem exact în locul unde s-a înecat Gina, mai mult sau mai puțin, răspunse doamna Bergeron. Mă gândeam c-o să-ți amintești.

— Doar știi că n-am cum, zise Alice.

Doamna Bergeron oftă, apoi tuși, patru accese violente de tuse uscată, semn că era foarte bolnavă. Alice știa că femeia suferă de cancer bronșic, deoarece doamna Bergeron trecuse pe la ea, într-o vizită, la scurt timp după moartea lui Bill. O confruntase în legătură cu moartea lui Bill, spunându-i lui Alice că știa că e implicată cumva, la fel ca și în moartea fiicei sale, Gina, cu douăzeci de ani în urmă. Vizita o neliniștise, dar nu o surprinsese. De-a lungul anilor, Vivienne Bergeron o acuzase de multe ori pe Alice că fusese cu Gina în noaptea când se înecase. Dar în ultimii zece ani, Alice abia dacă mai avusese vreun contact cu ea și începuse să creadă că nu avea să o mai revadă vreodată. Dar doamna Bergeron venise la Doamna Gri, înfofolită într-un impermeabil prea mare pentru ea, tenul palid, translucid dând la iveală osatura craniului de dedesubt. Alice o invitase în casă, îi ascultase criticile și, ca întotdeauna, încercase să se poarte civilizat. O întrebase de sănătate, iar doamna Bergeron îi spusese că are cancer bronșic și că este fericită să părăsească o lume în care oameni ca Alice Moss scăpau basma

curată după ce comiseseră o crimă. Alice se întreba dacă nu cumva bătrâna își pierdea și mințile odată cu trupul.

— Poți să spui adevărul acum, Alice, o îndemnă doamna Bergeron de pe cealaltă parte a bărcii. Suntem doar noi două.

Vântul oceanului ducea cu el departe sunetele slabe scoase de doamna Bergeron, dar Alice putea să le audă.

— Soțul tău, zise Alice, aducându-și aminte de parcarea clădirii. Unde…?

— Soțul meu este un bărbat bun și loial, zise ea, cu vocea spartă. Aveam nevoie de el să mai facă un ultim lucru pentru mine, și l-a făcut.

— Ești nebună.

— Cred că sunt un pic nebună, să știi. Asta, tot din vina ta, Alice. Eram bine înainte să mi-o iei pe Gina. N-am reușit să trec peste asta.

— Ce-ai de gând să faci? zise Alice.

Începea să i se limpezească mintea și constată că o tăia ceva la încheietura mâinii stângi. Erau niște cătușe prinse de un lanț. Trase de el. Lanțul trecea printr-o greutate de halteră, un disc ce părea cam de cincizeci de kilograme, pus în mijlocul bărcii vechi, și se întindea până la doamna Bergeron, prins cu o cătușă de încheietura mâinii ei.

— Am făcut-o deja, zise ea, ridicându-și mâna, în zornăitul lanțului, ca să i-o arate lui Alice. N-ai scăpare. Cheile de cătușe sunt deja pe fundul oceanului. S-a terminat, Alice. Suntem doar noi două.

Cu mâna liberă, doamna Bergeron ridică la nas ceva ce semăna cu o jumătate de țigară și trase adânc aer în piept. Alice gândi: „săruri de amoniac”. Asta folosise ca să o trezească pe Alice și tot asta folosea ca să poată continua.

Corpul lui Alice deveni rece. Scutură din cap, încercând să se concentreze la ceea ce se petrecea. Pleoscăitul pe care îl auzea din fundul bărcii se înteți, iar apa îi mângâia deja gleznele.

— Barca se scufundă, constată ea.

— Așa e. Nu mai ai mult timp. Acum ne-a mai rămas amândurora la fel de mult timp.

Alice trase mai tare de cătușa prinsă în jurul încheieturii.

— Nu poți face asta.

Doamna Bergeron zâmbi; semăna cu un craniu, cu niște dinți prea mari pentru fața ei.

— Ba chiar fac asta, zise ea. Tu mi-ai luat copilul de lângă mine și asta e ultima mea dorință. Râse slab, apoi adăugă: E lampa mea fermecată.

Alice se ridică în picioare și făcu un pas spre doamna Bergeron. Barca se clătină, iar piciorul îi trecu prin cocă. Apa începu să năvălească înăuntru.

— N-ai ce face, zise doamna Bergeron. N-aș putea s-o opresc nici dac-aș vrea. O să murim împreună. Singurul lucru pe care mai poți să-l faci este să recunoști. Nu pot să te forțez s-o faci, dar s-ar putea să te facă să te simți mai bine. E pentru tine, nu pentru mine. Eu știu deja ce-ai făcut. Vreau doar să ai și tu ocazia să o știi.

— Gina era dependentă de droguri. O luase razna.

Barca se lăsă puternic pe o parte, iar Alice se agăță de margine când greutatea de care era prinsă alunecă de pe locul din mijloc în apă. Mintea ei trecu rapid de la șocul situației la a-și calcula șansele de supraviețuire. Trase cu putere de cătușa din jurul mâinii ei stângi, dar aceasta refuza să iasă. Se uită prin barcă după vreun obiect care o putea ajuta să plutească.

— Poate, dar nu de-asta a murit, zise doamna Bergeron.

— A fost norocoasă c-a murit atunci, replică Alice.

— Așa, draga mea, spune adevărul.

Bătrâna se agăță și ea cu mâna de marginea bărcii. Avea ochii căscați în cap.

— N-ai cum să scapi.

— N-aș fi avut cum s-o salvez. Ăsta-i adevărul.

— Însă înotai cu ea, nu?

— N-am avut ce să fac. Nu e drept.

Barca se înclină, iar Alice se aplecă cu putere în direcția opusă.

— Cum ai…, începu ea. Cum de sunt aici?

Doamna Bergeron râse.

— Mi-a rămas mai puțin de o lună de trăit și-aș fi putut să mor într-un pat de spital în chinuri sau să te iau cu mine. A fost o alegere ușoară și am un soț dispus să mă ajute.

Alice dădu să sară asupra doamnei Bergeron, dar barca se răsturnă și cele două femei căzură în apa rece a oceanului; barca, făcută țăndări, se îndepărtă de ele. Alice simți cum o trage la fund greutatea de la încheietura mâinii stângi. Disperată, plesni apa cu mâna dreaptă liberă, apoi o apucă pe doamna Bergeron, ca într-o încercare de a o ajuta să plutească. Împreună, se scufundară sub apă, înlănțuite ca într-o îmbrățișare, în timp ce se duceau la fund.

„Mor”, gândi Alice; gândul era înfricoșător, dar totodată nedrept. Nu făcuse nimănui rău în viața ei. Chipul mamei îi trecu prin fața ochilor, nu așa cum fusese spre sfârșitul vieții, ci cum arătase cândva, de mult, pe vremea când fusese drăguță. Se afla pe o plajă: soare, nisip aspru și un stol de pescăruși țipând înspăimântător. Alice își ținu respirația cât putu de mult, apa neagră mugindu-i în urechi.

Când nu mai rezistă, deschise gura și încercă să respire. Apa oceanului, rece, mortală, îi umplu plămânii.

virtual-project.eu

[1] *Ultima oară văzută purtând…*

[2] *Noaptea deșănțată.*

[3] *Cazul mușteiaurite.*

[4] *Lumea tăcută a lui Nicholas Quinn.*

[5] *După înmormântare.*

[6] *Înmormântările sunt mortale.*

[7] *Când a murit Sadie.*

[8] Intraductibil: inscripția de pe plăcuță poate fi citită în engleză Sea Shore 7 („C”, în engleză, se citește „si”, la fel ca *sea*, mare), ceea ce se traduce prin Malul Mării 7. De asemenea, poate să facă referire la inițială numelui „Chrissie”).

[9] Bani negri.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
- 1. ACUM
- 2. ATUNCI
- 3. ACUM
- 4. ATUNCI
- 5. ACUM
- 6. ATUNCI
- 7. ATUNCI
- 8. ACUM
- 9. ATUNCI
- 10. ACUM
- 11. ATUNCI
- 12. ACUM
- 13. ATUNCI
- 14. ACUM
- 15. ATUNCI
- 16. ACUM
- 17. ACUM
- 18. ATUNCI
- 19. ACUM
- 20. ATUNCI
- 21. ACUM

PARTEA A DOUA
- 22. ACUM
- 23. ATUNCI
- 24. ACUM
- 25. ATUNCI
- 26. ACUM
- 27. ACUM
- 28. ATUNCI
- 29. ATUNCI
- 30. ACUM
- 31. ACUM
- 32. ACUM
- 33. ACUM
- 34. ACUM
- 35. ATUNCI ȘI ACUM

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 3
1. ACUM 3
2. ATUNCI 12
3. ACUM 20
4. ATUNCI 28
5. ACUM 38
6. ATUNCI 49
7. ATUNCI 56
8. ACUM 60
9. ATUNCI 67
10. ACUM 71
11. ATUNCI 79
12. ACUM 89
13. ATUNCI 100
14. ACUM 111
15. ATUNCI 122
16. ACUM 128
17. ACUM 139
18. ATUNCI 146
19. ACUM 152
20. ATUNCI 160
21. ACUM 169
PARTEA A DOUA 175
22. ACUM 175
23. ATUNCI 183
24. ACUM 193
25. ATUNCI 203
26. ACUM 211
27. ACUM 220
28. ATUNCI 228
29. ATUNCI 238

30. ACUM 243
31. ACUM 253
32. ACUM 259
33. ACUM 262
34. ACUM 270
35. ATUNCI ȘI ACUM 276